

Ekim Gençliği

Sosyalist Gençlik Dergisi * Fiyatı:1 YTL * Sayı:88 * Kasım 2005

**6 Kasım alanlarından
yükselen çağrı:**

**Birleşik bir gençlik hareketi için
örgütlü mücadeleye!**

Ekim Gençliği'nden

6 Kasım eylem alanlarının dinmeyen sıcaklığıyla merhaba;
Bu sayımızla birlikte Ekim Gençliği'nin yeni kampanyası da başlamış oluyor. Yoğun bir çalışma dönemine giriyoruz ve kuşkusuz kampanya boyunca yayınlarımızın kullanımı özel bir anlam taşıyor. Yerel kampanya çalışmalarının kolektife mal olabilmesi için tüm okurlarımızın ve yoldaşlarımızın çalışma haber ve deneyimlerini günlük olarak ve olabildiğince ayrıntılı biçimde iletmeleri gerekiyor. Diğer bir başlık ise 10. yıl. Evet, Ekim Gençliği 10. yaş gününe hazırlanıyor. Büyük bir coşku içindeyiz, dile kolay baskınlara, tutuklamalara, toplatmalara, yayın durdurma cezalarına rağmen geride bırakılan 10 yıl. Bu gururu bizimle paylaşan tüm okurlarımızdan 10. yıla ilişkin yazılar, kısa da olsa doğum günü mesajları bekliyoruz. Dah güçlü bir Ekim Gençliği'nin yaratılması için gelecek eleştiri ve önerileri ise özel olarak önemsiyoruz. Tüm bunları aylık periyodu beklemeden Kızıl Bayrak sayfalarında yayınlayacağız. Dolayısıyla kağıdı kalem için gecikmeyelim. Yaş günümüz öncesi tüm okurlarımızı bir kez daha devrimci sıcaklığımızla selamlıyoruz; 17 Aralık'ta İstanbul'da görüşmek üzere...

Liseli gençlik yeni bir yayına yeni bir kürsüye kavuştu. Aylık olarak yayın hayatına başlayan Liselilerin Sesi dergisi liseli gençliğin mücadelesinde yeni bir soluk olacaktır. Liselilerin Sesi'ne ses katmak, Liselilerin Sesi'ni liseli gençliğe ulaştırmak sorumluluğu; liseli yoldaşlarımızın ve okurlarımızın olduğu kadar tüm Ekim Gençliği okurlarının da görevidir. Liselilerin Sesi'ni büyütelim ve liseli gençliğin mücadele bayrağı haline getirelim.

İÇİNDEKİLER

6 Kasım eylemlerinin ardından.....	3-4
Kendi gücüne güvenen hedefli bir kitle faaliyetini.....	5-7
9 Kasım İstanbul eylemi.....	8-10
Gençlik mücadeleyi inatla yükseltecek.....	11-12
YÖK protestosunda öğrenciler haykırdı.....	13
Ankara'da 6 Kasım hazırlıkları.....	14-16
Adana'da 6 Kasım eylemi parçalı gerçekleşti.....	17-18
6 Kasım eylemlerinden.....	19-20
Fransa banliyölerinde "öteki"lerin isyanı.....	21-22
Malatya'da kapitalizmin şiddet kültürü!.....	23
İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi'nde kameralara, turnikelere karşı kampanya sürüyor!.....	24-25
Özel Öğretim Kurumları Yasa Taslağı.....	26-27
"Terörle mücadele" değil devlet terörü!.....	28
Çözüm mücadelede!.....	29
Har(a)cını ödeyemediği için ölümü seçti!.....	30
DGM'de bu kez bir rektör var!.....	31-32
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi.....	33
Yeni Ekimler için ileri! (ORTA SAYFA).....	34-37
Geleceğe uzanan sesimiz 10 yaşında.....	38-39
"Buz kırılmış yol açılmıştır!".....	40-41
Ya barbarlık, ya sosyalizm!.....	42-43
Gençlik, partiye, devrime, sosyalizme!.....	44-45
İtalya'da 150 bin öğrenci neo-liberal dönüşüme karşı sokakta!.....	46
"İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!" gecesi.....	47-48
Parti gecesinde TKİP Yurtdışı Örgütü adına yapılan konuşma.....	49-50
"Üniversitelerimiz çetelere ve tüccarlara teslim etmeyeceğiz!".....	51
İLGK kampanya etkinliği.....	52
ÖSS.....	53
Ankara'da parçalı YÖK protestolarının ardındaki gerçekler.....	54-56
Devrimci gelenek bu yıl da bozulmadı!.....	57
AB ve eğitim politikaları.....	58-59
Kimin için güvenlik?.....	60
Doğramacı'nın şirketi Doğramacı'nın okullarını koruyor!.....	61
Geleceğe mektuplar.....	62
Binlerce eğitim öğrencisine geleceksizlik dayatılıyor.....	63
Alman Kasım Devrimi'nin tarihi dersi.....	64-65
Kurşun Kalem.....	66
Ayaklar baş olacak!.....	67

Ekim Gençliği

Sosyalist Gençlik Dergisi

Sayı: 88 - KASIM 2005

Fiyatı: 1 YTL. (KDV dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) 50/10 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: (0212) 635 69 93

E-mail: ekim_gencligi@yahoo.com

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı
No:13/22, **KARTAL**/İSTANBUL

Sönmez İş Sarayı Kat 3 No 220
Heykel / **BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/5 Tel-Fax:0 (352) 232 66 71 **KAYSERİ**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı
Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 52 91

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/**İSTANBUL**

Necatibey cd. Gözlükçi İşhanı No:26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 229 06 44

Baskı: Özdemir Matbaacılık
Dağıtım: Yaysat

6 Kasım eylemlerinin ardından...

Gençlik geleceğini devrim ruhuyla yaratacak!

Bu yıl 6 Kasım eylemleri her açıdan son derece dağınık gerçekleşti. Bu dağınıklığın tali kısmı takvime ilişkin. *Ekim Gençliği* yayına girdiği sırada hala eylemler tamamlanmış değildi. Kuşkusuz bu bir değerlendirme yapmayı zorlaştırıyor. Ancak İzmir ve Eskişehir dışında büyük şehirlerde planlanan eylemler gerçekleşti ve dahası toplam tabloyu görmemizi sağlayan yeterince veri de ortaya çıktı.

Baştan kısa ve açık biçimde belirtelim; bu yılın 6 Kasım çalışmaları, belki de son on yılın en sıkıntılı hareket zemini üzerinden yürütüldü. Bir yanda neden ve nasıl ayrıldığı belli olmayan dar ve grup eksensiz eylemler, bir yanda tam bir bulanıklık ortamı ve diğer yanda gençlik hareketini giderek daha da sıkıştıran saldırılar ve tahribat...

Sonuçta ortaya çıkarsa parçalı ve zayıf bir eylemler tablosu oldu.

Hareketin yeni dönemde karşılaştığı saldırıları biliyoruz. Özellikle soruşturma terörünün ve polis-idare-faşist işbirliğinin geldiği düzey önemli bir zorlanma noktası yaratmış durumda. Öte yandan gelen yerde bu saldırılar hareketin öznelinde ciddi bir tahribat yaratmıştır ki, bu da saldırıların püskürtülmesini, sorunların aşılmasını iki kere güçleştirmektedir. Hele de politik bir temelden yoksun biçimde giderek uçlaşan ve harekete yabancılaşan grup eğilimleri, sorumsuzlukla da birleştiğinde açmazların yeniden ve yeniden üretilmesi kaçınılmaz bir hal alıyor.

İşte bu yılın 6 Kasım eylemlerinin bir yüzü böyle oluştu. İç sayfalarda genişçe biçimde ele aldığımız için burada konuyu uzatmayacağız. Artık geleneksel hale gelen kendinden menkul sözde militan eylemciliğinin bu sene varabileceği en uç noktaya vardığını söylemekle yetineceğiz.

Bu işin bir yanısırdır. Diğer yanda ise bu tuhaf tartışmaların, dahası tartışmanın yapılmadığı kararların, hatta son ana kadar süren belirsizliklerin toplam çalışma atmosferine olumsuz bir yansımaları var. Böyle bir manzara içinde yapılan çalışmaların etkili olabilmesi, ileri unsurların harekete duydukları güvensizliğin sonuç alıcı biçimde üzerine gidilmesi kolay olmuyor, kolay olmadı. Fakat birçok yerelden gelen değerlendirmelere bakarak söylüyoruz, bu yine de asgari ölçülerde başarılıydı. Birçok temel çalışma alanında 6 Kasım öncesinde ortaya

koyduğumuz perspektife uygun olarak kitle inisiyatifine dayanan, sağ ya da sektör eğilimlere karşı bu inisiyatif ile mücadele eden bir çalışma hattı oluşturulabildi.

Ankara'da çeşitli okullardaki birleşik ve gelişim içindeki çalışmaların alandaki durumu, İstanbul'da yakalanan ve eylem alanına da yansıyan ortaklaşma ve buradan alınan güç, Adana'da saldırıların yoğunlaştığı bir anda apolitik hareket tarzından sıyrılan ortak çalışma, İzmir'de hazırlık eylemlerine yansıyan ortaklık, dönemin zorluklarına karşı tutarlı ve kararlı bir hat izlendiğinde yaratılabilecek bir birikim olduğunun kanıtıdır.

Gençlik hareketinin yeni dönemde karşı karşıya olduğu iki karşıt eğilimin, gerileme ve yok oluş ile yeni bir form kazanma ve yeniden çıkış eğilimlerinin aynası olmuştur 2005 6 Kasım'ı. Evet, reformistlerin artık eylemsizliği açıktan savunan, her tür sokak hareketine karşı kapalı salonları gösteren teslimiyetçi tutumları, dar grupçuluğu ve apolitizmi sektörlikle perdelemeye çalışanların hareketi kendinden ibaret ele alan bakışları, eylem tarzları vardı bu yıl.

Ama öte yandan perspektiflerini kararlılıkla hayata geçirmeye çalışanlar, ilkelerini açıklıkla her platformda ortaya koyanlar, kitle çalışması içerisinde farklılıklarını belirginleştirenler, eylem alanlarını yeni bir coşkuyla özgürleştirmeye girişenler de vardı. Biz, ikinci eğilimin temsilcisiyiz. İsteyenler, bunu geçmişten beri ortaya koyduğumuz ve tutarlılığı ile bugün sonuçlarını aldığımız politik platformumuza bakarak görebilirler. Belki yavaş, belki zor ama gençlik hareketinin, üstelik birleşik devrimci bir temelde yeniden ayakları üzerine dikilmesi için harcadığımız çaba, bu yılın 6 Kasım'ına damgasını vurmuştur. Bu adımlar süreklileştirildikçe ve örgütlülükle sağlamlaştırıldıkça, geleceği kazanmamızın önünde de fazla bir engel kalmayacaktır.

Biz gençlik kitlelerine şimdiye kadar güvendidik, şimdiden sonra da güveneceğiz. Zor dönemlerde kitleleri korkaklıkla suçlamak küçük-burjuvaların işi olsun, biz yolumuzu gençlikle birlikte örgütleyeceğiz. Ne zorluklara takılıp hareket alanımızdan taviz veririz, ne de kitlelerin dışında bir hareket örgütlenebileceği hayalleri ile çalışmadan kaçırırız. Tarihsel bir inanç taşıyoruz: Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir! Öyleyse kendimizi ve geleceği bu temelde, kitlelerle birlikte, kitlelerin içinde kuracağız.

Gençlik geleceği için sosyalizm mücadelesine!

Bir kez daha açık yüreklilikle belirtelim; bu yılın 6 Kasım sürecinde asgari bir başarı kazanılmıştır. Birleşik, devrimci bir gençlik hareketinin pratik temeli olabilecek bir perspektif ve çalışma tarzı yaratılmıştır. Ancak buna rağmen birçok yerde çalışma düzeyi yeterli değildir. Elbette bu kadar sıkıntılı bir tabloda, böylesi bir bölünmeler ortamında sınırlar daralabilir, zorlanmalar yaşanabilir, moral motivasyon zayıflayabilir. Fakat görülmesi gereken şudur: Hareket bir yol ayrımındadır; iki eğilim vardır ve biri şimdiden kendini tüketmektedir.

İleri eğilimin öznelarının ise daha fazla emek harcamaları, pratikte daha ileri adımlar atabilmeleri ve bu alanda yaratacakları birikim ile devrimci güçleri kazanabilmeleri gerekmektedir. Ortaya çıkan boşluğun doldurulmasının biricik yolu budur. Gelişimi diyalektik seyri içinde kazabilmenin belirleyici ihtiyacı böyle bir iradedir ve bu irade artık vardır.

Bu iradenin kendini göstereceği, çelikleşeceği, kazanımlarını pekiştirerek daha ileri bir düzeyde örgütleneceği bir çalışma sürecine giriyoruz. Bu iradenin kendi 10 yıllık geçmişinin birikimi ile yeni dönemde daha da ileriye atılmasını sağlayacak bir güçlenmenin yaşanacağı bir kampanya dönemine giriyoruz. Kampanya dönemi boyunca üzerinde duracağımız vurgu gençliğin mücadelesinin yeni bir atılım yapabilmesinin yolunun mevcut karamsarlık atmosferinin kırılması ve kendi gücüne güvenden geçtiği olacaktır. Bunu yapabilmek her şeyden önce bunu hayata geçirmekle, kitlelere inanan, onların dinamizmine dayanan etkili bir kitle çalışması yürütmekle olanaklıdır.

Yine karamsarlığın karşısına çıkarılacak olan mücadelenin bir çıkmaz değil, yaşamı anlamlı hale getiren, güzelleştiren tek gerçek olduğunu kanıtlamaktır. Geleceğe devredilecek değerler yaratılacaksa, gençlik kendisine duyulan güveni, umudu hak edecekse bu sadece devrim ruhuyla, devrimin coşkusu ve devrimci olmanın büyük onuruyla gerçekleştirilebilir. Tüm dünyadan öfke sesleri yükselirken toplumsal devrim seçeneğini gençlik kitlelerinin gündemine taşımak, atılan her adımın bu gerçeklikle birlikte anlamını bulduğunu göstermek özel bir anlam ve önem taşıyor.

Önümüzde hareket için zorlu bir dönem var. Gençlik hareketi kabuğunu yenileyecek, ağırlıklarını atacak ve yeni bir dirilme yaşayacak. Ama bunun için önce bunun başarılmasını sağlayacak iradenin sahiplerinin kenetlenmesi gerekiyor. Politik bir kenetlenme için politik bir kampanya, en geniş yığınlarla perspektifimizi ortaklaştırabilmek, çıkış noktalarını var etmek, bir hat çizmek için politik çalışma ve etkinlikler... Aslolan birikimi bir kalıba dökebilmek ve bu işi kampanyamızla başaracağız.

Başaracaksak devrim davası için başaracağız, hareketin zaafı ile mücadele edeceksek devrimci sorumluluk duygusu gereği tavizsiz olacağız, ilerleyeceksek tarihimizi içselleştirerek mesafe alacağız. Ekim Devrimi'ni, dünyanın tepeden tırnağa sarsıldığı bu depremi, ezilenlerin kendi geleceklerini dişle tırnakla kazanmalarını anlatacağız. Bir masal değil, geride kalmış bir anı değil, hemen yanı başımızdaki, bir adım ilerimizde duran özgürlüğü göstereceğiz. Bir de bu özgürlüğün yaratıcısı olanları, 10 yılın birikimi ile daha da güçlü, daha da dikkatli, daha da atılgan ve daha da iddialı bir döneme girenlerin safında geleceği yaratmaya çağıracağız.

Geleceği, yeni Ekimler'i devrim ruhuyla yaratacağız!

Kendi gücüne güvenen hedefli bir kitle faaliyeti!

Bu yılın 6 Kasım eylemlerinde son yıllardaki parçalılık ve darlığın yeni bir örneğini yaşadı. Geçtiğimiz yıllarda eylemlerde yaşanan bölünmeler bu yılda da kendini farklı biçimlerde gösterdi. Ancak bu yılın 6 Kasım eylemleri geçmiş yıllardan daha zayıf bir kitle tabanı üzerinden gerçekleşti. Gerek eylem alanına yansıyan tablo gerekse de ön çalışmalar sürecinde ortaya çıkan sonuçlar, bu yılın 6 Kasım eylemlerinin kitle tabanının oldukça dar olduğunu açık bir biçimde göstermektedir. Burada geçmiş yıllardan bugüne taşınan sorunların payı elbette ki büyüktür. Zira gençlik hareketi yıllardır debelenip durduğu sorunları çözememekte, bu ise hareketin daha güçlü bir çıkış yapmasını engellemektedir. Bugün yaşanan ise gelişemeyen herhangi bir şeyin yaşadığı doğal sonuçtur.

Bugünün gençlik hareketi tablosuna bakıldığında ortaya çıkan tablo kolaycı çözümlerin hareketin biriken sorunları karşısında bir şey ifade etmediğini açık bir biçimde görünmektedir. Sorunlar çok yönlüdür ve bu çok yönlü sorunlara çözüm oluşturacak hedefli ve soluklu bir kitle faaliyeti bugünün en yakıcı ihtiyacı olarak devrimci gençlik gruplarının karşısında durmaktadır.

6 Kasım süreci ve gençlik hareketi

6 Kasım eylemlerini eylem alanından ibaret gören ve eylemlerin kitle tabanı üzerinden yapılan tartışmalar açık ki bir sığlık taşıyacaktır. Zira genç komünistlerin dönemin başından bu yana ifade ettikleri gibi 6 Kasım bir süreç olarak ele alınmalı ve bu temelde tanımlanmalıdır. Bu açıdan ortaya koyacağımız değerlendirmede 6 Kasım eylemlerini öncesi ve sonrası ile beraber tanımlamaya ve tartışmaya çalışacağız.

6 Kasım eylemlerini önceleyen süreç gençlik hareketi açısından oldukça önemli bir eşiği işaret etmekteydi. Geçmiş yıllarda okulların açılması ile beraber çeşitli gündemler üzerinden gerçekleştirilen kitle eylemleri bu yılın başından bu yana yaşanmamıştı. Yine devrimci gençlik gruplarının harcadığı çabadan bağımsız olarak üniversitelerde ortaya çıkan sorunlar üzerinden kendiliğinden bir eylemsel çıkışın yaşandığı bir dönem değildi, üniversitelerin açıldığı dönem. İstanbul Üniversitesi'nde ve İTÜ'de yapılan eylemler ve şenlikler dışta tutulursa neredeyse hareketsiz bir başlangıçtı üniversitelerde söz konusu olan. 6 Kasım süreci ise bu tablonun dağıtılması hedefi ile eylemli bir kitle çalışması süreci olarak tanımlanmak zorundaydı. Genç komünistler açısından sorunun öncelikli yanını burası oluşturmaktadı. Ve 6 Kasım sürecini bu tabloyu değiştirmek için önemli bir kaldıraç olarak tanımladık.

Bu tablonun öteki yanını ise gençliğe dönük çok yönlü bir saldırı dalgası oluşturmaktaydı. Gerileyen ve dağınlık durumdaki hareket karşısında sermayenin saldırıları

boyutlandırmasında akla aykırı bir yan bulunmamaktadır. Öyle de oldu. Ülkenin dört bir yanında üniversite gençliğini sistematik ve çok yönlü bir kısıkaç altına alan saldırılar yaşandı. Üniversitelere yaz dönemi yerleştirilen kamera sistemi bunun en açık örneği idi. Üniversite gençliğini baskı altına almak ve sindirmek için bu kadar açık bir uygulama başlatılamazdı herhalde. Ancak saldırının bu kadar yaygın ve pervasızca yapılabilmesinin, neredeyse hiçbir ön hazırlık sürecine ihtiyaç duyulmamasının gerisinde tam da gençlik hareketinin yaşadığı darlık ve dağınlık bulunmaktadı. Bu saldırılar okulların açılması ile beraber devreye sokulan soruşturma saldırısı ile birleştirildi. Yıllardır belki de sermaye devletinin en kolay sonuç aldığı akademik kısıkaç gerileyen hareketin karşısında bir sopa misali durmaktadır. Ve üniversite açılışlarından bu yana onlarca devrimci öğrenci soruşturma terörü ile karşılaştı.

Bu saldırı dalgası gerileyen öğrenci hareketinden güç almakta ancak çok daha kapsamlı bir neo-liberal saldırı dalgası öncesinde hayata geçirilmektedir. Zira bugün eğitim sisteminde yaşanan ticari dönüşümlerin yasa oluşturmak açısından yaşadığı tıkanma hiç de ticari eğitim sürecinin tüm hızıyla devam etmediği anlamına gelmemektedir. Bugün üniversiteler en yalın haliyle sermayenin ve idarenin elinde bir rant alanı haline gelmektedir. Üniversiteler ticari bir işletme mantığı ile işleyen kurumlar haline çoktan gelmişti. Şimdi ise bu adımların yaygınlaştığı bir süreç yaşanmaktadır. Eğer yaşanan bu saldırı dalgasına kapsamlı bir yanıt hedefli ve uzun soluklu bir mücadele içerisinde verilmezse sermayenin, attığı adımların tüm hızı ile devam edeceğinden kuşku duyulmamalıdır.

6 Kasım eylemleri ve eylemleri önceleyen sürecin bir diğer önemli yanı ise hareket içerisindeki siyasal öznelerin yaşadığı daralma ve iddiasızlaşmadır. Geçmiş yıllarda dönemin başında en azından siyasal gençlik grupları nezdinde görünen hareketliliğe bu yıl rastlamak mümkün olmadı. Sınırlı bir propaganda çalışmasının ötesinde siyasal gençlik grupları açısından sürece müdahale edecek bir kitle çalışması pratiği neredeyse bulunmamaktaydı. Bunun bir yanını siyasal gençlik gruplarının yaşadığı daralma oluşturunca, öteki ve daha önemli yanını yine bu grupların yaşadığı politikasızlık, hedeften yoksunluk ve bunların kaçınılmaz ürünü olarak da dağılma süreci oluşturmaktadır. Birleşik mücadelenin gençlik hareketi için taşıdığı önem düşünüldüğünde, siyasal örgütlenmelerin bir çoğunun düştüğü bugünkü durumun sorunların aşılmasına yönelik çabaları kısır bir döngü içerisine soktuğunu da tüm açıklığı ile ifade etmek gerekiyor. Zira bizim birleşik mücadeleden anladığımız; soluklu, hedefli ve hareketin sorunlarına çözüm oluşturacak çerçeveye sahip bir birleşik mücadeledir. Bugün gençlik grupları açısından yaşanan apolitizm, dar grupçuluk ve iddiasızlaşma bu imkanı önemli ölçüde zora sokmaktadır.

6 Kasım eylemlerinden yansıyanlar

6 Kasım süreci hareketin yaşadığı sıkışmaya çözüm oluşturabilecek bir çıkışın ilk imkanlarını oluşturmaktan bugün için uzaktır. İstanbul ve Ankara'da yaşanan bölünmeler ve yine bu bölünmelerin sonucunda alana yansıyan tablo, son yılların en dar eylemlerinin oluşmasına neden olmuştur. Bu darlığın yanında bugün için ortaya çıkan ve anlamlı sonuçlarına ulaştırmak için mutlaka çaba harcanması gereken Ankara pratiğini dışta tutarsak, diğer illerde 6 Kasım eylemlerini önceleyen sürecin sonrasına anlamlı bir birikim bıraktığını söylemek ne yazık ki olanaksızdır. Zira eylemlerin ön hazırlık süreci önemli ölçüde zayıf geçmiş ve hareketin biriken sorunlarına birleşik bir yanıt oluşturma perspektifi istenilen düzeyde oluşturulamamıştır.

Bu nokta özellikle önem taşımaktadır. Genç komünistler olarak dönemin başından bu yana 6 Kasım eylemlerini hareketin biriken sorunları karşısında oynadığı rol üzerinden tanımlamıştık. Zira bugün etkili bir politik kitle çalışmasına dayanmayan, attığı her adımla öğrenci gençliği sürecin öznesi haline getirmeye çalışmayan, bu çerçevede çeşitli esnek örgütler oluşturmaya kilitlenmeyen, 6 Kasım'ı bir eylem tarihi olarak değil hareketin biriken sorunların çözümünde temel bir süreç olarak tanımlamayan herhangi bir sürecin başarı oluşturma şansı bulunmadığını döne döne ifade ettik. Ancak ne yazık ki siyasal gençlik gruplarının yaşadığı daralma ve iddiasızlaşma, öte taraftan ise eylemlerde yaşanan bölünmeler 6 Kasım eylemlerinin tanımladığımız sonuçları oluşturmalarını engellemiş oldu.

İlk olarak eylemlerde yaşanan bölünmelere kısaca değinmekte fayda var. Geçmiş yıllarda birçok vesile ile tekrarladığımız nedenler bu yılın 6 Kasım eylemlerinde çok daha derinleşmiş bir biçimde bölünmelerin nedenlerini oluşturmuştur. Bir kısım siyaset merkezi bir 6 Kasım eylemi üzerinden tartışmalara katılmış, bunun dışındaki hiçbir tartışmayı ise gündemlerine dahi olmamıştır. Ancak bu yılın bir diğer ilginç yanı ise merkezi eylem hedefleyen siyasetlerin de kendi aralarında yaşadıkları bölünmedir. Bu bölünmedeki nedenler ise yer ve tarih tartışmaları gibi oldukça "politik" nedenler olabilmektedir. Tek başına bu bile bölünmelerin gençlik hareketinin ihtiyaçlarından doğan politik tartışmalardan veya tutumlardan kaynaklanmadığını açık bir biçimde göstermektedir. Yaşanılan en açık ifade ile tipik bir apolitizm ve bunun sonucu olan dar grupçuluk ve buna eşlik eden sorumsuzluktur. Zira siyasal gençlik gruplarının sayfalarına yansıyan elle tutulur bir değerlendirmeye ve gerekçelendirmeye rastlamak ne yazık ki süreç boyunca neredeyse olanaksızdı.

Geçmiş yıllarda ortaya konulan Kızılay tartışmaların bir tekrarını yaşamış olmak ve bu tartışmalardan doğan bir bölünmenin ortaya çıkması bizi şaşırtmıyor. Kızılay elbette ki

tekrarlama geldiğimiz gibi gençlik hareketinin daha güçlü bir atılım yapmasının önemli bir adımıdır. Ancak bu atılımı oluşturacak olan açık ki siyasal gençlik gruplarının kendi son derece sınırlı güçleri ile örgütledikleri sonuçsuz, hedefsiz ama şaşalı bir eylem değil, hareketin biriken sorunlarının çözümünde etkili bir kaldıraç olarak tanımlanabilecek bir Kızılay çıkışıdır. Kızılay'a girmek ve 6 Kasım eylemini burada gerçekleştirmek kendi başına gençlik hareketi için özel bir amaç olamaz. Bu hareketin militan ve güçlü bir çıkış yapmasının yalnızca bir imkandır ve buna hizmet ettiği ölçüde bir anlam taşıyacaktır. Burada Kızılay eylemini tartışmasız bir biçimde siyasal gençlik gruplarının önüne koyan ve tek bir politik gerekçelendirme yapma ihtiyacı dahi duymayan siyasal gençlik gruplarına sormak gerekiyor; sınırlı bir afiş çalışması dışında kitle çalışması çabası ile dahi desteklenmeyen bir Kızılay çıkışı, gençlik hareketinin biriken sorunlarına nasıl bir çözüm oluşturacaktır?

Bu yıl için bölünmenin bir tarafı da SGD ve Özgür Gençlik çevresidir. Bu çevre kendi merkezi Ankara gerekçelerini dahi kuru bir ajitasyon ve kekelemeler dışında ifade edemediği bir metinde bizi bölünmenin sorumluları arasında gösterebilmektedir. Bunu yaparken ise kara çalma ve iftira dışında bir yönetime sahip değillerdir. Başka bir yönetime sahip olmalarını da beklemiyoruz zaten. Hiçbir gerekçeye dayandırılmadan iftirayı ve kara çalmayı siyaset sananlara bir kez daha hatırlatmak isteriz; bu çürüme ve iddiasızlaşmadır.

İçinde debelendiği apolitizm batağından bize hesap sorma cesareti bulanlara bizim de sormamız gereken sorular olacaktır. Geçtiğimiz yıl kullandığınız argümanların bu sene değişmesinin, eylem biçiminizin "hak alıcı", "düşmanın üzerine yürüyen" bir tarzdan "barışçıl" bir tarza dönüşmesinin maddi sebeplerini, kendi ifadenizle "dönemin koşullarını" kamuoyuyla paylaşacak mısınız? 27 Ekim eylemine katılmamanızın eylem öncesinde ifade ettiğiniz eylemin zamanına ilişkin pek "politik" nedenler dışında bir nedeni bulunuyor mu? Ankara eylemi herkesin kendi pankartı ile çıkmasına uygun bir eylem olmasına karşılık ve eylem yerine ilişkin tartışmalar halen sonlanmamışken tartışmalardan çekilmeniz dar grupçuluğunuzun ve kaba sorumsuzluğunuzun yeni bir göstergesi değil mi? En geri mücadele biçimlerine sıkıştığımızı ve devrimci gençlik gruplarından uzak durduğumuzu iddia eden (düşünün ki bunu bize son yıllarda reformist hareketin kuyruğundan ayrılmayan ve platformu gitgide onlara daha çok yaklaşan bir siyasetin mensupları söylüyor!) SGD neden Gençlik Derneği ve YDG ile eylemini ortaklaştıramamıştır?

Parçalı tablonun hareketi zayıflatan etkisinin dışında siyasal gençlik gruplarının önemli bir kısmının içerisinde bulunduğu atalet tablosu da bölünmeler dışında 6 Kasımın sonrasına taşınabilecek daha güçlü bir süreç oluşturmalarını önemli ölçüde engellemiştir. Zira bir kısım siyaset ortaya

koyduğumuz politik platformun bir parçası olmalarına karşılık, bu politikanın başarıya ulaşması için üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmekten özenle geri durmuştur. Bu bir tercihin ötesinde siyasal gençlik gruplarının girdiği iddiasızlaşmanın ve dağılmanın bir göstergesi sayılmalıdır. Zira ortaklaşılan bir politik platformun başarılı bir sonuç oluşturması için üzerine düşen asgari çabayı harcamamış olmanın bizim açımızdan başka bir tanımı bulunmuyor.

Yine bu 6 Kasım sürecinde bir kısım reformist örgütlenme ise alandaki "Varlığının" dışında neredeyse tümüyle örgütlenen eylemleri dışarıdan seyretmiştir. Bu açıdan Ankara ve İstanbul gibi illerde üniversite öğrencilerine dayanan çıkışlar hiç de bu eylemler içindeki öznel soruna aynı biçimde yaklaştığını göstermemektedir. Bir kısım reformist örgütlenme bu eylemleri kendi politikasızlığına paravan olarak kullanmak, eylemlerin politik içeriğini daraltmaya çalışmak dışında hiçbir amaç taşımamaktadır. Emek Gençliği'nin Ankara ve İstanbul eylemlerinde aldığı tutum reformizmin dönemsel çizgisini ve geldiği apolitik iflas noktasını en açık biçimde ortaya koymaktadır.

Taşra üniversitelerinden yansıyan tablo bu yılın 6 Kasım eylemlerinin bu üniversitelerde de beklenen sonuçları oluşturulmadığını göstermektedir. Zira taşra üniversiteleri hareketin kitle tabanının kaydığı üniversitelerdir. Ve işçi emekçi gençliğin eğitim sistemi karşısında derinleşen sorunlarının bu üniversitelerde yankı oluşturması ise doğal bir beklentidir. Ancak bu yılın 6 Kasım eylemlerinde üniversitelerindeki bu potansiyel imkanın bir dizi nesnel ve öznel nedenden kaynaklı yeterince hayata geçirilememiştir.

Bu nesnel olanaksızlıkların başında taşra üniversitelerinde merkez üniversitelerinden çok daha ağır bir biçimde hissedilen ağır baskı koşulları gelmektedir. Bu baskı koşullarını yırtacak bir politik faaliyete dayanmayan 6 Kasım eylemlerinin ise - metropol üniversitelerinde bu üniversiteleri etkileyebilecek bir hareketlilik oluşmadığı koşullarda- taşra üniversitelerinde etkili sonuçlar oluşturabilme şansı bulunmamaktadır.

Kendi gücüne güvenen çok yönlü bir politik faaliyet!

Bugünün bu atalet tablosunu kıracak hedefli ve soluklu bir çalışma tarzını hayata geçirmek gençlik hareketine karşı güncel sorumlulukların başında gelmektedir. Siyasal gençlik gruplarının bu ölçüde daraldığı ve apolitizme sürüklendiği bir tabloda, bunu kırarak bir politik perspektif oluşturmak, ama herşeyden önce kendi güçlerini diğer anlayışların tablosuna takılmadan seferber etmek günün en yakıcı devrimci sorumluluğudur. Zira "gerektiğinde kendi başına yürümek güç ve iradesi gösteremeyenler, başkalarını birlikte yürüyüşe çekmek güç ve iradesi zaten gösteremezler. Politik yaşamın genelinde geçerli olan bu ilke, bugünün gençlik hareketi gerçekliği gözetildiğinde özellikle önemli ve geçerlidir. Temel hedef ile günün gerçekleri arasında doğru, amaca uygun düşen bir ilişki ve bütünlük kurabilmektir burada söz konusu olan. Doğru bir politikanın hayata geçirilmesi mücadelesinde bütünsel hedefi şaşmaz bir güven ve kararlılıkla gözetmek ile, bu değişmez hedefe günün henüz sınırlı ve kısmi kalabilen olanaklarından hareketle ulaşmaya çalışmak iki ayrı şeydir. İlkine ulaşmak tam da ikincisinden hareket etmeyi gerektirir."

6 Kasım eylemlerinin ortaya çıkarttığı tablo bunu tüm açıklığı ile bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. Bugün gençlik kitlelerine giderken soluğu kesilen, kitle çalışmasından kaçan, politikasızlığı bir yaşam biçimi haline getirmiş siyasetler tablosu içersinde sonuç alıcı bir mücadele ancak bu

mücadelenin gerekleri konusunda sürükleyici bir rol oynanabildiği koşullarda başarılı olacaktır. Bu açıdan yerel çalışma deneyimlerinin sınırlı da olsa kendi sonuçlarını oluşturduğu Ankara gibi çalışmalarda mutlaka bu çalışmaları güçlendirecek bir politik perspektif ile sürece asılmalıdırlar. Zira bugün harekete yönünü oluşturmasını sağlayacak özgün deneyimler öncelikle yerel ölçekte ortaya çıkan sonuçlar üzerinden gerçekleştirilecektir.

Unutulmamalıdır ki bugün hareketin yaşadığı parçalı tablonun sadece bir yanını siyasal gençlik gruplarının yaşadığı parçalılık oluşturmaktadır. Ancak bundan çok daha önemli olan üniversitelerde hedefli ve sonuç alıcı bir biçimde geniş öğrenci yığınlarına yönelen bir faaliyetin örgütlenmiyor olmasıdır. Bizim açımızdan sorunun can alıcı halkasının burası olduğunu ifade ediyorsak, çözüm için olanaklı oldukça birlikte, gerektiğinde ise yalnız bir biçimde asıl soruna yüklenmeliyiz.

Geniş örgütsüz gençlik yığınların karşısına çok yönlü bir politik faaliyet düzeyi ile çıkmak bugünün gençlik hareketine karşı en önemli sorumluluklarımızdan birisini oluşturmaktadır. Zira hareketin politikleşmesinde mesafe alınmadıkça onun daha güçlü örgütsel açılımlar oluşturmaya sağlama şansımız bulunmamaktadır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta faaliyetin çok yönlü bir politik faaliyet olarak örgütlenmesidir. Zira geniş gençlik yığınlarının arayışlarının çok yönlü olması kapsayıcı bir politik faaliyetin de böyle örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır. Bu çok yönlü faaliyet içerisine kültür sanat çalışmalarından akademik sorunlara, ülkenin ve gençliğin politik sorunlarından devrimin ve sosyalizmin güncelliğine kadar bir dizi başlık girmektedir. Ancak bu sorunların çok yönlü bir çalışmaya konu edildiği koşullarda çalışmanın başarılı sonuçlar oluşturma şansı bulunmaktadır.

Yine bu çalışmalar içerisinde her adımdan örgütsel sonuçlar oluşturmaya kilitlenmemiz gerekiyor. "Gençlik hareketi her dönem hareketin düzeyiyle uyumlu ve ihtiyaçlarını karşılayabilen çeşitli kitlese örgüt biçimleri ortaya çıkartmak potansiyeline sahiptir. Subjektivizme ve grupçuluğa düşmeden bu biçimleri somutlamak, hareketin durumunu ve olanaklarını en doğru bir biçimde değerlendirerek örgüt sorununa uygun çözümler bulmak devrimci önderlik sorumluluğu kapsamındadır.

"Gençlik içerisinde bir kitle çalışması yapıyorsunuz. Bu çalışma ilk sonuçlarını üretmeye başladığı andan itibaren, bu ilk ileri unsurlar bir araç arayışına gireceklerdir. Eğer ortada buna uygun bir örgütlenme varsa, bu örgüt kendi önderliğini gerçekleştirir. Ancak böyle bir örgütlenmenin olmadığı koşullarda bu aracı oluşturmakla yükümlüsünüz demektir. Böyle bir araç izlediğiniz politik çizgi çerçevesinde hedef kitleye daha güçlü ve kolay biçimde ulaşmanızı sağlayacaktır. Bu açıdan her politika kendine bir araç doğurur ve ortaya çıkan her araç o politikayı daha güçlü temellerde hayata geçirmenizi sağlar. Bu açıdan bugün var olan örgüt modelleri tartışmasının sorunu çözen bir yanı bulunmadığını bilmek, ancak kitle hareketinin her somut düzeyinden çeşitli (geçici ya da kalıcı, birimsel/yerel ya da giderek genelleşen ve merkezileşen) örgüt ve/veya örgüt adımları ile çıkmak zorundayız"

6 Kasım eylemleri harekete devrimci önderlik sorumluluğunun yakıcılığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Öyleyse bu onurlu görevi yerine getirebilmek için görev başına!

9 Kasım Beyazıt eylemi...

Devrimci bir gençlik hareketi için daha fazla ısrar ve irade!

Bu yılın başından beri hareketin yaşadığı darlık ve kitlelerden kopukluk derinleşerek sürüyor. Böylesi bir dönemde düzen cephesinden saldırlar aynı ölçüde güçlendiriliyor. Üniversitelerin yeniden yapılandırılması ve neoliberal politikalara daha hızlı bir geçiş sürecinin örgütlenmesi için bir yandan üniversitelerdeki muhalefet hedef tahtasına konuyor, diğer yandansa belirlenen hedefler çerçevesinde üniversitelerin kapıları sermayeye açılıyor. İstanbul özelinde bu saldırılar birkaç senedir yaygın bir biçimde sürdürülmekte. Bu sene atılan somut adımlarla birlikte, (kameralar, turnike sistemi, özel güvenlik birimleri vs...) üniversite sermaye işbirliğinin zemini güçlendirilmek istenmekte.

Hareketin yaşadığı daralma ve geri çekilmenin yarattığı uygun zeminse, sermaye güçlerinin ekmeğine yağ sürüyor. Üniversitenin yeniden yapılandırılması sürecinin karşısına çıkma ihtimali olan sesler de kimi zaman sivil faşist saldırılarla, kimi zamansa soruşturma, hukuk terörü gibi araçlarla bastırılmaya çalışılıyor.

Bu sene İstanbul gençlik hareketi açısından 6 Kasım sürecini önemli kılan noktalardan birini de burası oluştuyordu. Çünkü İstanbul genelinde öne çıkan yerel sorunlar ve üniversitelerdeki devrimci demokrat güçleri hedef olan saldırıların yoğunluğu karşısında hareket bir soluk borusuna ihtiyaç duyuyordu. Bu açıdan daha önce de vurguladığımız gibi bütünlüklü olan bu saldırıların karşısında topyekün bir mücadele hattı örgütleyebilmek her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkıyordu.

Bu bağlamda gerçekleşen 9 Kasım eyleminin ana gündemini YÖK ve ticari eğitim oluştuyordu. Üniversitelerdeki neoliberal dönüşümleri merkezine alan ve yerel sorunlarla bunun bağıni kuran bir çalışma hattı öngörüldü. Bu açıdan 9 Kasım eyleminin bugün üniversitelerdeki temel sorun alanını yakaladığı ve gündemi

doğru tespit ettiğini söylemek gerekiyor. Aynı zamanda üniversitelerde bugün yaşanan sorunların toplumun topyekün içine sokulduğu reorganizasyon sürecinden bağımsız olmadığının vurgusu da yapılmaya çalışıldı.

İstanbul'da birleşik bir 6 Kasım örgütlendi!

İstanbul'da 6 Kasım tartışmalarına dair ayrıntılı değerlendirmelerde bulunmuştuk. Bu tartışmalarda öne çıkan bir çok başlık olmakla beraber, İstanbul'daki süreci belirleyen başlık merkezi eylem-yerel eylem tartışması oldu. Ayrışma Ankara merkezli yaşanmış olsa da, ortaya çıkan parçalı tablonun yansımaları İstanbul'da da etki buldu.

Bu tartışmaya ilişkin bakışımızı daha önce ifade etmiştik. Burada salt kısa bir alıntıyla yetineceğiz: "6 Kasım'ın yerellerde örgütlenerek yerel eylemlere konu edilmesi gerekliliği tartışması, hiçbir koşulda merkezi bir eylemi tartışmasız reddetmek anlamına gelmemektedir. Aksine güçlü yerel çalışmalarla ve eylemlere dayanan, bu çalışmalarla uygun bir içerik ve biçimle örgütlenen birleşik ve kitlesel bir merkezi eylem güçlendirici bir etki yaratır. Ancak söz konusu merkezi eylem yerellerden tümüyle kopuk, kitleyi özneleştirme kaygısından uzak, siyasal gençlik gruplarına daralmış bir eylem olacaksa, gençlik hareketinin güncel sorunlarına çözücü bir adım olmak bir yana, en iyi ihtimalle hareketin yerinde saymasına sebep olacaktır."

Bu tartışma İstanbul'da süreci belirlemekle beraber, sürecin esasında birleşik örgütlenmesinin önüne geçemedi. Zira 6 Kasım sürecinin birleşik örgütlenmesi kaygısını taşıyan bir çok siyasal gençlik grubu, bu kaygılarını metinlerde ifade etmekle sınırlı kalmayarak hayata geçirmeye çalıştılar. Elbette İstanbul 6 Kasım'ının tüm bileşeni için bunu ifade etmek güç. Gerçekten birleşik bir 6 Kasım örgütlenmesinin çabasıyla hareket edenlerin yanında, esasında sorunun bu yanına ilişkin bir tartışma yürütme gereği duymayanlar,

sürecin çeşitli noktalarında çalışmanın önünde bir soruna dönüşmeler bile, oluşturabileceği sonuçların daha farklı bir düzeye ulaşması imkanının önünü tıkmış oldular. Ancak merkezi düzeyde yaşanan ayrışmanın temel sorumlusu bugün gençlik hareketinin ihtiyaçlarının karşısına kendi dar grup ihtiyaçlarını koyanlar ve bu ihtiyaçlar doğrultusunda bir eylem hattı kurgulayanlardır. Zira bu gruplardan biri olan Sosyalist Gençlik Derneği İstanbul 6 Kasım'ına "üniversite öğrencileri" olarak örgütlenmesinin ötesinde bir eleştiri getirememiştir. ,

Bu tartışma ekseninde şunu söylemek gerekiyor. İstanbul'da 6 Kasım süreci tüm aksaklıklarına, zaafalarına karşın birleşik bir tarzda örgütlenmiştir. Eylem alanında belirgin bir biçimde hissedilen coşkunun temel kaynağı da burasıdır.

9 Kasım eyleminin ön çalışması ve yaşanan sorunlar

9 Kasım eyleminin tartışmalarının başından sonuna dek vurgu yaptığımız nokta 6 Kasım'ın bir takvim olarak algılanmasından uzak durularak aksine önceli ve sonralı bir süreç olarak ele alınmasıydı. Yayınımızda daha önce ifade ettiğimiz nokta açıktır: "6 Kasım'ı bir süreç olarak algılamak demek, başka hiçbir tartışmaya takılmaksızın, eylemin öncesini ve sonrasını tartışmak, planlamak ve eylemi güçlendirmek için ortaya konulan her çabanın özünde gençlik hareketinin yaşadığı tıkanmayı aşmayı hedefleyen bir çaba olduğunu kavramak demektir. Yoksa bu tartışmalardan bağımsız örgütlenen 6 Kasım eylemleri hangi bileşenle ve hangi tarzla örgütlenirse örgütlenirse, 6 Kasım'ı bir takvim olarak algılayanın ötesinde bir anlam taşımayıp, sürecin yaratabileceği imkanları baştan kaybetmek anlamına gelecektir.

Bu çerçevede ele alındığında, geçtiğimiz senelerin 6 Kasımlar'ını aşan bir 6 Kasım eylemi örgütleyebilmenin temel koşulu, bu sene eylemin yeri ve biçimi merkezli tartışmalardan kaçınarak "nasıl bir ön hazırlık süreci?" sorusuna yanıt aranması ve bu soru merkezinde tartışılmasıdır"

Bu bağlamda yürüttüğümüz tartışmalar, eylem bileşenlerinin hemen hemen bütünü tarafından olumlanmakla birlikte, ön çalışmaların örülmesi sürecinde bir dizi siyasal gençlik grubunun çağrı amaçlı basın açıklamalarına katılmamaya varan ilgisizliği ve sorumsuzluğu ile karşılaştık.

9 Kasım öncesini hedef alan bir dizi eylem ve etkinlik planlandı. Bu planlamaların asgari ölçüde hayata geçirildiğini söyleyebiliriz. İstanbul genelinde bir genel toplantı, iki çağrı basın açıklaması, ortak bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Bütün bunlar İstanbul çalışması açısından oldukça anlamlı bir yerde durmaktadır. Ortak örgütlenen bir eylemin ön çalışmasının propaganda ayağının da beraber örülebilmesi bizce olumlu bir deneyim olduğu kadar, kendi içinde tutarlı bir tarza da işaret etmektedir.

Ancak ön çalışma tartışmalarımızda gençlik hareketinin ihtiyaçlarının karşılanması açısından temel bir yere koyduğumuz kitle inisiyatiflerinin açığa çıkarmaya ve yerel dinamikleri yaratmaya dönük çalışmaların yürütülmesi ve mümkün olan her yerelde esnek örgütsel formların yaratılması ihtiyacı karşılanamadı. Yerelerde ortak çalışmalar örülmekle beraber, bu çalışmalar bir çok fakültede ortak afiş ve bildiri kullanmanın, etkinlik örgütlenmenin ötesine geçemedi. Tek bir ayrık örnek olarak İ.Ü. Fen-Edebiyat Fakültesi'nde örülen kamera karşıtı çalışma gösterilebilir. Ancak bu çalışma da ileri gençlik kesimlerini özneleştirme yolunda bir adım atabilmiş

değil. Siyasal gençlik gruplarının kendi güçlerine daralmış bir biçimde yürütülen bu çalışmanın 9 Kasım sürecine ilişkin diğer bir sorun alanıysa, var olan yerel gündemin 6 Kasım ile ilişkisinin güçlü bir biçimde kurulamamış olmasıdır.

6 Kasım ön çalışmasının gösterdikleri

Gençlik hareketinin darlığı, kitlelerle kopukluğu sorunu olduğu yerde durmaktadır. Bu sorunları aşabilmenin yolu ise açık ki kitlelerle birlikte mücadele yürütülebilecek araçların yaratılabilmesinden geçmektedir. Gençlik kesimlerini kucaklayacak bir tarz içine girebilmek ve karşılıklı olarak yıpranmış güven ilişkisini yeniden inşa edebilmek gençlik hareketinin tıkanıklığını aşabilecek tek yoldur. Birleşik bir gençlik hareketi ile kastedilen de esasında salt siyasal gençlik gruplarının birliği değil, bunu da kapsamak üzere ama asıl olarak gençlik kesimleri ile birleşik bir mücadele kanalının yaratılabilmesidir.

9 Kasım ön çalışması için olmazsa olmaz diyerek vurgu yaptığımız çalışma kurgusu işte tam da bu ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Elbette 9 kasım sürecinin hareketin sorunlarını aşmasını sağlayacağını düşünmüyorduk. Ancak niyetimiz bu sürecin kendisinin asgari de olsa bir imkan yaratabilmesi ve sözkonusu ihtiyacın karşılanması yönündeki ilk adımların atılabilmesiydi. Ancak süreç yazık ki bu sınırlı imkanları dahi yaratmaktan oldukça uzak kaldı.

Gençlik hareketinin sorunları noktasında bir açıklığa sahip olduktan sonra, çözümün de 9 Kasım sürecinde öne sürdüğümüz biçimde olması gerektiği açıktır. Ancak bu sürecin gösterdiği, bugün hareketin geldiği düzeyin kendi ihtiyaçlarını dahi karşılayabilme imkanlarından yoksun olduğudur. Bu durumda bugün bize düşen görev, öncelikle söz konusu imkanları yaratabilmenin çabasını harcamaktır.

Bugün tanımladığımız tablo açık bir kısır döngüye işaret etmektedir. Bir yanda aşılması şart sorunlar, diğer yanda bu sorunları aşmaktan yoksun bir hareket. Bu kısır döngüyü aşmanın yolu ise açık ki geniş gençlik kesimleriyle buluşabilecek örgütsel araçları yaratmanın ısrarını göstermektir. 9 Kasım süreci bir kez daha göstermiştir ki, gençlik kesimlerini özne olarak tanımlamayan ya da özne olarak tanımlasa da bunun gerçekçi pratiğini ortaya koymayan bir çalışma tarzının bugünün hareketinin önünü açma imkanı yoktur.

9 Kasım eylemi ön süreci açısından bütün olumsuzluklarına karşın ortak çaba açısından anlamlı bir yerde durmakta, ancak sonrasına dair bir pratikten öte acilen hayata geçirilmesi gereken bir perspektif ortaya koymaktadır. 9 Kasım eylemi ise tüm bu tartışmalar içerisinde aslında hareketin hala daha önemli imkanlar barındırdığına işaret etmek açısından anlamlı bir yerde durmaktadır. Eylem alanında İstanbul Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Mimar Sinan Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi ve lise öğrencileri yerel sorunlarını ifade ettikleri pankartlarıyla yer almaları bu imkanın açık bir göstergesidir. Yaklaşık 600 öğrencinin büyük bir coşkuyla sahiplendikleri 9 Kasım eyleminin ortaya çıkardığı imkanlar, ancak ön çalışmasındaki eksiklik ve zaaf alanlarıyla beraber değerlendirildiğinde anlamlı bir yere oturacaktır. Bugün gençlik hareketi içerisinde yer alan tüm güçlerin üzerine düşen sorumluluk açık ki 9 Kasım sürecinin olumlu olumsuz yanlarıyla ortaya çıkardığı perspektife uygun bir politika üretebilmektir.

İstanbul Ekim Gençliği

Devrimci bir gençlik hareketi için!

İstanbul'da örgütlenen 9 Kasım eyleminin ön çalışması olarak ortaya çıkartılan takvim, çeşitli aksaklıklarla karşılaşılmışna rağmen, büyük oranda hayata geçirildi. 9 Kasım Çarşamba günü, yerel sorunları işleyen ve birleşik tarzda örölmüş yerel çalışmaların birikimlerine dayanan bir çalışma hattı geliştirilmesi gerekliliği üzerinde ortaklaşan siyasal gençlik grupları, bu gerekliliği karşılamaya dönük bir çok planlama içerisine girmişti. Bu planlamalarda temel kaygı, gençlik kitleleriyle kurulan bağı güçlendirebilmek, İstanbul toplamında 6 Kasım'ı gündemleştirmek ve eylemin ön çalışmasını gerçekçi kılabilmek oluştuyordu. Bu bağlamda birbirinden farklı ihtiyaçları karşılayan ama bütün bir süreci bütünleyen İstanbul merkezli bir çalışma programı oluşturuldu. Yerellerse bu takvime bağlı kalarak, yerel çalışmalar ve etkinliklerle faaliyetlerini ördüler. Bu program çerçevesinde düzenlenen merkezi etkinlikler:

27 Ekim Perşembe günü İ.Ü. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde basın açıklaması:

Celal Bayar Üniversitesi'nde okuyan bir öğrencinin harç parasını ödeyemediği için intihar etmesi haberinin üzerine Fen-Edebiyat Fakültesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasının ana gündemini intihar olayı oluşturmakla beraber, basın açıklaması 9 Kasım eylemine yapılan çağrıyla sonlandı. "Önder'in katili, YÖK düzeni!" sloganının atıldığı basın açıklamasına yaklaşık 50 kişi katıldı.

27 Ekim Perşembe günü İstanbul merkezli bir toplantı:

9 Kasım eyleminin gündemlerini ve yerelerde yürütölen faaliyetler ve bu faaliyetlerde gündemleştiren yerel sorunları tartışmak için İstanbul genelinde bir toplantı örgötlendi. Bütün yerelleri bir araya getirmesi planlanan bu toplantı, ön çalışmasının zayıflığından kaynaklanan sebeplerle yaklaşık 60'a yakın öğrenci katıldı. Katılımın sınırlılığına karşın İstanbul'da son dönemde bir ilk olan toplantıda, oldukça anlamlı tartışmalar yapıldı. Hareketin bugün yaşadığı sorunların da tartışıldığı toplantıda, bir dizi yerel kendi sorunlarını ve 6 Kasım'ı ele alış biçimini aktardı. Toplantının ortaya çıkardığı en önemli sonuç örgötlü ve ileri gençlik kesimleri için siyasal gündemlere ve gençlik hareketine ilişkin tartışmaların yürütöleceğı platformların bir ihtiyaç olduğuydu.

6 Kasım Pazar günü bir çağrı basın açıklaması:

6 Kasım günü Taksim tramvay duraklarında 9 Kasım eylemine çağrı amaçlı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın

açıklamasında, 12 Eylül'ün üniversitelerdeki ve toplumsal yaşamdaki yansımaları, YÖK'ün tarihsel misyonu, üniversitelerde son dönemde öne çıkan saldırılar ve üniversitelerin neoliberal politikalar ekseninde dönüştürölmesi gündemlerine vurgu yapılırken, beraberinde ölke gündeminde yer tutan, terörle mücadele yasası, cezaevlerinde yaşanan tecrit, özelleştirmeler, yıkımlar, Kürt halkını hedef alan kimliksizleştirme politikalarından da bahsedildi.

Oldukça coşkulu geçen basın açıklaması "YÖK'e ve ticari eğitime hayır!/9 Kasım'da Beyazıt'tayız" pankartıyla gerçekleşti. Basın metninin okunmasının ardından Beyazıt Marşının söylenmesi ile basın açıklaması son buldu. 6 Kasım öncesine denk gelen bayram tatili dolayısıyla 9 Kasım'a ertelenen eyleme, YÖK'ün kuruluş gününde alanlardan yanıt verilmiş olması oldukça anlamlı oldu.

7 Kasım Pazartesi günü Taksim'de bildiri dağıtımı

9 Kasım eylemi ön çalışması kapsamında çıkartılan ortak bildirinin bayram tatili süresince Taksim gibi merkezi yerlerde dağıtılması planlanıyordu. Ama teknik sorunlardan kaynaklı bu plan hayata geçirilemedi. Bunun yerine Pazartesi akşamüzeri ortak bir biçimde üzerinde 9 Kasım'a çağrı yapılmış önlüklerle bildiri dağıtıldı. İnsanların oldukça ilgi gösterdiği dağıtıma tramvay durağından başlandı ve İstiklal'e doğru yürüyüşe geçilerek devam edildi. Taksim'de öğrencilerin yoğun olarak gittikleri kafeler de dolaşıldı.

Ön çalışmalar ciddi bir sınırlılık taşımakla beraber, ortak bir eyleme dönük hazırlığın birleşik çalışmalar dizisiyle birleştirilmiş olması anlamlı ve önemliydi. Yerellerin merkezi planlamalara dönük faaliyetleri güçlü örememesi, bir dizi materyalin geç hazırlanması ve kullanımlarına geç başlanması gibi bir dizi sorundan dolayı eylem ve etkinlikler hedeflenen etkiyi yaratamamış olsa da, eylem öncesi örölen ortak çalışmalara yöntem planında deneyim bırakabilmek adına anlamlı olduğunu düşünöyoruz.

İstanbul Ekim Gençliği

**Hareketin sorunlarına ve düzenin saldırılarına karşı
gençlik mücadeleyi inatla yükseltecek...**

Gençlik hareketinin önündeki tüm barikatlar aşılacak!

Ülke genelinde Samsun ile birlikte en erken tarihte yapılan YÖK karşıtı eylemlerden biri olan 27 Ekim Ankara eylemi, çok çeşitli boyutlarıyla gençlik hareketinin güncel sorunlarını, zaaflarını, olumlu-olumsuz tüm yönlerini gözler önüne seren bir süreç olarak yaşandı. Bu süreç, tüm boyutlarıyla, 6 Kasım sonrası dönemin örgütlenmesi açısından da zengin derslerle dolu.

Ankara 6 Kasım süreci, Eylül sonundan itibaren yapılan toplantılarla örülmeye başlandı. Siyasal gençlik gruplarının büyük çoğunluğunun katılımıyla gerçekleşen toplantılarda, gençlik hareketinin birçok kez tekrarlanan sorunları bir kez daha ortaya kondu. Neredeyse tüm siyasal gruplar birleşik mücadele ve ortak çalışmaya vurgular yaparken, hangi siyasal grupların gerçekte ne kadar bu perspektifte ortaklaştığı, bu arada gençlik kitlelerine güvensizliğin nasıl teorize edildiği açık bir biçimde görüldü.

Toplantılar süreci boyunca genç komünistler olarak, gençlik hareketinin parçalı, dağınık ve örgütsüz tablosunun aşılabilmesi, bu konuda özellikle devrimci gençlik güçlerine düşen sorumluluklar üzerinde durduk. Bu çerçevede 2005 Ankara 1 Mayıs eylem deneyiminin gençlik hareketine mal edilmiş bir deneyim olarak tartışılması, daha geniş bir kitle çalışmasına ve geniş gençlik örgütlenmelerine evrilmesi gerekliliğine dikkat çektik. Bu noktada ortaklaşabildiğimiz bazı siyasal grupların varlığı bir yana, ciddi anlamda politikasızlaşmış ve gençlik kitlelerine güvensizleşmiş bir ittifakla da karşı karşıya kaldık.

Ekim Gençliği'nin Eylül ve Ekim sayılarında çizilen perspektif, Ankara 6 Kasım'ına önerdiğimiz programın ve eylem/çalışma çizgisinin de temel gövdesini oluşturmaktaydı. 6 Kasım eylemliliğinin bir günden öte, bütünlüklü bir süreç olarak örülmesi gerekliliği, bölünmelerden arınmış, birleşik bir 6 Kasım eylemi, bu eylemin örülmesinde öne çıkarılması gereken esas yön olarak kitle inisiyatif ve kitle inisiyatifinin açığa çıkarıldığı, esnek kitle örgütlenmeleri, bizim Ankara 6 Kasım'ına dair temel önerilerimizi oluşturmaktaydı. Bunlar bizim önerilerimizdi, ancak bu önerilerin yanı sıra, yine çizilen perspektife uygun olarak eyleme dair her öneriyi de tartışmaya açık olarak tartışmaların bileşeni olduk. Yaşanan darlık ve tikanıklığa rağmen gençlik hareketini bölme sorumsuzluğuna ortak olmamak bizim için temel bir eğilimdi. *"Biz eylemimizi kurguladık, gelecekseniz siz de gelin"* tutumunun karşısında gündemin politik zemini üzerinden tartışmak ve birlikte müdahalenin olanaklarını aramak çabasındaydık. Yer, zaman gibi sorunların ilkesel sorunlar olamayacağını, bizim için tali sorunlar olduğunu, tartışmaya açık olduğumuzu defalarca tekrarladık.

Ancak sürecin başında dillendirilmeye başlanan merkezi eylem tartışmaları, bir takım siyasal grupların kendi

eylemlerini örgütlemeleri süreci baştan bölen eğilimler oldu. Ayrıca eylemin tarihine dair yapılan biçimsel tartışmalar ve dayatmacı tutumlar, tam da bizim tartışabileceğimiz ama başka siyasal grupların tartışmadığı ve ayrıştığı alanlar oldular. Eylemin tarihine dair fikrimiz, yaygın bir kitle çalışmasına dayanan bir sürecin doruk noktası olarak 27 Ekim oldu. Karşımıza eylemi, tarih üzerinden tartışan *"Eylem mutlaka 7 ya da 8 Kasım'da yapılmalıdır"* diyen ve bunun dışında hiçbir öneriyle uzlaşmayan bir çizgi çıktı. Bunun üzerine 27 Ekim ve bu tarihin gerekçelendirilmesinde ortaklaşan siyasetler bir ayrışma yaşadılar.

27 Ekim eyleminin örgütlenmesinde de artık biçimselleşmiş ve niyetleri sorgulatır hale gelmiş tartışmalar yaşandı. Sürecin *Üniversite Öğrencileri* imzasıyla örülmesi gerekliliğini savunan siyasetlerle artık sıkıcı hale gelmiş ajitasyon-propaganda özgürlüğü ve öğrenciler imzalarının örgütsüzlüğü tartışmalarının sözcüleri arasında yapılan tartışmalar derinleştikçe, bu biçimsel tartışmaların harekete zarar verdiği tespitiyle, dileyen siyasetlerin kendilerini pankartlarıyla ifade edebilmesinin önü açıldı. Süreci *Üniversite Öğrencileri* imzasıyla örmekte ortaklaşan 5 siyasal grup (*Ekim Gençliği, Devrimci Gençlik, Demokratik Gençlik Hareketi, Sosyalist Demokrasi Gençliği, Öğrenci Muhalefeti*), ortak bir çalışmaya başlayarak alanda da kendilerini üniversite pankartları ile ifade etmeye karar verdiler. Bu süreçte, okullarda ortak çalışmaların örülmesi için harcanan çabalar, istenilen düzeyde bir çalışma temposunu sağlayamasa da, yine de anlamlı bir ortaklaşma zeminini ifade etmekteydi. Tüm okullarda yapılan kitle toplantıları, bu toplantılardan çıkarılan eylem ve etkinlik takvimleri, öğrencileri sınırlı düzeylerde de olsa faaliyetin bir bileşeni haline getiren çalışma tarzı, tüm okullarda ortaklaştırılan bir yöntem haline getirildi.

Kimi yerelerde ajitasyon-propaganda faaliyetinin ötesine de geçen, sınırlı bir çapta da olsa bazı eylemliliklerin örülmesi açısından önemli bir süreç geçirildi. Özellikle ODTÜ, DTCF, Beytepe ve Cebeci kampüslerinde bazı yerel sorunlarla birleşen bir takım çalışma ve eylemliliklerle örgütlenen dönem, bağımsız öğrencilerin eylemlilik süreçlerine katılması bakımından önemli deneyimler biriktirmemizi sağladı. Ayrıca Fen-Mühendislik Fakültesi ve Gazi Üniversitesi'nde sınırlı olanaklarla ve çalışmalarla açığa çıkarılan potansiyel, üniversite kortajlarının alandaki duruşunu da etkileyen imkânlar oldular. 2005 Ankara 1 Mayıs deneyiminden kalan olumlu bir çalışma olarak yine iki kez ortak *Üniversite Öğrencileri* toplantısı yapıldı. Eylemin pratik planlamaları, ortak afişler, yerellerin çalışmaları gibi konular, toplantıların gündemleri oldular. *Üniversite Öğrencileri* imzasıyla derslere girmeme ve YÖK protestosuna katılma çağrısı yapan yaklaşık

1000 afiş tüm kampüslerde yaygınca kullanıldı. Yine yerellerde kullanılan çeşitli bildiri, afiş ve el ilanlarıyla yaygın denilebilecek bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütüldü. Sınıf, amfi ve kantin konuşmalarıyla, etkinliklerle zenginleştirilen duyuru süreci de kampüslerdeki çalışmalar açısından olumlu yönler taşıyor.

Eylem alanı ve anı

6 Kasım eylemlilik alanında yaşananlar, 6 Kasım ön sürecinin örülmesinden bağımsız olmadı. Yürütülen biçimsel tartışmalar, dar grupçu ve reklâmcı kaygılar, eylemin ele alınışına dair ciddiyetsiz tutumlar ve bunların toplamının gençlik hareketinde yarattığı parçalanma ve dağınıklık etkisi, somut bir biçimde alanda da gözlemlenebildi. Üniversite kortejlerinin örgütsüzlüğüne, geriliğine dair ortaya konulan tartışma ve argümanlar, üniversite kortejlerinin polis saldırısına karşı burjuva medyaya dahi yansıyan kararlı tutumu, barikat önündeki coşkusu ile paramparça oldu. Zayıf da kalsa ortak yürütülen ön çalışmanın sonucu, üniversite kortejlerinde gözlemlenen disiplin, ortak ruh ve coşkuda somutlandı. Polis saldırısına üniversite kortejlerinden verilen tok yanıt da bu ortaklık zemininin başka bir yönüydü. Buna rağmen, hala da üniversite kortejlerinin polis barikatının önünde dağınıklık yarattığını iddia eden çeşitli siyasal çevrelerin de sürece dair bakışları ve artık samimiyetin zorlandığı siyasal değerlendirmeleri, bu grupları öğrenciler nazarında tartışmalı hale getirmektedir. Gençlik hareketinin birleştirilmesi, hiç de ilkesizlikler üzerine kurulu, ortak hukukun çiğnendiği bir platformda değil, tam da hareketin sorunlarına ve geleceğine dair tespitlerde ve yöntemlerde asgari düzeyde uzlaşıldığı oranda hayat bulabilecektir. Bu anlamda, gerek ön çalışmada, gerekse de alanda birtakım siyasal çevrelerin aldığı geri, dar grupçu tutumlar, öğrenci kortejlerine yöneltilen örgütsüzlük ve gerilik eleştirilerinin bizzat sahiplerince alanda ortaya konulan örgütsüz, geri ve dağınık tutumlar ortadadır, söze gerek bırakmamaktadır.

Sürecin bir başka boyutu da, reformist çevrelerin bir kısmının, hiçbir biçimde tartışmaların bileşeni olmayışydı. ÖDP ve Emek Gençliği süreç boyunca tartışmalara özellikle uzak durdular, çalışmaların tamamen dışında kaldılar. Bu iki siyasal çevrenin içinden yalnızca ÖDP, 26 Ekim tarihinde yaptığı paneller 6 Kasım gündemine "müdahale" etmiş oldu, bunun dışında herhangi bir eylem çağrıları da olmadı.

Ön çalışmasının beklenen düzeyde gerçekleşmemesi, istenilir düzeyde etkin bir kitle çalışmasıyla birleştirilememesi ve tüm bunların alana kararlılık düzeyi, kitlenin niceliği gibi noktalarda zayıflık olarak yansması sonucu, eylem beklediğimiz düzeyde bir eylem olamadı. Bu konuda kuşkusuz ki kendimize düşen eksiklikler, sorumluluklar ve görevler vardır. Ancak toplam olarak hareketin tablosuna dair olumsuzluklar, Ankara

6 Kasım eylemine bir kez daha damgasını vurmuş bulunuyor. Temel nokta, bu sorunların artık bilince çıkarılması ve sorunların aşılması noktasında Ankara'da güçlü bir inisiyatif konulması gerekliliğidir.

Bu eyleme dair bir saptama elbette. Eylem süreci daha iyi örgütlenebilir, alandaki duruş daha güçlü olabilirdi. Ama esasen Ankara 6 Kasım'ı bizim açımızdan bir politik başarıyı ifade etmektedir. Zira Ankara, 6 Kasım'ın örgütlenmesinde kitle inisiyatifinin kullanımı açısından bir kez daha örnek olmuştur. *Üniversite Öğrencileri*, girdiği bu ikinci sınavdan da başarıyla çıkmıştır. Üstelik bu sefer siyasal grupların daha güçlü bir ortaklaşması, öğrencilerin daha ileriden bir katılımı ile gerçekleşen bir şeydir bu. Sorun hareketin bölünmüşlük, örgütsüzlük ve daralma sorunlarının çözümünde *Üniversite Öğrencileri* oluşumunun daha hızlı büyümesi, gelişmesi ve güçlenmesi sorunudur. Bu sorun pratikte çözülecektir, *Üniversite Öğrencileri* her süreçte biraz daha ilerleyeceklerdir.

Gerek eylem alanında, gerekse de eylem ön süreçlerinde, *Üniversite Öğrencileri* çalışmasının önümüze koyduğu ciddi olumluluklar vardır. Tam da bu olumluluklara yaslanarak, artık önümüzdeki sürece ilişkin daha kararlı, daha iddialı adımlar atmak sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bu sorumluluk, Ankara 6 Kasım eyleminin açıkça gösterdiği gibi, gençlik hareketinin siyasal öznelerinin yaşadığı zaafılar, içe kapanmalar ve mücadeleden geri duran tutumları sebebiyle, gençlik hareketinin sorunları üzerinde samimiyetle duran, kitlesel bir devrimci gençlik hareketi yaratma hedefini önüne koyan sınırlı sayıda öznenin ve özellikle genç komünistlerin üzerindedir. Bu sorumluluğun hakkını vermek için 6 Kasım sonrasında adımlarımızı sıklaştıracamız.

Birleşik ve devrimci bir gençlik hareketi için ileri!

Ankara Ekim Gençliği

Genelge sokakta yırtılacak!

İçişleri Bakanlığı'nın üniversitelere dönük yeni operasyonu olan son genelgesi, çeşitli siyasal gruplar tarafından protesto edildi. İçişleri Bakanlığı, Ekim ayı ortalarında yayınladığı genelgeyle bir yandan üniversitelilerin tam bir devlet denetimi altına alınmalarını, "uygunsuz vaziyet" çirkinliği ile üniversitelilerin tepesinde sopa sallamayı hedeflerken, öte yandan da çeşitli siyasal örgütlenmeleri, öğrenci örgütlerini ve öğrenci gençlik içerisindeki ileri unsurları tehdit eden, hedef gösteren ve kendince terörist ilan eden bir saldırı hattı çizmişti. Bu genelgeye karşı Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde aralarında *Ekim Gençliği*'nin de bulunduğu bir dizi siyasal grup 21 Ekim tarihinde ortak bir eylem düzenledi.

Öğlen saatlerinde Hukuk Fakültesi'nden başlayan eylem, tek tek tüm fakültelerin gezilmesiyle devam etti. Fakültelerde ve yemekhanelerde kitleye yönelik konuşmalar yapıldı ve bu konuşmalarda genelgenin gerçek hedefleri öğrenci gençliğe açıklanmaya çalışıldı ve öğrencilere, genelgeye tepki göstermeleri için basın açıklamasına katılmaları çağrısında bulunuldu. Daha sonra Cebeci Kampüsü önüne inen yaklaşık 60 öğrenci adına yapılan ortak açıklamada genelgenin gerçek yüzü teşhir edildi, üniversitede her türlü tehdide inat mücadelenin süreceği vurgusu yapıldı. Sloganların ardından eylem bitirildi.

Ankara Ekim Gençliği

YÖK protestosunda öğrenciler haykırdı...

Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!

Ankara 6 Kasım YÖK protestosu, 27 Ekim tarihinde yapıldı. Yaklaşık bir aydır hazırlığı yapılmakta olan eylem, polis saldırısına uğradı, bazı öğrenciler yaralandı.

Eylemde kimi siyasal gruplar kendi pankartlarını açarken, *Üniversite Öğrencileri* kendilerini kampüs pankartları altında ifade ettiler. Eylem alanında BDSP de "*Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!*" şiarlı pankartıyla yer aldı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nün önünde toplanan öğrenciler, önde üniversite pankartları olmak üzere, Ziya Gökalp Caddesi üzerinden SSK İşhanı önüne yürümek için hazırlandılar. En önde imzasız "*12 Eylül ve YÖK karanlığını yırtacağız!*" pankartı, arkasında "*Ne YÖK, ne AKP, Üniversiteler Bizimdir!*" şiarlı *Üniversite Öğrencileri* pankartı ve arkasında "YÖK

dağıtılsın! Söz, yetki karar hakkı istiyoruz!" şiarıyla Cebeci Kampüsü Öğrencileri, "YÖK YOK olana dek!" şiarıyla DTCF Öğrencileri, "Müşteri değil öğrenciyiz!" şiarıyla Beytepe Öğrencileri, "Kara bir buluttur YÖK, güneşi göreceğiz!" şiarıyla ODTÜ Öğrencileri, "Ayrıcalığımız faşizm değil direniş olacak!" şiarıyla Gazi Öğrencileri ve "Polis-idare işbirliğine son!" şiarıyla Fen-Mühendislik Fakültesi Öğrencileri'nin fakülte pankartları bulunmaktaydı. Bu

kortejleri öğrenci dernekleri korteji ve çeşitli siyasal çevrelerin pankartları takip etti.

Cebeci Kampüsü önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle hareket eder etmez kampüs kapısının önünde polis barikatıyla karşı karşıya kaldı. Bu arada dışarıda bekleyen öğrenciler içeriye giremediler. Bu eylemin katılımını düşüren bir etken oldu.

Barikatın kurulduğu anda polisle yaşanan ilk arbedenin ardından uzun bir görüşme süresi yaşandı. Bu sırada polis kitleyi oyalayarak coşkusunu düşürmeye çalıştıysa da kitle kararlı bir şekilde barikat önünde beklemeye devam etti. Özellikle sürekli bir biçimde polis barikatına adım adım yaklaşan üniversite kortejlerinin coşkusu dikkat çekiciydi. Hiç susmayan sloganlarla polis barikatına karşı kararlılıkla duruldu; üniversite öğrencileri, eylemlerinin ve taleplerinin arkasında olduklarını gösterdiler. Zaman uzadıkça gerilen eylem, öğrencilerin barikata yüklenmesiyle çatışmaya dönüştü.

Polis kitleye biber gazlarıyla müdahale etti. Ancak geri çekilmeyen öğrenciler, pankartlarıyla tekrar polis barikatına doğru yönelmeye başlayınca, polis kitleyi hedef alarak gaz bombalarıyla saldırıya geçti, gaz bombalarının isabet etmesi sebebiyle yaralanan öğrenciler oldu, bazı öğrenci pankartları yandı. Eğitim Fakültesi'nin önüne çekilen öğrenciler, açıklamalarını burada yaptılar.

Eylemin kurgusunda yer alan Alternatif Üniversite, her üniversite ve fakülteden öğrenciler adına yapılan konuşmaların ardından öğrenci dernekleri konuşmaları ile gerçekleşti. Temel Demirel ve Sibel Özbudun'un yaptıkları konuşmaların ardından eylemin örgütleyicisi siyasetler adına bir metin okundu. Daha sonra da ÇHD bir açıklama yaptı. Öğrenciler

adına yapılan tüm açıklamalarda yerel sorunlar çeşitli yönleriyle işlenirken, polis saldırısı da teşhir edildi, birleşik mücadeleye çağrı yapıldı. Son olarak müzik dinletisi ve halaylarla eylem bitirildi.

Eylem kurgulandığı biçimde başlamadığı ve eylemcilerin bir bölümü barikatın diğer yanında kaldığı için çok net olmasalar da kortjlerin sayıları

şöyle: *Cebeci Öğrencileri*: 50, *DTCF Öğrencileri*: 40, *Gazi Öğrencileri*: 60, *Beytepe Öğrencileri*: 40, *Fen ve Müh. Fak. Öğrencileri*: 40 *ODTÜ Öğrencileri*: 75.

Akşam saat 17.00'de polis saldırısının protesto edildiği bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada siyasal gruplar adına ortak metin okundu, polis saldırısı teşhir edildi. Ardından ÇHD üyesi bir avukat ve Nakliyat-İş adına yapılan konuşmalarla eylem bitirildi.

AB kriterlerinin çiğirtkanlığının yapıldığı, YÖK-AKP geriliminin üst düzeyde yaşandığı ve bu çatışmanın demokrasi masallarıyla perdelendiği şu dönemde 27 Ekim eylemi, demokrasinin yalnızca bir masal olduğunu açıkça gösterdi. Üniversiteye polis müdahalesi ve yaralanan öğrenciler, üniversitede demokrasinin sınırlarının canlı kanıtları oldular.

Ankara Ekim Gençliği

Üniversitelerin gerçek sahipleri konuşuyor!

ODTÜ öğrencileri;

Ticari eğitime geçit yok!

6 Kasım'a yaklaşırken YÖK'e karşı bir çalışma yürütmek için ve ODTÜ'deki bütün öğrencileri bu çalışmaya katmak için harekete geçtik. 17 Ekim günü *ODTÜ Öğrencileri* olarak bir toplantıyla işe koyulduk. Taleplerimizin yazılı olduğu bir afiş çalışmasıyla neden YÖK'e karşı olduğumuzu anlatmaya çalıştık. Ancak tek bir afişle bir çalışmanın yürümeyeceği açıktı. Biz de önümüze birçok etkinlik ve eylemlilik koyduk.

20 Ekim günü Cebeci'de gerçekleştirilen *Üniversite Öğrencileri* toplantısına katıldık. 21 Ekim günü Radikal yazarı ve eski bir ODTÜ öğrencisi olan Hakan Gülseven'in katıldığı, "ON'ların ODTÜ'sü, BİZ'im ODTÜ'müz!" başlıklı bir panel düzenledik. Panelde ODTÜ'deki öğrenci hareketini tartışma imkanı bulduk. Geçmişteki hareketlilikler üzerinden bugüne çıkarsamalar yapıldı. Özellikle bilinç, eylem ve örgütlülük kavramları üzerinde duruldu. Etkinlik birleşik bir mücadele ve 27 Ekim YÖK eylemine çağrı ile sona erdirildi.

24 Ekim günü Uğur Kaymaz'ın katillerinin yargılandığı davayı gündemleştirdik. Astığımız afişler ve dağıttığımız bildirilerle olayı teşhir ettik. Bu olayın tek bir olay olmadığını, bir politika olarak on yıllardır uygulandığını vurguladık. Geçen sene Uğur'un anısına

diktiğimiz fidanın yerinde olmadığını, düzenin Uğur Kaymaz anısına dikilen fidana dahi tahammül edemediğini söyledik. Bunların dışında yüzlerce afiş asarak, binlerce bildiri dağıtarak, yüzlerce insanla konuşup YÖK'ü teşhir ederek bir çalışma yürütmeye çalıştık.

27 Ekim sabahı erkenden okulda buluşarak eylem hazırlıklarına başladık. Pankartımızı ve dövizlerimizi fizik bölümü önüne açarak buluşma yerinde bir hava yaratmaya çalıştık. Okulu dolaşarak bildirilerimizi dağıttık ve insanları eyleme çağırdık.

Son iki haftalık pratik süreç gösterdi ki, sorun bir takım işlerin yapılabilmesi değil, bu işleri ortak bir şekilde yapabilmektir. İnsanlar çalışmayı sahiplenip kendilerini de bir parçası olarak hissedebildiği oranda bir gençlik hareketi yaratılabilir. Çözüm mücadelede ve kendimize doğru hedefler belirleyip insanları harekete geçirebilmektedir. Bunun için çaba harcayacağız.

Ekim Gençliği/ ODTÜ

Cebeci öğrencileri;

YÖK dağıtılsın! Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!

Geçtiğimiz yıl rektörler, dekanlar ve emniyetin gerçekleştirdiği toplantılarda çıkan kararlardan biri olan duvarların ve demir parmaklıkların yükseltilmesi, kimlik kontrollerinin sıkılaştırılması, özetle üniversitelerin zindanlara çevrilmesi uygulamaları, bu yıl Cebeci Kampüsü'nde karşılığını buldu. Ayrıca, üniversitede siyasal çalışmaya tahammülsüzlüklerle başlayan, devrimci ve ilerici öğrencilerin

tehdit edilmesiyle süren süreç, üniversiteye yönelik devlet saldırısının sivri ucuydu. Böyle bir saldırı öğrenci hareketinin parçalı tablosuyla da birleşince, gençlik hareketi için tehlikeli bir döneme girildiğini işaretliyor.

Tam da böylesi bir dönemde, gençliğin ilk büyük eyleminin hazırlıkları bizim cephemizden başladı. Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs pratiğiyle edindiğimiz birikim ve deneyime yaslanarak, yine bazı siyasi gruplar ve diğer

ileri unsurlarla gençliğin ilk büyük eylemine hazırlanma kararı aldık. Bu yıl da kampüsümüzdeki çalışmayı artık giderek kurumsallaşan *Cebeci Öğrencileri* olarak yürüttük. Bu yıl, geçtiğimiz yıla oranla çalışmada geliştirmek istediğimiz nokta, dar bir ajitasyon-propaganda faaliyetini aşan, fiili ve eylemli süreçlerle, çağrılarla öğrenci gençliğe seslenen bir tarz geliştirmekti. Buna uygun olarak tiyatro gösterimleri, etkinlikler vb. planlamalar yaptık. Yemekhane zamlarına karşı yemekhanede yaptığımız boş tepsilerle yemekhanede oturma ve 27 Ekim çağrısını böyle bir eylemlilikle öğrencilere duyurma çalışmamızla, kimlik kontrollerini protesto etmek için boynumuza büyük kimlikler asıp kapıdan giriş çıkış yaparak öğrencilere üniversitenin gerçek sahipleri olan bizlere kapatıldığını, bize bin türlü zorluk çıkarılırken polislerin rahatça okulumuzda gezebildiğini anlattığımız eylemliliklerle 27 Ekim eyleminin duyurusunu yapmaya çalıştık. Bu çalışma tarzı, sonrasında da geliştirmeye çalışacağımız bir tarz olacak. Bildiri ve afişe sıkışmayan bir çalışmanın daha verimli olduğunu düşünüyoruz.

Bunun yanı sıra, yaygın bir afiş ve bildiri çalışması da gerçekleştirdik.

Üniversite Öğrencileri imzalı afişlerle, 27 Ekim'de derslere girmeme ve eyleme katılma çağrısı yaptığımız kokartlarımızla, yerel bildirilerimizle, eylem günü yaptığımız kitlesel bildiri dağıtımlarıyla, amfi ve kantin konuşmalarıyla gençliği YÖK'ü protesto etmeye, üniversitemize sahip çıkmaya çağırdık.

Eylem günü, "YÖK dağıtılsın! Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!" yazılı pankartımızla Cebeci Kampüsü çıkışında eyleme dahil olduk. Polis saldırısını cepheden göğüsleyen kortejlerden biri de kortejimizdi, polis saldırısına karşı kararlı bir tutum sergiledik. Bu saldırıda da gördük ki, talepler etrafında birleştirebildiğimiz oranda öğrenciler gerekli tutumu ve tavrı rahatlıkla gösterebilmekteler.

Ekim Gençliği/A.Ü. Cebeci Kampüsü

Beytepe öğrencileri; Üniversiteler bizimdir!

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü son yıllarda yükselen eğitimin ticarileştirilmesi saldırısından çok yoğun etkilenen bir okuldur. Okulumuz, her geçen gün daha da tanınmayacak bir çehreye büründürülmeye çalışılıyor. Bir yanda okulumuzun arka tarafında içinde ne üretildiğini dahi net olarak öğrenemediğimiz "araştırma merkezleri!", yeni açılan teknokent, diğer yanda öğrenciler üzerinden fahiş karlar elde eden kantinler, yetmezmiş gibi bu kantinlerin de kapatılması ve alışveriş merkezi tarzı yerlere taşınmaları. En klasik uygulama olarak kimlik ve benzeri her şeyden alınan on milyonları hiç saymıyoruz. Ve pahalılaştan yurtlar... Tüm bu saldırıları güvenceye alacak olan da gençliğin tepkisini, muhalefetini engellemek için gittikçe ağırlaşan "güvenlik" önlemleri. Yani ardarda açılan soruşturmalar, verilen cezalar, kameralar, kapıda sıkı kimlik kontrolleri...

Bu dönem başından beri yürüyen saldırılar karşısında yanıt olabilecek ortak bir çalışma, muhalefet örgütlemeye çalıştık. Tam bu dönemde bazı arkadaşlarımızın kantinlerin kapatılmasına karşı birlikte çay yapma teklifi önemli bir fırsattı. Edebiyat Fakültesi'ne açılan çay standı bir çok insanın gelip gitmesine, dolaylı olarak da olsa çalışmalara katılmalarına yardımcı oldu. Bununla birlikte çalışmanın kantinlerin kapatılmasına karşı çay verme noktasına daralma tehlikesi de var. Ama bu konunun kendisi bu dönem Beytepe'de ilk ortak

ve verimli bir çalışmamız oldu. Biraz da bu gündemin yoğunluğu, yalnızca bizim üzerimizdeki yanı değil, kitlelerin politik ilgilerini başka alanla çekmeleri de bizim için bir yoğunluk anlamına geliyordu.

27 Ekim'e birkaç gün kala Beytepe'deki arkadaşlarla toplanarak alana nasıl çıkılması gerektiği üzerine bir sohbet gerçekleştirdik. Bu sohbette okulda mevcut saldırıları ve bu saldırılar karşısında parçalı ve daralmış bir tablo sergileyen hareketin sorunlarını tartıştık. Ve sonrasında Beytepe'de özellikle bundan sonra yapılacak olan çalışmalarda bu birlikteliği güçlü bir şekilde sürdürmek kaydıyla, alana birlikte ortak bir pankart ve duruşla çıktık.

Okulumuzu pazarlayan, öğrencilere saldıran zihniyetle önümüzdeki süreçte hesaplaşacağız. Parolamız: Daha fazla irade, daha fazla enerji, daha fazla inisiyatif!

Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!

Ekim Gençliği/Beytepe

Fen ve Mühendislik Fakültesi Öğrencileri; Polis idare işbirliğine son!

Bu yıl 6 Kasım için *Fen ve Mühendislik Fakültesi Öğrencileri* olarak çalışmalara erken başladık. Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'a katılarak gösterdiğimiz iradeyi, sağladığımız birlikteliği sürdürmekte ıddialı olduğumuzu 6 Kasım'da da gösterdik. Fen ve Mühendislik Fakültesi'ndeki çalışmalarımızı düzenli ve kalıcı bir zemine oturtmak için fakültemizde sürekli bir faaliyet içerisindeyiz.

Bu dönem fakültemizde sürdürmüş olduğumuz çalışmalarda dikkat çeken, birçok öğrencinin sıkıştırılan

kimlik kontrolleri, yükseltile demir parmaklıklara, zamlanan yemekhane ücretlerine göstermiş oldukları tepkidir. Öncesinde de var olan sivil polis gözetimi, soruşturma terörü, not çizelgesi, öğrenci belgesi, öğrenci kimliği ve sosyal hizmet parası adı altında toplanan haraçlara bugüne kadar tepkisiz kalan öğrenciler, artık bu saldırılara daha fazla duyarsız kalamayacağını göstermiş oldular. Bu talepler doğrultusunda 27 Ekim'de *Fen ve Mühendislik Fakültesi Öğrencileri* olarak alana çıktık; hapisane değil üniversite istediğimizi, demir parmaklık değil eğitim hakkı istediğimizi dile getirdik. Polis gözetimi altında derslere girip çıkmak değil, düşünen bireyler olarak soruşturma terörüne maruz kalmak değil bizim istediğimiz. Bütün bunlar doğrultusunda 27 Ekim'de alana *Fen ve Mühendislik Fakültesi Öğrencileri* olarak "Polis- İdare işbirliğine son!" pankartıyla yer aldık.

Yaklaşık bir ay öncesinden başladığımız tartışmalarımızda bu talepler ortaya konuldu. Erken başlayıp kısa bir zaman dilimine sıkıştırdığımız pratik faaliyetimiz ile hedefimiz olanı gerçekleştirdik. 27 Ekim'de *Fen ve Mühendislik Fakültesi Öğrencileri* olarak taleplerimizi ve YÖK karşıtlığımızı alanlarda haykırdık. Böylece uzun yıllardır Ankara'da öğrenci hareketine pek katkı sağlamayan okullardan biri olarak bilinen Tandoğan Kampüsü'nde hareketin giderek yükseldiğini bir kez daha gösterdik.

Ekim Gençliği/A. Ü. Fen ve Mühendislik Fakültesi

Gazi Öğrencileri; **"Ayrıcalığımız faşizm değil, direniş olacak!"**

12 Eylül karşı-devriminin ürünü YÖK'e karşı *Gazi Öğrencileri* olarak katıldığımız 27 Ekim'de gerçekleşen eylemin ön çalışmaları bir dizi sorun yüzünden ancak bir hafta kala başlayabildi. Gazi öğrencilerinin kendilerini ifade edebilecekleri açık toplantılar yapıp, çalışmaları ve tartışmaları mümkün olan en geniş bileşimle yürütmeye teklifimiz kabul görmedi. Bunun yerine kendini ikame eden tutum öne çıktı, süreç boyunca ortak çalışma konusunda bir pratik sergilenemedi. Bu, 6 Kasım'ı bir günlük eyleme hapseden alışlageldik dar bakışın bir yansıması idi.

Üniversitemizin koşulları da göz önüne alındığında, bir haftalık süre içerisinde yapabileceğimiz sınırlı sayıda çalışma kalıyordu. Öncelikle öğrencilerle yüz yüze görüştük ve üniversitede yaşadığımız sorunları konuştuğumuz toplantılar yaptık. Tüm bağımsız öğrencileri bu toplantılara davet ettik. Toplantılarda istediğimiz katılım sağlanamasa da çalışmalarımıza devam ettik. Gazi Üniversitesi öğrencileri olarak başlıca sorunumuz Ramazan ayında katlanarak artan faşist baskıydı. Bu sorunu öğrencilerle tartıştık.

"Ayrıcalığımız faşizm değil direniş olacak!" şiarıyla açtığımız pankartımızın arkasında elliye yakın arkadaşımızla eylem alanında YÖK'e olan öfkemizi sloganlarımızla dile getirdik. Eylem alanında faşist devletin kolluk kuvvetlerinin öğrencilere attığı gaz bombaları, bazı arkadaşlarımızın devletin gençliğe karşı olan tutumunu anlamasını kolaylaştırdı.

Tüm olumsuzluklara rağmen, üniversitemizin sloganı olan "Gazili olmak ayrıcalıktır" safatasına karşı, "ayrıcalığımız faşizm mi?" sorusuna direniş cevabını alanlarda yine *Gazi Öğrencileri* olarak verdik, vereceğiz.

Ekim Gençliği/ Gazi Üniversitesi

Adana'da 6 Kasım eylemi parçalı gerçekleşti...

Birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi için ileri!

Bu yıl üniversitemizde oluşan ayrışmalar, çalışmalarda yaşanan yetersizlik ve bunların doğal sonucu olarak eyleme katılımın düşük olması bizlere tekrar *"Birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi için ileri!"* sloganının nereye oturduğunu hatırlattı. Siyasetlerin politik olarak ne durumda olduğunu ve uzun soluklu düşünmek yerine günü kurtarmaktan ibaret bakış açılarını daha net anlamamızı sağladı.

Dönemin başında *Ekim Gençliği* olarak yaptığımız toplantı çağrısı sonunda, hemen bir toplantı aldık. Toplantıda gençlik hareketine dair, siyasetlerin bakış açısını, alternatif açılış şenliğini, 6 Kasım'ı ve 6 Kasım sonrasına oluşturulacak birikimin nasıl taşınacağı yönünde tartışmalar yürüttük. Tartışmalar sonraki birkaç toplantıda da devam etti. Alternatif açılış şenliği BAGEH'in *"Biz şenlikte kendi önderliğimizi ön plana çıkaran sloganlar ve pankartlar açacağız"* demesi üzerine bölündü. Biz de kalan diğer siyasetlerle iki alternatif şenlik yapılmasındansa yapacağımız şenliği 6 Kasım sürecinin bir parçası olarak kurgulama yönünde karar aldık.

Bu ayrışmadan sonra diğer siyasetlerle birlikte 6 Kasım sürecini tartışmak üzere bir toplantı daha aldık. Bu toplantıda DGD, geçen yıldan beri çalışması yürütülen ve yeni kurulan kolun

kendi çalışmaları olduğu ve BAGEH'in daha sonradan gelecek kolun yönetimine girmek istediği için, biz bu kola örgütsel misyon biçtik ve bu kol bizim çalışmamız, BAGEH'in gelecek bu kol içerisinde çalışma yürütmek istemesi ve yönetime aday çıkartmak istemeleri, devrimci ahlaka sığmaz diyerek ÇÜ'de BAGEH'e tavır aldıklarını ve bundan sonra hiçbir platformda yan yana gelmeyeceklerini belirttiler. Diğer siyasetlerden de bu duruma karşı tavır almalarını istediklerini söylediler.

Biz Ekim Gençliği olarak kola olan bakışta aynı şeyleri düşünmediğimizi ve bu tartışmada taraf olmadığımızı belirttik. Diğer siyasetler de genel itibarıyla aynı şeyleri dile getirdiler. Bunun üzerine DGD, 6 Kasım tartışmalarından çekildi. Aynı toplantıda DGD'den sonra Koordinasyon ve Kaldıraç, geçmişte yaşanan deneyimlerden dolayı BAGEH'e güvenmediklerini, 6 Kasım eyleminin yaklaştığı günlerde kendi platformlarını dayatarak eylemi böleceklerini ya da eylem sırasında kendi sloganlarını atacaklarını düşündüklerini söyleyerek ayrıldılar.

Biz toplantıların başından beri sorunun gençlik hareketine bakıştan kaynaklandığını, ayrışmaların yaşanacaksa politik bir zemin üzerinden yaşanması gerektiğini vurguladık. Ama okulda yaşanan politik gerilik genel itibarıyla siyasetlere de hakim bir

tablo. Sürece gençlik hareketinin mevcut tablosu, ihtiyaçları üzerinden bakmak, yaşanan süreci iyi analiz ederek uzun soluklu düşünmek yerine, günü kurtarma kaygısı siyasetlerin bir bölümünde olan eğilimdi. Bizim ısrarla gençliğe dair bakışı, süreci nasıl, hangi tarzda ve hangi politik bakış açısıyla örgütleyeceğimizi tartışma çabalarımıza rağmen, pratik planlamanın dışında bir program sunulamaması ve özellikle DGD'nin kol üzerinden çarpık bakış açısı yüzünden ayrılması ve Koordinasyon'la Kaldıraç'ın, ısrarla anlatma ve birleştirme çabalarımıza rağmen süreçten çekilmeleri sürecin başında bizlere parçalılığı dayattı. Ortaya konulan ve genel hatlarıyla tartışılan eylem ve hazırlık tarzının aynı olması, yaşanan ayrışmanın hareketi bölmekten başka bir amaca hizmet etmediği açık. Ayrışmadan sonra Koordinasyon ve Kaldıraç'la yaptığımız ikili görüşmelerde, sorunun genel gençlik yığınlarını harekete geçirmekte olduğunu, kurgulanan esnek ÇÜ Öğrencileri çalışmasının yaşama geçirilmesiyle, sürecin geniş toplantılarla, ortak kararlar alarak örgütlendiğinde slogan ya da pankart tartışmasından kaynaklı yaşanılacak sıkıntıların aşılacağını, önemli olanın bugün

24. Yılında YÖK karanlığını dağıtalım!

6 Kasım Pazar günü saat 12.30'da İnönü Parkı'nda gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla YÖK'ü ve YÖK zihniyetini protesto ettik. Eylemimizi, bayram tatilinin son gününe denk geldiği için, yaygın bir çalışmaya konu edemedik. Eylem öncesinde çıkarttığımız çağrı afişlerimizle devrimci kurumları, kitle örgütlerini açıklamamıza çağırıldık.

6 Kasım günü ESP'nin de aynı saatte ve aynı yerde basın açıklaması yapacağını öğrendik. İlk önce ESP basın açıklamasını okudu ve biz de *Ekim Gençliği* olarak destek verdik. Açıklamanın hemen ardından *Ekim Gençliği*'nin açıklaması okundu.

Açıklamamızda şu görüşlere yer verildi: *"12 Eylül karşı devriminin üniversitelerimizdeki postali YÖK 24. yılına giriyor. 6 Kasım 1982'den beri, üniversitelerimizi kışlaya çeviren, bizleri baskı altında tutmaya ve bu yolla sistemin istediği gençlik tipini yaratmaya çalışan YÖK'e karşı mücadelemiz sürecektir ve YÖK sisteminin bizlere dayattığı geleceksizliği kabul etmeyeceğiz. (...) Üniversitelerimizi ticarethaneye çevirmek isteyen, 12 Eylül faşist darbesinin üniversitelerimizdeki postali olan YÖK'ün altında bizleri ezmek, sindirmek, kendi ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmek isteyen güçlere karşı mücadelemiz dün de vardı, bugün de sürecektir. Eğitimin paralı hale getirilip ticarileşmesine izin vermeyeceğiz. Üniversitelerimize yönelen faşist çetelerin karşısında yılmayacağız ve üniversitelerimizi onlara teslim etmeyeceğiz. Bizlere hiçbir gelecek vermeyen burjuva eğitim düzeninin hedeflediği bireyler olmayacak, düşünen, sorgulayan, hesap soran insanlar olmaya devam edeceğiz. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim, özerk-demokratik üniversite şiarımızı her zamankinden daha güçlü haykıracağız. Çetelere, tüccarlara üniversitelerimizi teslim etmeyecek, 24. yılına giren YÖK'e ve üniversitelerimizde YÖK şahsında temsil edilen sisteme karşı mücadelemizi sürdüreceğiz..."*

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı, DGH ve ESP'nin de destek verdiği basın açıklamamızı sloganlarımızla sonlandırdık.

Adana Ekim Gençliği

Çukurova Üniversitesi'nde kitleleri de içerisine katabilen, karar alma süreçleri de dahil bütün çalışmaların geniş toplantılarda planlanması ve bu yolla oluşturulacak çalışma tarzının oturtulabilmesi olduğunu vurguladık. Yaşanılan ayrışmanın 6 Kasım'ın güçsüz geçmesine neden olacağını dile getirdik.

Bu iki siyaset süreci gözlemleyeceklerini söylediler ve böylece süreç ayrılmış oldu. BAGEH'in eylemde kendi sloganlarını atacağı gerekçesiyle ayrılan bu iki siyaset, DGD ile beraber örgütledikleri şenlikte DGD'nin kendi propagandasını yapmasına ne diyecekler ya da bizimle ayrışma zemini olan bu gerekçe karşısında DGD'ye nasıl tutum alacaklar merak ediyoruz. Bizim de içerisinde olduğumuz ÇÜ Öğrencileri çalışmasında hiçbir şekilde böyle bir tavrın olmaması bizce yukarıda söylediğimiz gibi politik bakış açısının ve bu eğilimlerin karşısına çıkabilecek bir irade olabilmenin ürünü. Sonuç olarak bu eğilim ve bakış açısı üniversitemizde 6 Kasım sürecini bölen ve eylemlere katılımında gösterdiği zayıflığın önemli ölçüde nedenidir.

Burada ayrıca ÇÜ Öğrencileri çalışmasına da değinmek gerekiyor. Sürecin başında tartıştığımız ve ortaya çıkarttığımız politik hat yerelimizde ileri bir çıkışı ifade ediyordu. Ama süreç içerisinde kurgulanan planların hayata geçirilmesinde yaşanan eksiklikler ve ileri unsurların geniş bölümünün sürecin bir parçası haline getirilememesi bizim açımızdan bir zaaf alanıydı. ÇÜ Öğrencileri çalışması esnek bir çalışmaydı, ama 9 Kasım'da yapacağımız eyleme doğru yine siyasetlere daralmaya başladı. Bu da eylemdeki zayıflıkla yansımaları buldu. Ayrıca bundan önceki senelerde belirli gündemler üzerinden yürütülen esnek çalışmanın sadece imzada kalması, süreklilik arz etmediği gerçeğinden yola çıkarak bunun öğrenciler üzerindeki yansımalarının, bağımsız bir çalışma değil de örgütlerin bir araya gelerek yaptığı gününbirlik çalışma şeklinde algılanması yukarıda söylediğimiz gerekçesi olabilecek gerçeklikler. Ama ortaya koyulan düşüncenin ve eğilimin bir ilk adım olarak algılanması ve önümüzdeki dönemlerde bu bakışın pratiğe yansımaları için çaba harcanılacağını göstergesidir.

Adana Ekim Gençliği

Çukurova Üniversitesi'nde 6 Kasım eylem ve etkinlikleri...

Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim istiyoruz!

Ekim ayının ortalarında *Ekim Gençliği*, *YDG*, *Gençlik Derneği*, *SGD*, *Emek Gençliği*, *BAGEH*, *SDP Gençliği* olarak ÇÜ Öğrencileri çalışmasını başlattık. Geniş kitle toplantılarıyla, kitle inisiyatifini açığa çıkaracak, bölümlere dönük bir çalışma tarzıyla süreci örgütleyecek ve bağımsız öğrencileri de çalışmalara katabileceğimiz bir planlamada ortaklaşarak çalışmalara başladık. Çıkarttığımız ÇÜ Öğrencileri imzalı afişlerimizi okula yaygın bir şekilde yaparak açık kitle toplantısı için çağrı yaptık. Sınıfları tek tek dolaşarak çağrılarımızı sürdürdük.

Gerçekleştirdiğimiz ilk toplantıya yaklaşık 70 kişi katıldı. Üniversitemizde yaşanan sorunları, bölümlerin yaşadığı sorunları ve YÖK'ü tartıştığımız toplantıdan sonra ikinci bir toplantı çağrısıyla toplantıyı bitirdik. Afişlerle de çağrı yaptığımız ikinci toplantıya yaklaşık 40 öğrenci katıldı. Bu toplantıda somut planlamalarımızı

yaparak hemen çalışmalara başlama kararı alındı. Okulda yaygın bir ajitasyon-propaganda faaliyetinin yanı sıra, bölümlerden doğru çalışmaları örnek ve bayram tatilinden önce "YÖK'e hayır!" etkinliği yapma kararı alındı. Eylem ise 9 Kasım olarak planlandı.

27 Ekim'de gerçekleştirdiğimiz etkinlikten önce okulun her tarafına yaygın bir şekilde ÇÜ Öğrencileri imzalı, etkinlik çağrısı afişlerimizi astık. Fakültelerde birebir insanlarla konuşarak çağrılarımızı sürdürdük. Çıkarttığımız küçük ilanları dağıtarak etkinliğin duyurusunu yaptık. 27 Ekim günü saat 12.00'da başlayan etkinliğimiz öncesinde R1-R2 arasındaki çimleri dövizlerimiz ve afişlerimizle süsledik. Hazırladığımız metnin okunmasıyla başlayan etkinlik bir iktisat öğrencisinin yaptığı konuşmayla devam etti. Müziklerle, halaylarla devam eden etkinliğimiz saat 13.30'da derslerin başlamasıyla son buldu. Yaşanılan teknik aksaklıklar yüzünden planladığımız türden bir etkinlik gerçekleştiremedik. Etkinliğe yaklaşık 200 öğrenci katıldı.

Bayram tatilinden hemen sonra 9 Kasım Çarşamba günü yapacağımız eyleme yoğunlaştık. Pazartesi günü çıkarttığımız çağrı afişlerini okulun her tarafına yaygın bir şekilde yaptık. Okulda birebir sohbetlerle eylemimizin duyurusuna devam ettik. Salı sabahı afişlerimizi tekrar yaygın olarak yaptıktan sonra çıkarttığımız, "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkımız için Fen-Edebiyat Fakültesi'nden rektörlüğe yürüyoruz!" şiarlı çağrılarımızı fakültelerde, sınıflarda öğrencilerle sohbet ederek dağıttık. Eylemi yapacağımız 9 Kasım Çarşamba sabahı dövizlerimizi hep beraber hazırladık. Eylem güzergahını afişlerimizle donattık. Daha sonra yemekhanede ve okulun içerisinde megafonlarımızla dolaşarak saat 12.00'da yapacağımız eylem sloganlarımız eşliğinde çağrı yaptık. Saat 12.00'de R1 kantininin önünde "Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim istiyoruz/ÇÜ öğrencileri" ve "YÖK'e hayır!" şiarlı pankartlarımızı açarak, sloganlarımızla Fen Edebiyat Fakültesine yürüdük. Burada bulunan kitleyle birleştik. Konuşmalar eşliğinde kortejlerimizi oluşturarak yürüyüşe geçtik. Sloganlarımızla, fakülteler önünde yaptığımız ajitasyon konuşmalarıyla rektörlüğün önüne geldik. Burada yaptığımız basın açıklamasından sonra tekrar aynı coşkuyla R1 Kantini'ne döndük. Burada YÖK'e karşı çektiğimiz halaylardan sonra sloganlarımızla eylemimizi bitirdik.

Sık sık "Sermaye defol üniversiteler bizindir", "Ne AKP, ne YÖK demokratik üniversite!", "YÖK'e hayır!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Biji zimane dayıkame!" sloganlarını haykırdığımız eylem yaklaşık 110 öğrenci katıldı.

Diğer platformda bulunan DGD, Kaldıraç ve Öğrenci Koordinasyonu ise 8 Kasım'da Fen Edebiyat Fakültesinden R1'e yürüdükleri ve yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylemden sonra bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasından sonra YÖK'e karşı düzenledikleri ve yaklaşık 150 kişinin katıldığı bir şenlik gerçekleştirdiler. Şenliğin sonlarına doğru okula çevik kuvvet polisleri ve çok sayıda sivil getirildi. Şenliğin yapıldığı yerin karşısına sıralanan polisler, şenliğin "Polis defol üniversiteler bizindir!" sloganıyla bitirilmesinin ardından okuldan gittiler.

Ekim Gençliği / Çukurova Üniversitesi

Üniversiteler Bizimdir!

Bu sene 6 Kasım'ın bayram tatiline denk gelmesi nedeniyle YÖK protestosu 27 Ekim günü üniversitede gerçekleştirildi. Tatile denk gelmesinin yaratacağı olumsuzlukları göz önünde bulundurarak 27 Ekim'den yaklaşık iki hafta önce YÖK karşıtı çalışmayı üniversitedeki gençlik gruplarının gündemine taşımaya çalıştık ve bir toplantı önerisinde bulunduk. Ancak üniversite bileşenlerinden yanıt alamadık. 20 Ekim günü siyasal gruplarla yapılan bu toplantının karşılıksız bırakılması sonucu eylemi *Ekim Gençliği* olarak tek başımıza yapma kararı aldık ve çalışmamızı kurguladık. Tek başımıza şehirde yapacağımız eylemin duyurusunu yaptık ve devrimci gruplar destekleyeceklerini söylediler.

Faaliyetimizi başlattığımız süre içerisinde diğer üniversite bileşenlerinin 24 Ekim günü üniversitede yapacakları toplantıya çağrıldık. Bu bileşenlere olan sorumluluğumuzdan dolayı üniversitedeki kuşlama çalışmasını durdurduk. Katıldığımız toplantıda YÖK karşıtı eylemin sadece basın açıklamasından ibaret olmadığını ve bunun bir çalışmaya konu edilmesi gerektiğini belirttik. Eylemden üç gün önce alınan bu kararın öğrenci hareketi için kazanımlı bir süreç olamayacağını ve yaklaşık iki hafta önce yaptığımız çağrılarının neden yanıtı bırakıldığını sorduk. Aldığımız yanıtlar da bizi tatmin edecek bir yan bulunmamasına rağmen YÖK karşıtı politikalarımızı ve nasıl bir eylemlilik süreci olması gerektiğini ortaya koyduk.

Aynı gün yapılan ikinci toplantıda 27 Ekim günü üniversitede bir eylem yapma kararı alındı. Böylece 27 Ekim günü biri şehirde, diğeri üniversitede olmak üzere iki ayrı eylem kararı verilmiş oldu. Bize de OMÜ Öğrencileri olarak tanımlanan bu süreçle birleşme önerisinde bulunuldu. Biz de parçalı görüntüden yana olmadığımızı, ancak zorunluluktan kaynaklı, YÖK protestosunun bir çalışmaya konu edilmesi gerektiği için önceden böyle bir karar aldığımızı belirttik. Bu anlamda öğrenci hareketinin ihtiyaçlarına ve kendi politikalarımıza ters düşmemek için kendi eylemimizi iptal etme kararı aldık. Ancak verdiğimiz bu tavizin tersinden bizi zorladığını ve eleştirilerimizin dikkate alınması gerektiğini belirttik. Bu toplantıda bayram dönüşüne dair bir takım kararlar alınması, sorunlara dair ortak bir bakış açısıyla hareket edilebilmesi bizim için umut verici oldu.

27 Ekim günü Kurupelit Kampüsü, Eğitim Fakültesi önünde bir araya gelen SGD, Devrimci Gençlik, TÖP, Kaldıraç, Hayalet, Ekim Gençliği bileşenleri olarak "Müşteri değil öğrenciyiz; sermaye, YÖK, polis defol, Üniversiteler Bizimdir/ÖMÜ Öğrencileri" imzalı pankart arkasında bir araya geldik. Sloganlar eşliğinde Eğitim Fakültesi önünden Fen-Edebiyat Fakültesi önüne doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca sık sık "Sermaye, YÖK, polis

defol, üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!", "YÖK'e kar, sermayeye diyar olmayacağız!", "12 Eylül postali YÖK'ü dağıtacağız!" vb. sloganlarını attık. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde ÖGB'yle kısa süreli bir tartışma yaşandı. Yaşanan tartışmanın ardından dolmuş durağını arkasında basın açıklaması gerçekleştirildi. 60 kişinin katıldığı basın açıklamasından sonra bahçede halaylar çekilerek eylem son verildi.

Ayrıca 27 Ekim günü *Ekim Gençliği* olarak Süleymaniye Geçidi'nde yapacağımız basın açıklamasının iptal edildiğini haber veremediğimiz insanlardan yaşanan aksaklıktan dolayı özür diliyoruz. Yukarıda açıkladığımız eylem sürecinin buna bir açıklama olacağını umuyoruz.

Samsun Ekim Gençliği

Kocaeli Üniversitesi öğrencileri haykırdı;

"Üniversiteler bizimle özgürleşecek"

Kocaeli Üniversitesi öğrencileri tarafından oluşturulan 'YÖK Karşıtı Birlik', İzmit Merkez Bankası'ndan Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüsü'ne yürüdü. Eylem 200'ün üzerinde öğrenci katıldı.

Ekim Gençliği, Emek Gençliği, EHP Gençliği, Bağımsız Gençlik Hareketi, Devrimci Gençlik Hareketi, TMMOB gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği, tarafından yapılan eylemde, "F Tipi üniversite istemiyoruz", "YÖK'e hayır", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "YÖK kalkacak, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı.

İzmit Ekim Gençliği

6 Kasım'da YÖK'e karşı bir ses de Bursa'dan!

6 Kasım YÖK protestosu bayram tatili nedeniyle 9 Kasım günü iki ayrı eylemle gerçekleştirildi. Uludağ Üniversitesi Kampüsü'nde öğlen yapılan eylem yaklaşık 50 öğrenci katıldı. *SDG, DPG, SGD, DGH, Emek Gençliği, Devrimci Gençlik* tarafından örgütlenen eylemde, "Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim için YÖK'ü kaldıracamız -Uludağ Üniversitesi Öğrencileri" imzalı bir pankart taşındı. Kütüphaneden Mediko-Sosyal önüne kadar yapılan yürüyüş sonrası burada bir basın açıklaması yapıldı.

Çekilen halay sonrası Mühendislik Fakültesi önüne kadar marşlar ve sloganlarla yüründü. "Yaşasın demokratik üniversite mücadelemiz!", "YÖK kalkacak, asker gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!" gibi sloganların atıldığı eylemde faşistlerin sözlü tacizine "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganıyla karşılık verildi.

Ön çalışması yok denecek kadar zayıf olan eylem bütünü itibarıyla sönük ve etkisizdi. Diğer eylem ise akşam saatlerinde Bursaray Osungazi İstasyonu'nda yapıldı. Devrimci kurumların da destek verdiği eylem yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Sakarya Üniversitesi'nde 6 Kasım etkinlikleri

Bu yıl, Sakarya'da 6 Kasım ve YÖK, 6 Kasım tarihinin bayram tatiline denk gelmesi nedeniyle erken sayılabilecek bir tarihte gündemleştirildi. Biz genç komünistler de dahil olmak üzere, içerisinde; YDG, Gençlik Derneği, Sosyalist Barikat, Kaldıraç ve Devrimci Mücadele bileşenlerinden oluşan bir 6 Kasım Platformu örgütlendi.

İlk olarak, YÖK şahsında sermaye düzeninin kısa bir teşhirini yaptığımız bildirilerimizin duraklarda ve öğrenci yurdu önünde dağıtımını gerçekleştirdik. Bildiride; *"Bizler Sakarya Üniversiteli ilerici-demokrat öğrenciler olarak; demokratik ve akademik bir temele oturmuş, parasız, bilimsel bir üniversiteden yanayız. YÖK'ü tartışmak, tartıştırmak için bir araya geliyoruz. Salt yakınmaktan yana değil, çözümden yana olan tüm SAÜ'lü öğrencileri panelimize bekliyoruz"* çağrısı da yer aldı.

6 Kasım sürecini, panele ve basın açıklamasına sıkışmayan bir süreç ekseninde örgütlenme hedefine uygun olarak SAÜ Merkez Kampüsü'nde "YÖK'e ve Paralı Eğitime Hayır!" yazılı kuşlamalar yaptık, afişlerimizi astık. Böylece başarılı bir ön hazırlık süreci gerçekleştirmiş olduk.

YÖK'ü Tartışıyoruz başlıklı panel; 26 Ekim Çarşamba günü SAÜ-DER'de düzenlendi. Yaklaşık 70 kişinin katılımıyla gerçekleşen panelde, YÖK'ün, kuruluşundan bugüne nasıl bir seyir izlediği, taşıdığı misyonun ne olduğu aktarıldı, ardından tartışmaya konu edildi. Öğrencilerin yoğun katılımıyla birlikte, yapılan etkinlik panelden çok forum havasında gerçekleşti. 6 Kasım platformu bileşenleri olarak, panel öncesi nasıl bir üniversite istediğimize dair öntartışma platformu düzenlememiz belli sıkıntılara yol açtı. İki ayrı oturum sonrası müzik dinletisi gerçekleştirildi. Basın açıklaması çağrısıyla etkinlik sona erdirildi.

27 Ekim Perşembe günü ise Hilmi Kayın İş Merkezi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamasında; YÖK'ün kuruluşuyla birlikte, emperyalist politikalara uygun bir şekilde üniversite-sermaye işbirliğinin artırıldığı, YÖK'ün uyguladığı katı disiplin yönetmelikleriyle binlerce öğrencinin eğitim hakkının elinden alındığı vurgulandı. Ayrıca basın açıklaması metninde *"Üniversite kapıları, işçi-emekçi çocuklarına bütünüyle kapatılmak istenmektedir, böylece kapitalist sömürü düzenini ayakta tutabilecek 'yedek işsiz ordusu' yaratılarak, muhalif güçlerin hak taleplerinin engellenmesi amaçlanmaktadır"* görüşlerine de yer verildi. Basın açıklaması; tüm öğrencileri ve eğitim emekçilerini, üniversitelerdeki ÖGB terörüne, polis-idare işbirliğine,

paralı eğitime, anti-bilimsel, ezberci eğitim sistemine karşı örgütlü, birleşik bir mücadele hattı örme çağrısıyla son buldu.

"YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Yaşasın parasız, bilimsel, anadilde eğitim!",

"Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!", "Ulaşım, barınma sorununa son!", "Polis-idare işbirliğine son!", "YÖK'e hayır!" sloganlarının atıldığı basın açıklaması herhangi bir sorun yaşanmadan gerçekleştirilmiş oldu.

Sakarya Ekim Geçliği

Mersin'de YÖK karşıtı protesto...

Baskılara boyun eğmiyoruz!

YÖK'ün saldırgan ve sistematik tavrının bugün daha da artırılması Mersin'de 6 Kasım YÖK protestosunu engelleyemedi. 9 Kasım Çarşamba günü YÖK Karşıtı Öğrenci Platformu'nun örgütleyicisi olduğu YÖK karşıtı protesto gerçekleştirildi. Saat 12:00 da Çiftlikköy Kampüsü (merkez kampüs) Fen-Edebiyat Fakültesi'nde toplandı.

Fen-Edebiyat Fakültesi'nden başlayan yürüyüşte 40 civarında katılım vardı. Yürüyüş esnasında diğer fakültelerden ve meslek yüksek okulundan katılım sağlamak amaçlı güzergahımızı fakülteler ve yüksek okul önü olarak belirledik ve beklediğimiz gibi diğer fakültelerde katılım artı. İktisat Fakültesi önünde 70'i aşan katılım yüksek okulda tekrar düşmeye başladı. Eylem boyunca alkışlar eşliğinde ortak sloganlar atıldı ve bu da öğrenci kitlesi üzerinde etkili rol oynadı.

Daha önceden planlanmış bir şekilde kampüs kapısında *Demokrasi Platformu* ile buluşuldu. Buluşmanın ardından YÖK Karşıtı Öğrenciler 60, *Demokrasi Platformu* da 50 civarında bir katılıma sahipti. Yürüyüş en bastan coşkulu ve disiplinli bir şekilde gerçekleşti. Demokrasi Platformuyla bir araya gelerek önce Mersin YÖK Karşıtı Öğrenciler, daha sonra da Demokrasi Platformu basın metnini okudu ve eylem alkışlarla son buldu.

Her iki platformun da basın metninde önemle vurgulanan YÖK'ün üniversite gençliği üzerindeki sindirme çabaları ve uyguladığı politika idi. Ve biz üniversitelerin biz öğrencilerin olduğunu bir kez daha dostu düşmana duyurduk.

Eylem boyunca atılan ortak sloganlar:

"YÖK'e hayır!", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!", "Kurtuluş yok tek basına; ya hep beraber, ya hiçbirimiz!"

Mersin YÖK Karşıtı Öğrenciler çalışmasında Ekim Gençliği, YDG, HKP Gençliği, DPG, SGD, TÜM-İGD, Devrimci Gençlik yer alıyor.

Mersin Ekim Gençliği

Fransa banliyölerinde “öteki”lerin isyanı

İki hafta önce Paris'in banliyösü olan Clichy sous Bois'da iki gencin ölümü sonucu patlak veren ve ardından ülkenin dört bir yanına yayılan olaylar, Fransa'nın ve bütün Avrupa'nın gündemine yerleşmiş bulunuyor. Son günlerde benzer olaylar Belçika ve Almanya'ya da sıçradı ve tüm çevrelerde bir tedirginlik yaratmaya başladı. Ne hükümetin, ne de gençlerin tahmin edebileceği bir seyir kazanan tepki tam bir sosyal patlamanın başlamasını sağladı ve can alıcı sorunları bir kez daha su yüzüne çıkarttı. Öte yandan, bu olayların yayılması, başka ülkelere taşması, yaşanan sorunların sadece Fransa'ya ait olmadığını ve daha derin sosyo-ekonomik, kültürel kısacası sistemin sorunu olduğunu bir kez daha gösterdi. Ülkenin dört bir yanında arabaların, mağazaların, işyerlerinin yakılması hükümeti çok zor bir duruma soktu. Oysa, bu tür bir olay tam tersine sağcı hükümet ve onun temsil ettiği sistem için iyi bir malzeme olma özelliği taşıyordu. Fakat bu sefer hükümet istediği gibi olaylara hakim olamadı ve hesaplayamadığı olağanüstü bir durumla yüzyüze kaldı.

Yaşananların bu boyuta ulaşmasını ve gitgide yayılmasını anlamak için altında yatan gerçek nedenlere kısaca değinmek gerekiyor. Bugün tam bir isyan düzeyi kazanan olaylara aslında iki gencin ölümü vesile oldu. Çünkü banliyölerde patlamaya hazır bir bomba yıllardır bekliyordu. Bunun için adli bir vaka olarak örülebilecek bir olay yetti. İlk günlerde olayların sadece bir asayiş sorunu olduğu öne sürüldü ve sadece yüzeysel bir şekilde ele alındı, hatta kısmen çarpıtıldı. İsyen ülkenin dört bir yanında patlak verince, sorunun aslında sadece bir polisiye olay olmadığı anlaşıldı.

Olaylar, Paris'in banliyösünde küçük bir mahalle olan, çoğunlukla göçmenlerin bulunduğu ve bütün toplumsal sorunların biriktiği Clichy sous Bois'da üç gencin, hala tam olarak bilinmeyen bir nedenden dolayı, polis tarafından kovalanırken bir elektrik trafosunun içine gizlenmesiyle başladı. Burada iki genç elektrik çarpması sonucunda hayatını kaybetti, bir genç ise ağır yaralandı. Ölenlerin biri Arap kökenli, diğeri Afrikalı siyahi. Yaralı olan ise Türkiye'den bir Kürt genci, yani mahallede ağırlıklı bulunan göçmen topluluklar. Ölüm haberini alan mahallenin gençlerine, bu olayda polisin hiçbir suçu olmadığı ve hatta olay yerine sonradan geldikleri açıklandığında tansiyon yükselmeye başladı.

Olayların gelişimi şöyle. Tüm yaşamları boyu adaletsizlikle, eşitsizlikle ve dışlanmayla karşılaşan mahallenin gençleri tepkilerini bildikleri tek ifade biçimiyle göstermeye başlıyorlar. Mahallede arabalar ve işyerleri yakılıyor, polisler çatışmalar başlıyor. İlk anlarda polisler olay yerine geldiklerinde sürekli provokatif davranışlar sergiliyorlar. Hatta mahallede müslümanların yoğun olduğunu bile bile caminin içine gaz bombası atılıyor. Bütün bunlar öfkenin doruğa çıkmasını sağlıyor ve yavaş yavaş olaylar başka mahallelere, başka kentlere yayılıyor. Medya aralıksız görüntüleri veriyor, gençliğin bu tepkili hareketlerini ön plana çıkarıyor ve teşhir etmeye çalışıyor.

Bu arada hükümet yetkilileri hiçbir görüşme girişimini kabul etmeyerek, sadece polise yetki vererek, sert bir tutum sergiliyor. Olayların patlak vermesinin ardından hükümet azgın şiddet uygulama politikasından başka bir çözüm görmek istemiyor. Liberal ve bazen faşizan söz ve yaptırımlarıyla bilinen İçişleri Bakanı Nicolas Sarkozy, Fransa'yı “haydut ve çapulculardan” temizleyeceğini açıklayarak, bütün yabancı gençliği hedef gösteriyor. Bu sözleri kendilerine karşı yapılan bir hakaret olarak algılayan banliyö gençleri her tarafta tepkilerini araba yakarak gösteriyorlar. Ardından Sarkozy “*Suçlular cezasını bulacak. Cumhuriyet, şiddeti kabul edemez*” diyerek, polis ve askerlerin artık olayların bitirilmesi için her türlü yola başvuracağını haberini veriyor. Binlerce polis mahallelerde genç avına çıkıyor ve onlarcası mahkemeye çıkartılıp hapishanelere gönderiliyor. Bazı çevreler, özellikle hükümetin yaydığı mesajı onaylayanlar, bu banliyö gençlerine karşı meşru şiddet kullanarak, polis, mahkeme, hapishane gibi kurumların bu işi çözeceğini öne sürerek şiddeti savunuyorlar. Olayların patlak verdiği sosyo-ekonomik zemini görmezden geliyorlar.

Diğer taraftan muhalefet ve sol çevreler bu tür olayların engellenmesi için mahallelerde bulunan dernek ve kuruluşlarla diyalog kurulmasını ve bu diyalogda rol oynayabilecek semt polislerini öne sürüyorlar. Sorunun özü ve kaynağıyla hiç kimse ilgilenme cesareti gösteremiyor.

Yaşanan olaylar iki olguyu ortaya koymuş bulunuyor. Birincisi, ilk anlarda bu olayları kendi lehine kullanmak isteyen hükümetin ilerleyen aşamada içine düştüğü acz durumu. İkincisi ise, bu olayların beklemedikleri bir şekilde toplumsal patlamaya neden olması ve hükümetin ötesinde sistemin sorunlarını ortaya çıkarması.

Büyük şehirlerin banliyölerinde, 1950 ve 1960'lı yıllarda, sanayide çalışmak için gelen göçmen işçilere yönelik mahalleler kuruldu. Mantık aslında işgücünü satmak için gelen işçileri bir yerlere yerleştirmektir, bu da ancak şehir dışında olabilir. Dev binalar kuruldu ve binlerce işçi bu sitelere sonradan getirdikleri aileleriyle birlikte yerleştirildiler. Fakat '70'li yıllarda ekonomik krizin patlak vermesiyle birçok sanayi işçisi işsiz kaldı. Eskiden proleter siteleri olarak bilinen ve Fransız işçilerinin de bulunduğu bu mahalleler yavaş yavaş Fransızlar'ın da terkettiği ve sadece yabancılardan kaldığı işsizler siteleri haline gelmeye başladı. Bu semtler yoksullaşmayla devlet tarafından terkedilmeyi birarada yaşadı. 1980'li ve '90'lı yıllarda ekonomik durumun daha da ağırlaşmasıyla, burada yaşayanlar ister istemez toplumun dışında bir hayat sürdürmeye başladılar. Ekonomik olarak zor durumda olan bu insanlar “tavşan kafesine” benzeyen bakımsız lojmanlarda yaşamak zorunda kaldılar. Hiçbir sosyal aktivitenin olmadığı bu mahallelerde gençler uyuşturucuya ve kapitalizmin yozlaştıran kültürüne terkedildiler. Olayları başlatan gençliğin hepsi Fransa'da doğmuş göçmen asıllı Fransız vatandaşı gençler. Kültür ve kimlik bocalaması yaşıyorlar. Ve daha da önemlisi, büyük bir kesim kendisini

"Aujourd'hui que l'État de bien-être et l'État de guerre sont prospères, les qualités humaines nécessaires pour obtenir une existence pacifiée semblent asociales et anti-patriotiques."

H. Marcuse

Participer au progrès HUMAIN n'est jamais obéir aux morales qui approfondissent les effets de la domination. Il n'y a pas de domination bonne, ni de mal vraiment nécessaire. Il n'y a que des consciences plus ou moins désireuses de renoncer au Mal.

tüketim toplumunun dışında buluyor. Bu durum ister istemez, bu semtleri aynı zamanda birer suç alanı haline getirdi. İşsizlikle boğuşan gençler esrar satışı, hırsızlık, ve mahalle çeteciliğine yöneldiler. Bu mahallelerde bazen de medyanın katkısıyla yoz bir mahalle kültürü yayıldı. Resmen bir lümpen proletarya yaratıldı.

Bütün bu dışlanmalardan ve eksikliklerden dolayı eğitim hakkından faydalanamayan ve başarısız olan bu gençlik gelecekte umutsuz. Son yaşanan olaylar her şeye tepkili ve öfkeli olan gençliğin patlama noktası oldu. Arabaları, işyerlerini, okulları, otobüsleri yakmaları, aslında dışında oldukları tüketim toplumuna duyulan bir tepkiyi anlatıyor. Kendileri tüketim topluma karşı oldukları için değil, bunun dışında oldukları için bilinçsiz bir tepki gösteriyorlar. Sonuçta yakıp yıkılan yerler bu gençlerin oturduğu semtlerde bulunuyor. Bu durum, gösterilen tepkiyi toplumun gündemine taşıdı ve toplumda tartışılır hale gelmesine neden oldu. Elbette daha çok bir güvenlik meselesi olarak sunuldu.

Büyük kentlerin kenar mahalleleri olan bu semtler aslında kapitalizmin yarattığı eşitsizliğin, haksızlığın, kısacası bütün sorunların biriktiği yerler. Bazı semtlerde işsizlik oranı %40 ile %50'ye kadar ulaşılıyor ve bu insanlar sistemin ilk kurbanları oluyorlar. Göçmenler aynı zamanda konut sorunuyla yüz yüzelere. Kalabalık aileler olan göçmen aileleri bulabildikleri daracık, bakımsız evlere sığmak zorunda kalıyorlar. Bu mahallelerde imkanı kısıtlı, sınırlı sayıda dernek dışında hiçbir kurum kültürel ve eğitsel hizmet sunmıyor. Yabancı topluluklar kendi içlerine kapanıyor. Burada yaşayanlar, özellikle de gençler, kendilerine hiçbir kimlik bulamıyorlar ve anonim bir sıfatla yaşıyorlar.

Üstelik hükümetin bütçe kısıtlamaları ilk bu semtleri vurdu. Buradaki okulların imkanları kısıtlanıp, eğitimin kalitesi düşürüldü. Ayrıca partiler, sendikalar, demokratik kuruluşlar bu alanları tamamen terk ederek yalnızlaştırmayı ağırlaştırdılar.

Öte yandan, aynı mahallede yaşayan insanlara verilen zarar da tartışma konusu oldu. Bu şiddetin ne kadar meşru olduğu tartışıldı. Fakat sistemin uyguladığı gizli şiddet hiçbir şekilde ifade edilmedi. Toplumdan ekonomik, politik ve sosyal dışlanmanın da farklı bir şiddet olduğu küçümsendi. Üstelik yıllardır sistemin kendisi medya aracılığıyla topluma genel olarak şiddeti yaydı. En büyük sorun, olayların politik bilinç taşıyan insanların sisteme yönelmiş tepkisi değil, tersine tamamen örgütsüz, bilimsiz bir öfkenin dışavurumu olmasıdır.

Bu olaylarda ikinci önemli nokta ise, hükümetin ilk başta bu olayları kullanmak istemesidir. Yaşananlar polis devletine

yönelik bir adım daha atıldığını gösterdi. Bundan üç yıl önce, 2002 cumhurbaşkanlık seçimlerini önceleyen günlerde aynı şekilde arabalar yakılmış, medya da sisteme sadık görevini yerine getirerek, Fransa'da Fransızlar için güvenlik olmadığını yayarak faşist Le Pen'in ikinci tura kalmasını sağlamıştı. Böylece Fransız halkını bölmek için ırkçı duyguların tohumları ekilmişti. Her türlü sorunların içinde olan ve aynı zamanda politik bilinçten uzak göçmen gençliği bu şekilde kullanmak pek de zor olmamıştı. Çünkü kendi mahallesini, kardeşlerinin gittiği okulu, jimnastik salonlarını ve komşusunun arabasını yakarak tepki gösteren bu gençlik aslında içinde bulunduğu sistemin ürünüdür ve verilen tepki de bununla bağlantılıdır. Fakat beklenmeyen şu ki, bugün bu gençliği kontrol etmekte de zorluklar yaşanıyor.

Hükümet, tıpkı 2002'de olduğu gibi, olaylara önce pek müdahale etmemek, belirli bir noktaya kadar yaşananları kullanmak gibi bir tutum sergiledi. Böylece, birkaç yıldır işçi ve emekçilerin büyük öfkesine neden olan hükümetin nefes alabileceği hesaplanıyordu. Avrupa Anayasası'nın reddedilmesi ve ardından yüzbinlerce işçi ve emekçinin greve çıkması sosyal bir hareketlilik yarattı. Bu sosyal hareketliliğin önünü kesmek ve gündemi saptırmak amacıyla olayları kullanmak hükümet için bir fırsat olarak gözüküyor, toplumu bölmek gerekiyordu. Fakat sosyal patlamayı önlemek için kullanılması gereken bir olay beklenilenin tam tersine isyan olarak ifadesini buldu ve hükümeti daha zor bir duruma soktu.

Bu olay patlak vermeden bir gün önce, Sarkozy'nin sunduğu anti-terör yasasını sorunsuz ve tartışmasız topluma kabullendirmek için iyi bir zemin de hazırladı. Bu tür zorluklar, en son 1955'de uygulanan olağanüstü hal yasasının tekrar uygulanmasını getirdi. Cezayir'in bağımsızlık savaşı döneminde uygulanan yasa ile sokağa çıkma yasağı yerel yöneticilerin inisiyatifine bırakıldı. Yani sıra polise birçok yetki tanındı, dolaylı bir şekilde anti-terör yasası uygulamaya geçti.

Son olarak, her ne kadar bu olaylar biçimsiz ve bilinçsiz bir tepki olsa da, kapitalist sistemin sorunlarının ne kadar derin ve çözümsüz olduğunu ortaya koydu. Ayrıca, yıllardır suskun olan göçmenler önemli bir dinamik olmayı başardılar.

Olayların diğer Avrupa ülkelerine yayılması alt tabakaların yıllardır bastırılmış tepkilerini ifade etmiş bulunuyor. Bu tepkilerin şimdilik örgütsüz olması sistemin biraz daha zaman kazanması anlamına geliyor. Ancak kapitalizm varoldukça bu sorunlara çözüm bulması imkansızdır.

(Bu yazı Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak'ın 12 Kasım 2005 tarihli sayısından alınmıştır.)

Malatya'da kapitalizmin şiddet kültürü!

Türkiye 17 Ekim 2005 Perşembe günü akşam haberlerinde Malatya çocuk yuvasından gelen haberlerle bir kez daha sarsıldı. Malatya 0-6 yaş çocuk yuvasında yaşanan insanlık dışı muamele görüntülerinden sonra herkes bir günah keçisi aramaya koyuldu.

Kimine göre sorumlu Malatya valisiydi, kimine göre minicik çocukları hunharca döven bakıcı annelerdi. Olayın vahametini 'daha geniş bir bakış açısıyla görebilen' kimilerine göre ise suçlu, Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Nimet Çubukçu ve hatta Başbakan Tayyip Erdoğan'dı.

Olayın haber edilmesi sırasında yurtdışında bulunan Nimet Çubukçu istifaya çağırıldı. Malatya Valisi hakkında soruşturma başlatıldı. Bakıcı anneler tutuklandı. Çocuklar derhal Malatya'dan alınıp daha iyi koşullarda olduğu söylenen başka yuvalara gönderildi.

Bu olay ilk değildir, son da olmayacaktır. Çocuklukları esirgeme yurtlarında, yatılı bölge okullarında, yurtlarda geçmiş birçok insan yaşamıştır bu olayları. Yılmaz Güney'in yıllar öncesinde Duvar adlı filminde belgelediği gibi dayak, işkence, taciz hatta tecavüz bu düzenin bütün kurumlarında kullanılan terbiye yöntemleridir.

En iyi dayak kızılık sopasıyla atılır. Çocukken annenin korkutma aracı kendi dayağıdır; o da yetmezse, baba eve geldiğinde yiyeceği dayakla korkutulur çocuklar... Çocuklarını okula veya ustabaşının eline teslim edenler "*Eti senin, kemiği benim*" demezler mi?

Dayak okuldaki eğitim süresiyle sınırlı değildir. "Baba ocağında" gördüğümüz şiddet fabrikada, "asker ocağında" devam eder.

2003 yılında, Eğitim Sen'in öğretmenler, lise öğrencileri, öğretim üyeleri ve eğitim fakültesi öğrencileri arasında yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'deki her yüz öğrenciden 40'ı okulda

öğretmenlerince dövülüyor.

Eğitim Sen'in daha önce gerçekleştirdiği çeşitli araştırmalar da Türkiye'de çocuğa uygulanan şiddeti gözler önüne sermişti. Eğitim Sen'in verilerine göre, Türkiye'de her iki aileden biri çocuğunu döverken, her dört öğretmenden biri de öğrencisine çeşitli biçimlerde şiddet uyguluyor.

Her ailede şiddet yaygın bir eğitim aracı olarak kullanılıyor. Çocuklar ve kadınlar bu şiddetin en büyük hedefi, ama yetişkin erkekler de şiddeti tanıyor ve tadıyor. Şimdilerde Malatya'da yaşananları kınayanlar dayağı başka yerlerde kullanmamışlar mıdır? Dayağın cennetten çıktığını hiç mi söylememişlerdir? Şiddet eşitsizlikle birlikte varoldu, ilkel işbölümü ile ortaya çıktı, sınıfsal ayrışma ve yabancılaşma ile birlikte insanın ayrılmaz bir parçası oldu. Emperyalist savaşlarda milyonların cephede öldükleri bir dünyada çocuklar şiddetsiz büyüyemezler. Rize'de ailelere saldırmayı hüner sayanlar, akşam kahvede ya da evde otururken Malatya'daki bakıcılara küfretmeyi de erkeklik erdemi sayarlar. Kapitalizmin ezme kültürüdür bu. 'Vurmazsan vururlar, ezmezsen ezerler'dir. Ve güçlü olan güçsüzü sindirir, döver, kırar, dayakla ya da daha meşru sayılan şiddet araçlarıyla erkini kanıtlar.

Bu şiddete son verecek olansa işçi sınıfının devrimci kalkışmasıdır. Kuşku yok ki devrimler de şiddeti kullanırlar, ancak yok ettikleri kokuşmuşluğun yerine yeni ve güzel olanı yaratabilmek için. Bu devrimci şiddettir, insanlığın meşru kazanma yoludur.

Şiddetin kaynağı eşitsizliktir. Eşitsizliğin olduğu her yerde şiddet uygulanır. Hem de bu eşitsizliğin sürmesinden çıkarı olanlar tarafından, onların beğeni köpekliğini yaptığı düzen tarafından uygulanır. Malatya'da yaşananlar burjuva devlet tarihinde bir ilk değildir. Daha önce birçok yatılı okulda,

yetiştirme yurdunda, işlahevinde, işyerlerinde, cezaevinde bu tür olaylar yaşandı. Burjuva medya her zamanki gibi, yani işine geldiği gibi, feryatlar kopardı. Dönemin muhalefetine göre, kendince sorumlu bulunduğu kişileri istifaya çağırırdı. Ama her dönemde eşitsizliğin yarattığı şiddet uygulamaları devam etti. Ve eşitsizliğin kaynağı kapitalist düzen yıkılmadıkça da devam edecek! Ve düzen şiddetin ezilenlerce ezenlere karşı meşru kullanımı ile yıkılacak, yerine başka bir dünya, insanın insanı ezmediği, işkence

İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi'nde kameralara, turnikelere karşı örtilen ortak kampanya siiriyor!

YÖK'ün üniversitemizdeki gölgesi kameraları YÖK edeceğiz!

**E
k
i
m

G
e
n
ç
l
i
ğ
i**

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi yeni eğitim ve öğretim döneminde üniversitenin dört bir yanına yerleştirilen kameralar ve turnikelerle açıldı. Yeni dönemin başında üniversite yine geçmiş yılları aratmayan tarzda bir saldırı dalgası ile karşı karşıyaydı. Henüz yaz aylarında açılan soruşturmalar ve yağdırılan cezalar yeni dönemde de saldırıların yoğun bir şekilde devam edeceğinin göstergesiydi. Bu soruşturma saldırısı daha yaygın ve kapsamlı bir sermaye saldırısının da ilk ayağını

oluşturmaktaydı. Binlerce dolar harcanarak üniversitenin dört bir yanına yerleştirilen kameralar, girişlere koyulan turnikeler ve kapılara dikilen özel güvenlik görevlileri, yemekhanelerde bankalarla anlaşmalı olarak turnike sistemine geçilmesi, hem geçmiş yılın saldırıları hem de yaz dönemindeki soruşturma saldırısıyla birleşince, yeni dönemde sermayenin bütünlüklü bir saldırı politikası olarak karşımıza çıkmış oluyor.

Diğer üniversitelere nazaran daha farklı bir yere sahip olan İstanbul Üniversitesi, geçen dönemde paralılaştırma uygulamasının ilk adımlarını yaz okulu uygulamasıyla başlatmıştı. Koltuğa oturan rektör, hiç vakit kaybetmeden efendilerinin politikalarını uygulamaya koyulmuş ve aynı zamanda da üniversiteden yükselen muhalif sesleri baskı altına almak için birçok adım atmıştı. Rektörlüğün açıkça desteklediği faşist saldırılarla bu dönemin baskı politikalarının zemini döşenmişti. Tüm bu yaşananlar kapılardaki sıkı kimlik kontrollerini, turnikeli geçişleri ve yerleştirilen kameraları meşrulaştırmanın da bir diğer halkasını oluşturuyordu.

Kuşkusuz üniversitemizin ticarileştirilmesi yönlü adımların hızlı bir biçimde atılması saldırıların kapsamının artacağını göstergesidir. Kantinden yemekhaneye, koridorlardan Hergele'ye kadar öğrencilerin gözetlenmesi de bunun içindir.

Aslında son derece masum görünen turnikeler, kameralar, özel güvenlik birimleri, senaryosu sermayedarlar tarafından hazırlanmış ve yönetmeni rektör olan bir filmin dekorlarıdır. Öğrencilerse farkında olmadan bu filmde figüran oyuncu konumundadır. Sermayenin derdi binlerce İÜ öğrencisini gözetlemek değildir, zaten bu olanaklı da değildir. Fakat asıl amaç, üniversite öğrencilerini bu biçimde sürekli izlendiği psikolojisine sokmaktır. Bu ise sistematik bir baskı uygulamasının yanı sıra öğrenci gençliği üniversiteye yabancılaştırmak gibi dolaysız bir sonuç üretmektedir.

Üniversitemizin ticarileştirilmesine karşı mücadeleye!

Saldırıların bu denli yoğun olduğu bir dönemde Edebiyat Fakültesi öğrencileri olarak bu kapsamlı saldırılara tok bir yanıt oluşturabilmek için yerelimizde zaman kaybetmeden tartışmalara başladık. 6 Kasım tartışmalarının merkezi düzeyde olgunlaşmasını beklemeksizin yerelimizde ortaya çıkan sorunları bir çalışmaya konu edebilmek durumundaydık. Bu düşünce doğrultusunda öncelikle Edebiyat Fakültesi'nde yaşanan temel sorunları ve bu sorunlara karşı birleşik bir çalışma

örmenin önemini siyasal gençlik gruplarıyla bir tartışmaya konu ettik. Bu tartışmalarda çalışmanın tarzına ilişkin bir dizi vurgu yaptık. Çalışma her koşulda geniş öğrenci kitleleriyle buluşmayı hedeflemeli, çalışmanın ulaşabildiği her bir unsuru çalışmayı sahiplenen birer özneye dönüştürebilme çabasını göstermeliydi. Bunun anlamı siyasetlerden menkul bir propaganda çalışması örnek yerine, kitle inisiyatifini geliştirici ve kitlelere ulaşabilecek her türlü aracı kullanan bir kampanya örnekti.

Yereldeki tartışmaların çalışmanın önünü tıkamaması için 6 Kasım'a belirli bir hat çıkmasını beklemeden çalışmalarımızı başlattık. Öncesinde farklı siyasal gençlik gruplarının yereldeki gündeme dair kullandıkları araçları ortaklaştırarak çalışmaya başladık. İlk olarak üniversiteye yerleştirilen kameraların yoğun bir teşhirini yaptık. Duvar gazeteleri ve hazırladığımız "YÖK seni izliyor" afişleriyle fakültemizin her yanını donattık. Ayrıca kameraların olduğu yerleri daha dikkat çekici hale getirmek için onların hemen altına duvar gazeteleri astık, ok işaretleri ile kameraları gösterdik. Öğrencilerin farkına varmalarını ve aynı zamanda bu tepkinin açığa çıkmasını sağlamak için bir referandum hazırladık. Referandumla paralel olarak bir de anket çalışması yaptık. Yaklaşık 150 anket yaptık ve 500 referandum oyu aldık. Referandumla katılan

öğrencilerin büyük bir çoğunluğunun kameraya hayır dediğini gördük. Anket sonuçlarıysa oldukça anlamlıydı. Kameralara ayrılan bütçe yerine fakülte'deki ısınma, derslik sorununun çözülmesi yönlü talepler anketlerde büyük bir çoğunluk tarafından dile getirilmişti. Bir hafta boyunca yürüttüğümüz anket ve referandum çalışmalarını, sonuçları açıklayacağımız açık çağrılı bir toplantıyla sonlandırdık. Yaptığımız bu ilk toplantıda gündemin yakıcılığından, bu uygulamaların çok açık bir biçimde sermayenin hedefli saldırılarının bir parçası olduğundan bahsettik. Aynı zamanda kamera ve turnike uygulamasının YÖK'ün yeni dönem uygulamalarının birer parçası olduğu ve bu nedenle tüm bunların altında yatan gerçeğin YÖK düzeni olduğu, üniversitelerin neo-liberal politikalar çerçevesinde yeniden yapılandırılma sürecinde tek başına kamera karşıtlığından da öte tüm bu hedefli saldırı dalgasının açık bir teşhirinin yapılması gerektiğini vurguladık Duyurusunu, şenlik ve araya giren tatiller nedeniyle, yoğun bir çalışmaya konu edemediğimiz için toplantı bizim açımızdan istenen sonuçları üretmedi. Buna rağmen açık toplantıdan önümüze bir program çıkararak ayrıldık. Bir haftalık bir etkinlik ve eylem programı çıkardık. Kamera Önü Etkinlikleri başlığı altında bir film gösterimi, tiyatro gösterimi ve bir söyleşi kurguladık. Planladığımız etkinlikleri yaşadığımız bir dizi aksaklığa rağmen gerçekleştirdik. Yapılan ikinci açık toplantıda hem yaşanan aksaklıkların bir özeleştirisi verildi, hem de önümüzdeki dönemde kampanyanın hangi araçlarla sürdürüleceği tartışıldı. Avukatların yardımıyla hazırlanacak olan bir dilekçe ve karikatür sergisiyle kampanya faaliyetimiz bayram sonrasında devam edecek.

Bugüne kadar süren çalışma fakülte özelinde ileri unsurlarda belirli bir ilgiye konu oldu. Ancak başından sonuna vurguladığımız ve temel bir önem verdiğimiz sahiplenme ve çalışmaya katılma sorunları duruyor. Halihazırda çalışma öğrencilerin kendilerini ifade edebilecekleri ve birebir katılabilecekleri bir tarz yaratamamış oldu. Ancak uzun vadeli düşünüldüğünde 6 Kasım öncesi bir ortaklık yaratılabildiği söylenebilir. Edebiyat Fakültesi'nde yaşanan sorunların 6 Kasım sonrasında da kendini aynı yakıcılığı ile hissettireceği düşünüldüğünde, yapılması gereken bu çalışmada yakalanan ortaklığı 6 Kasım sonrasına taşımak, ancak bu süre zarfında kitle inisiyatifini öne çıkartabilecek yöntemleri daha güçlü hayata geçirebilmek gerekmektedir.

Sonuç yerine

Dönemin başından bu yana atıl bir durumda olan siyasetlerde kampanya çalışması ve 6 Kasım faaliyetini örme noktasında ilgisiz ve duyarsızlık, Edebiyat Fakültesi'nde de kendisini gösteriyor. Yapılması gereken yalnızca ortaya bir irade koymak ve bu iradeyi güçlendirerek hayata geçirmektir. Bir dizi imkana sahip olan Edebiyat Fakültesi'nde çalışmalar güçsüz ve çoğu kez zorlamalarla bugüne gelmiş durumda. Tok ve güçlü bir muhalefet örgütlenebilecekken sorumsuzca yaklaşımlar sonucu ortaya cılız ve kendini tekrarlayan bir tablo çıkmış durumda. Ancak henüz dönemin başlarındayız ve bu tutumlar terk edildiğinde güçlü bir faaliyet örgütlemenin önü açık olacaktır. Başında da belirttiğimiz gibi bugün yerel inisiyatifleri açığa çıkaran, yerel gündemler üzerinden imkanlar oluşturabilen ve ileri güçlerin sahiplenebileceği bir tarz yaratabilmek ve yaratılacak olan çalışmanın sürekliliğini denetleyecek mekanizmalar oluşturabilmek gençlik hareketi açısından kritik bir yerde durmaktadır. Bu bilinç, sorumluluk ve ısrarla çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Önümüzdeki saldırı dalgasını kitle mücadelesini geliştirerek yanıtlayacağız.

Ekim Gençliği/ İÜ Edebiyat Fakültesi

Uğur Kaymaz davasında polis terörü

21 Kasım 2004'te Mardin'in Kızıltepe ilçesinde faşist sermaye devletin kolluk kuvvetleri tarafından katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz ile ilgili Eskişehir'de görülen davanın 2. duruşmasına bir kez daha polis terörü damgasını vurdu. Hatırlanacağı gibi ilk duruşmayı izlemek isteyenlere polis denetimindeki sivil faşistler taş ve sopalarla saldırmıştı.

24 Ekim günü mahkemenin başlama saatinde davayı izlemek için yola çıkan SDP, DEHAP, Halkevleri, ESP, Mücadele Birliği ve Ekim Gençliği'nden oluşan grup polis engeliyle karşılaştı. İlk başta davanın izlenmesinde bir sakınca görmeyen, üst aramaları yapıldıktan sonra davayı izleyebileceğimizi söyleyen polis, birden karar değiştirerek davayı sadece birinci dereceden akraba ve kimi kurum temsilcilerinin kendi kimliklerini belgelemek şartıyla izleyebileceğini söylemeye başladı. Davayı izlememizin yasal hakkımız olduğunu söylememiz üzerine polisin azgınca saldırısı başladı. Saldırı üzerine ara sokaklara girildi ve "Katil devlet hesap verecek!" sloganı haykırıldı.

Yapılan müdahale sonucu iki okurumuzun da aralarında bulunduğu 11 kişi, sivil polis ve çevik kuvvet tarafından coplar ve tekmelerle dövülerek gözaltına alındı. Çevik kuvvet otobüslerinde kasklarla ve coplarla dövülerek Çarşı Karakolu'na götürüldük. Karakolda da tekme ve yumruklarla ağır hakaretlere uğradık. Kadın arkadaşlarımıza yönelik tacizde bulunan düzenin bekçi köpeklerinin saldırıları burada da devam etti. Sağlık kontrolünden sonra götürüldüğümüz Emniyet Müdürlüğü'nde normal üst araması yapıldıktan sonra keyfi bir şekilde uygunsuz üst araması dayatılan Ekim Gençliği okuru bir arkadaşımız, uygunsuz üst aramasını kabul etmediği için burada da azgınca dövüldü ve bu şekilde arama yapılmaya çalışıldı. Gözaltına alınan 11 kişi aynı gün çıkarıldıkları savcılık tarafından saat 19.30'da serbest bırakıldı. Savcılıkta ifade verdikten sonra kötü muamelede bulunan polisler hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

12 yaşındaki bir çocuğu "terör örgütü" üyesi olduğu gerekçesiyle katleden zihniyet, davayı izlemek için orada bulunan devrimci, demokratlara karşı vahşi bir saldırı gerçekleştirmiştir. Bizler biliyoruz ki; sokak ortasında gerçekleştirilen katliamların, "faili meçhul"lerin ve işkencede katletmelerin tek sorumlusu sermayenin faşist devletidir ve bu düzen yıkılıp yerine sosyalizm kurulmadıkça sermaye devletin bu katliamları devam edecektir.

Ekim Gençliği/Eskişehir

Eğitim hakkının gaspına karşı mücadeleye!

**E
k
i
m
G
e
n
ç
l
i
ğ
i**

Hükümete gelişinin hemen ardından özel okulları desteklemek adına, kamu kaynaklarıyla "10 bin yoksul öğrenciyi" özel okullarda okutmak için yasal düzenleme yapan AKP hükümeti, şimdi de paralı eğitimi özendirerek için özel okullara çeşitli mali kolaylıklar getirmeye hazırlanıyor. Özel Öğretim Kurumları Yasa Taslağı geçtiğimiz günlerde Bakanlar Kurulu'nda imzaya açıldı. Yasa, eğitimi paralı hale getirme sürecinin temel bir halkası. Bunun en açık ifadesini bakanlık, yasanın gerekçelendirilmesini yaparken hükümet programına başvurarak yapıyor. Özel eğitim kurumlarının eğitimdeki payını %1.9'dan %10'a çıkarmak hükümet programının bir bölümüydü. İşte bu yasayla uygulamaya sokulmak istenen budur. Eğitimi tümüyle değilse de önemli ölçüde özel okullara devretmek temel amaçtır, dönüşüm yöntemi ise neo-liberal politik açılımlardır.

Geçmişte sık sık bu konuyu ele aldık. Sermayenin küresel yeniden yapılanma sürecinin en belirgin özelliği neo-liberalizmdir. Neo-liberal dönüşümlerle kamu hizmeti olarak adlandırılan ve doğrudan vergilerle karşılanan her tür hizmet özelleştirilmekte, sermayenin yağmasına açılmaktadır. Bu yolla emekçiler bir soygun alanıyla daha karşılaşmaktadırlar. Ücretli emeğin günlük sömürsünün yanı sıra ücretler de sermayenin cebine gitmektedir. Bunun sonucunda emekçilerin yaşam standardı düşmekte, sefalet koşullarında yaşamaya başlamaktadırlar. Burjuva devrimleri sonrasında ve kuşkusuz yine de emekçilerin özel çabalarıyla temel insan hakları içine yerleşen eğitim ve sağlık gibi alanlar ise giderek birer soygun alanı olmakta, emekçiler bu haklarını yitirmektedirler.

Özel okullara kıyak, emekçi çocuklarına yasak!

Gerçekten de sözkonusu yasal düzenlemeler ve onları beklemeyen fiili uygulamalar ile eğitim her geçen gün daha da paralı ve pahalı hale geliyor. Yakın zamanda açıklanan İMF bütçesinin en az pay ayırdığı kalemlerin başında eğitim geliyor. Bu bakanlığın tüm resmi

açıklamalarına rağmen zorunlu bağış ve aidat sisteminin uygulamada kalmasını ve sürekli daha da artan miktarların öğrenci velilerine, emekçilere yüklenmesini beraberinde getiriyor. İlköğretim alanında giderek yaygınlaşan paralı eğitim uygulamaları emekçi çocuklarına sadece üniversite kapılarının değil, tüm okul kapılarının kapalı kalmasını beraberinde getiriyor.

Özel okullar ise bu talanın dışında kalmak istemiyor ve paylarını sürekli artırmak istiyorlar. Zaten sistemin sürekli teşvik ettiği ve ilköğretimden başlayarak her öğrencinin birkaç yıl boyunca devam etmek zorunda bırakıldığı dershanelerle pasta payını artıran sermaye, bununla yetinmeyerek özel okullar için de daha fazla destek bekliyor.

Bu beklenti ve daha doğru bir ifade ile buyruklar Mart 2000'de özel eğitim kurumu sahiplerini temsil eden kuruluşların Silivri'de yaptıkları kongre niteliğindeki görüşmede açıkça ifade edilmişti. Bu görüşmede 1965'ten beri değişmeyen 625 sayılı Özel Öğretim Kurumları Yasası'nın günümüz şartlarına uyarlanması istenmişti. Aynı yerde oluşturulan komisyonların harıl harıl çalışmasıyla bakanlığa sunulmak üzere yeni bir taslak oluşturulmuştu.

Komisyonun hazırladığı taslak bugün Bakanlar Kurulu'na getirilen yasa taslağının temeli niteliğinde. Bu taslağı sunarken Özel Okullar Derneği Başkanı Rüstem Eyüboğlu, "Bu ceket bize dar geliyor" demiş ve devam etmişti, "Milli Eğitim Bakanlığı'na gönderilen taslakla, elbisenin genişletilmesi amaçlanıyor. Bakanlık elbiseyi nasıl biçecek, hep beraber göreceğiz."

Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği'nin yakın tarihli sayılarında bu konuyu ele almış ve bakanlığın yönü belli oldu yorumunu yapmıştık. Nitekim o kongreden bir süre sonra "Eğitime %100 Destek" kampanyası başlamış ve devlet 10 bin öğrenciyi ücretini emekçilerin sırtına yıkarak özel okullara göndermişti. Bu kampanyayı da ele alırken yine Silivri toplantısına gönderme yapmış ve komisyonun hazırladığı yasa taslağı önerisinde yeralan "Devlet, özel öğretim kurumlarına mali yardımda bulunabilir. Özel öğretim

kurumlarına yardım amacı ile Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinde Özel Öğretim Kurumları Destekleme Fonu adı altında bir fon oluşturulur" ifadesini hatırlatmıştı.

Geçmiş bu kadar fazla hatırlatmamızın nedeni bugünkü yasanın evriminin görülebilmesini sağlamak. Hükümet gerçek iktidar sahiplerinin buyruklarını uygulamakta hiç gecikmiyor. Beri yandan devlet okullarının öğretmen açığı karşılanmıyor, okulların en ufak bakım-onarım ihtiyaçları bile görmezden geliniyor. Tüm bu sorunları da bakanlık Maliye'nin izin verdiği ölçülerde kaynak ayırabildiklerini söyleyerek gündeminden çıkarıyor. Peki bunlara kaynak ayıramayan Maliye, nasıl oluyor da en düşüğü 15 milyar olan özel okullarda 10 bin öğrencinin okutulmasına kaynak ayırıyor? Bu sorunun yanıtı eğitimin bir sektör olarak algılandığını bir kez daha gösteriyor.

Şimdi sadece 10 bin öğrencinin değil, ilk elden 250 bin kadar öğrencinin özel okullara kaydırılmasını getirecek bir yasal düzenleme ile karşı karşıyayız. Bu düzenlemenin aslının özel okullar tarafından hazırlandığını artık biliyoruz. Bildiğimiz ikinci nokta ise eğitimde fırsat eşitliğinin bu düzenleme yoluyla devlet eliyle yokedildiği.

Özel okullar için yağma alanı

Yasanın en çarpıcı maddelerinden biri olarak 21. madde basında da ele alınıyor. Bu madde ile özel okul masrafları vergiden düşecek. Yani "herkes" vergi ödemek yerine çocuğunu özel okula göndermeyi tercih edebilecek. Elbette çalışanların %20'sinin sigortalı olmadığı, önemli bir bölümünün primlerinin ödenmediği, dahası sosyal güvence sisteminin tasfiyesine soyunulmuş bir ülkede kimlerin bu haktan yararlanabileceklerini biliyoruz. Halihazırda neredeyse tüm vergilerin dolaylı hale geldiği, gelir vergisinin ise artan oranlı değil, aksine gelire ters oranlı olduğu sermaye düzeninde, burjuvaların ve orta sınıfların ödedikleri sınırlı vergi de bu yolla kendilerine iade ediliyor.

Bir kez daha hatırlatalım; 21. madde ile tanınan haktan ancak ve ancak verginiz belli bir miktarın üzerinde ise yararlanabiliyorsunuz. Zira en düşük özel okulun fiyatı yıllık 15

milyar, buna ek olarak yemek ve ulaşım ücretleri ekleniyor. Kısaca bakanlığın dediği gibi "her isteyen" çocuğunu özel okula gönderemez. Ama emekçiler için de bir hak aynı maddede tanınmakta. Buna göre devlet parası olmadığı halde çocuğunu özel okullarda okutmak isteyenlere "düşük faizli" kredi imkanı sunuyor. Demek ki emekçilerin soygununda gelinen aşamada artık alınacak bir şey kalmadığı için borçlandırma sistemine başvuruluyor. Peki kredi borçları nasıl ödenecek? Cevabı okurumuz biliyor.

Günlerdir sermaye basını bunu işliyor dedik. Fakat aynı sermaye basını nasıl bir tesadüftür ki yasanın geri kalanı ile hiç ilgilenmiyor. Acaba bu da o özel politikalarından biri mi? Sanıyoruz öyle, daha önce yapıldığı gibi yasanın bir yanı öne çıkarılarak diğer bölümleri saklanmaya çalışılıyor. Sonucunda bu madde değiştirilirse –ki bu yüksek bir olasılık- sorunlar da ortadan kalkmış olacak: İşte demokrasi! Geçmişte benzer bir maddenin cumhurbaşkanı tarafından veto edildiği düşünülürse, bu madde üzerinde fazla durmak yerine diğer yanlara bakalım.

Yasa tasarısı, özel okul açmak isteyenlere 20 bin dönüme kadar arazi verilmesi ve vergi alınmamasını da içeriyor. Yine %8 olan özel okul fiyatlarındaki KDV oranı yarı yarıya düşürülecek. %18 olan yemeklerdeki KDV oranları %8'e indirilecek. Önemli husus şu; devlet okullarında böyle bir indirim yok. Emekçi çocukları özel okullara gitmek için kredi al(a)madıkları için devlet okullarına gidecek ve yemekleri daha pahalı olacak. Eğitim araçlarının KDV oranı ise %18, hatta bazılarında %21. Yani emekçi çocukları önlük alırken %18 vergi ödeyecekler, ama bu vergiyi ödeyemeyecek durumda oldukları için olsa gerek özel okullara gidenler sadece %4 KDV ödeyecekler. Yasa buna benzer açık ifadeler içerdiği gibi her alanda özel eğitim kurumlarının önlerinin açılması, devletin buralara ihale ile öğrenci vermesi gibi daha genel saldırı hükümleri de içeriyor.

Emekçiler ve gençlik mücadeleye!

Yasanın kapsamı gençliği kuşkusuz fazlasıyla ilgilendiriyor. Eğitimin paralı hale getirilmesi ve ticarileştirilmesi süreçleri bir bütünlük taşıyorlar ve ilköğretimden yüksek öğretime kadar her alanda eş güdümlü olarak devreye sokuluyorlar. Ancak söz konusu yasa emekçilerin mücadelesini gerektiriyor. Sendikaları aracılığıyla ücretleri için mücadele eden emekçiler, aldıkları ücretin dolaylı gaspı olan bu tür uygulamalara karşı da savaşmalıdırlar. Bu işçi sınıfının ve emekçilerin en güncel görevidir. Gençlik bu mücadelede onların yanında olacaktır.

İşçiler ve emekçiler ile öğrenciler ve eğitim emekçileri, bu yeni saldırıya karşı omuz omuza olmalıdırlar.

Ekim Gençliği

Bu dergi bizim dergimizdir!

Biz Çukurova Üniversitesi'nden *Ekim Gençliği* okurlarıyız. Öncelikle bu dergide emeği geçen bütün arkadaşlarımızı selamlıyoruz. Bu dergi bizim dergimizdir. Bu yüzden eleştiri hakkını kendimizde görüyoruz. Üniversitede okuduğumuz bölüm itibarıyla eleştirilerimiz de daha çok resim ve grafik üzerine yoğunlaştık ve dergimizin bu konuda yetersizlikleri olduğuna karar verdik. Logo ile başlamak istiyoruz. Bazı sayılarımızda logo ile kapak renklerinin birbirini tamamlamadığını, uyumsuz olduğunu düşünüyoruz. Kapaklarda mesajı doğrudan veren resimler kullanılabilir, aynı zamanda resme uygun blokama yapılabilir. Arka iç kapaktaki resimler çoğu zaman ön kapaktaki resimden daha güzel ve etkili oluyor. Derginin iç sayfalarında genellikle aynı resimler kullanılıyor. Bazen resmin boyutlarıyla oynanırken resim deforme oluyor. Sayfa düzeninde de daha farklı renklere yer verilebilir.

Yazılara gelince orta sayfalar gerçekten çok güzel çıkıyor. Anlaşılır ve sade bir dille anlatılması yararlı oluyor. Yazılarda kültür-sanat vb. alanlardaki yazılara daha çok yer verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Örneğin bir kitap eleştirisi ya da önerisi olabilir. S. Kurtuluş, H. Ezgi, A. Eylül gibi yazarlarımızın yazılarını ve anlatım tarzlarını çok beğeniyoruz. Bu önerilerimizi dikkate alırsanız seviniriz. Hepinize teşekkür ediyoruz. Bütün *Ekim Gençliği* okurlarına selamlar.

ÇÜ Resim Bölümü'nden EG okurları

“Terörle mücadele” değil devlet terörü!

Sermaye düzeninin muhalif güçlere karşı yürüteceği terörün hukuksal ayağını yeni Terörle Mücadele Yasa Tasarısı oluşturuyor. Toplumsal ayağı ise, teröre karşı mücadelenin ulusal düzeyde olması gerektiği söylenerek ve linç girişimlerine ön ayak olunarak örülmeye çalışılıyor.

Özellikle 11 Eylül’ün ardından emperyalist ülkelerce terör yaygarası kopartılarak dünya burjuvazisinin çıkarları uğruna tüm dünyadaki ezilen halkların ve sömürülenlerin her türlü eylemi terördür diye baltalanmaya, bu söylemlerle çıkar savaşlarını meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Emperyalistler ve yordakçıları tüm dünyada mücadeleye yönelik olarak yeni yasalar ve düzenlemelerle kendilerine hukuksal dayanak yaratıyorlar. En temel demokratik kazanımları yok etmeyi, baskı ve suskunluk ortamı yaratmayı hedefleyen sermaye iktidarı da, ABD ve İngiltere gibi ülkelerde “terörle mücadele” ile ilgili alınmak istenen önlemleri örnek alıyor. Yeni Terörle Mücadele Yasa Tasarısı bu çerçevede şekillenmiş bulunuyor.

Terörle Mücadele Kanunu’nun ilk maddesinde terörü baskı, şiddet, korkutma, yıldırma ve tehdit yöntemlerinin kullanılması olarak tanımlayan devlet, gerçekte kendi devlet terörünün yöntemlerini adlandırmış oluyor.

Dünya burjuvazisinin saldırı konseptine uygun yeni yasa değişikliğinin en can alıcı noktası terör ve terörist tanımlamalarının içeriğinin genişletilmesi. Hiçbir şiddet eylemi gerçekleştirilmemiş olsa dahi slogan atması, gösteriye katılması, örgütün herhangi bir yazısını okuması, bulundurması o kişiyi örgüt üyeliği ile suçlamaya yetiyor. Yasada örgütün meşru ve haklı amaçlar için çalıştığına kanaat getirmiş olmak bile, kişinin örgüt üyesi olup olmadığına bakılmaksızın hapis cezası ile cezalandırılması için yeterli bir neden. Mesela siz eğitimin bir hak olduğunu ve parasız olması gerektiğini söyleseniz ve bu herhangi bir örgütün de söylemi olsa, buna yönelik bir eylemlilik içinde iseniz, bu örgüt üyeliğinden yargılanmanız için yeterli yasal dayanak bulunabilir. Böylece her türlü hak aramaya yönelen fiilin önü kesilmeye çalışılıyor.

Tüm muhalif unsurların ötesinde asıl hedefin işçi sınıfı mücadelesi olduğuna gelince. Terörle mücadele dedikleri gerçekte işçi ve emekçilere saldırı çağrısıdır.

Örgütlenmeye ve örgütlere karşı çıkarılan yasalar işçi sınıfının mücadele örgütlerine karşı kullanılacak ve mücadelenin adımlarını çelmeleye yönelik olacaktır. Grev ve sendikal haklara yönelik kısıtlamalar bu saldırı çağrısının doğrulayıcısıdır.

Bugün TMY’nin yenilenmesi ve daha baskıcı bir yasanın çıkarılmak istenmesi, toplumda yılgınlık, suskunluk, sinmişlik yaratmak içindir. Bir avuç azınlığın çıkarına işleyen bu berbat düzenin bekası toplumsal denetimi sağlamaktan geçiyorsa, bu denetim mekanizmasının işlevini geliştirecek araçları da geliştirebilmek gerekecektir. Terörle mücadeleye yönelik yeni önlemler; sınırsız telefon dinleme hakkı, internetin gözetimini içeren yeni düzenlemeler, okuduğumuz okuldan sokaklara kadar güvenlik gerekçesiyle yerleştirilen kameralar bu araçlardan bir kaçı. Bunun ağıttan bir fişleme sistemi olduğu ve izlenme ortamında korku salınmaya çalışıldığı açık.

George Orwell’in 1984’de kurguladığı toplumda en büyük suç, bilmek ve düşünmekti. Henüz düşüncelerimiz okunamıyor, ancak iletişim kanallarıyla açıkladığımız düşüncelerimiz, yazdıklarımız, astığımız afişimiz, pankartımız biliniyor. Büyük Birader ile bugün bizleri izleyenlerin ortak inançları şu: Cehalet güçtür. Bugün çıkarılan ve mücadele edilmezse gelecekte dayatılacak yeni uygulamalarla yaratılmak istenen, yeni dünya düzeninin insan tipolojisi; bilgisiz, sorgulamayan, düşünmekten korkan, düşüncelerini açıklamayı suç kabul etmiş, kafasına vurup ekmeğini alsan sesini çıkarmayacak bireylerdir.

Bu tablo karşısında “Baskılar bizi yıldırılmaz!” şiarını gür bir sesle haykırmalı ve gerçek terör olan devlet terörüne karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

“Terörle mücadele” adı altında devlet terörü boyutlanıyor!

“Uygunsuz” genelge

Geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanlığı, valiliklere, üniversite öğrencilerinin “uygunsuz davranışları”nı önlemeyi ve gençliği “terör örgütleri”nin ağına düşmekten kurtarmayı amaçladığını iddia ettiği bir genelge gönderdi. Genelgenin bir bölümünü “uygunsuz davranışlar” adı altında, gençliğin kötü alışkanlıklardan korunması, bar, pavyon vb. yerlerin sürekli denetlenmesi gibi ifadelerle yer verilirken, önemli bir bölümünü Terörle Mücadele Daire Başkanlığı’nın hazırladığı ve “Üniversitelerde alınacak güvenlik önlemleri” başlığı altında YÖK, Kredi ve Yurtlar Kurumu, Jandarma Genel Komutanlığı ve Milli Eğitim Bakanlığı’na gönderilen kısım oluşturuyor. Bu genelgeyle düzen, gençliğin en ufak bir hak talebi uğrunda mücadelesine bile azgınca saldırarak “terörle mücadele” demagojisiyle muhalif kesimleri sindirmeye çalışacak.

emekçi çocuklarının üniversiteye dönük hayallerini suya düşüren ve gençliğe geleceksizlikten başka hiçbir alternatif sunmayan düzene karşı mücadele eden devrimci güçleri “terörist” olarak nitelendirmek sistemin her zamanki söylemlerinden biri.

Üniversite öğrencilerinin üzerindeki baskıyı arttırmak için hazırlanan genelgenin Terörle Mücadele Yasa Tasarısı ile bağına da belirtmek gerekiyor. Çünkü kitlelerin biriken tepkisinin devrimci kanallara yönelmesini istemeyen sermaye devleti toplumun her kesimi üzerindeki baskıyı arttırmak gereği duyuyor. TMY’nin ve üniversitelere yönelik çıkan bu genelgenin arkasındaki gerçek ortadadır. Amaç sermayenin her alandaki saldırılarına karşı gelişebilecek muhalefeti dizginlemek ve tüm muhalif güçleri sindirmektir.

Çözüm mücadelede!

Gençliğe yönelik saldırılar

YÖK düzeni tarafından uzun bir süredir uygulanan kamera sistemi, her dönem sıkça gündeme gelen soruşturma terörü ve faşist saldırılar, zaten özelde gençliğin en diri kesimlerini teslim almaya, genelde ise gelişebilecek bir gençlik hareketinin önüne geçmeye yönelik politikaları. Şimdi de polis-idare işbirliğinin bir sonucu olarak üniversitelerde cirit atan sivil polisler artık “terörle mücadele” adı altında peşimizden ayrılmayacak. “Uygunsuz davranışlarımız” tespit edilecek ve disiplin soruşturmaları açılacak. Yıllardır gençliğe yönelik bu saldırılar artık daha sistemli bir şekilde karşımıza çıkacak. Üniversitelerde kayıt sırasında bildiri dağıtanlar için “terör örgütü” tanımı yapan sermaye devleti, bu genelgede de üniversitelerdeki meşru siyasal örgütleri illegal örgütlerin üniversitelerdeki uzantıları olarak nitelendirerek, baskı politikalarını daha açıktan uygulamak istiyor. Düşünüp sorgulamayan bireyler yetiştirmek isteyen, paralı eğitim politikaları ile işçi-

Sermaye iktidarı tüm bu yasaları çıkarırken, bir yandan da AB kisvesi altında demokratikleşiyoruz söylemleriyle işçi ve emekçilerin karşısına çıkıyor. Türkiye’nin iyi yolda olduğundan, demokrasinin ülkede oturduğundan bahsedenler, sermaye uşakları, diğer taraftan yapılan her türlü demokratik eyleme saldırarak demokrasiden ne anladıklarını gösteriyor. İngiltere’deki infazdan, ABD’deki baskı politikalarından bahsedilerek, “Bakın diğer ülkeler neler yapıyor, bizim elimiz kolumuz bağlı” denilerek, yasal düzenlemeler için kılıf uyduruluyor.

Sistemin bu saldırılarını püskürtmenin yolu hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Son süreçte yaratılan YÖK-AKP suni gündemiyle, sistemin iki kurumu da haklı taraf olduğunu iddia ediyor. Ama biz biliyoruz ki, ikisi de gençliğe hiçbir şey sunamaz. Çözüm, sermayenin yarattığı suni gündemlerden çıkacak “haklı” tarafta değil, tüm bu baskı politikalarına karşı mücadelededir.

Har(a)cını ödeyemediği için ölümü seçti!

Geçtiğimiz günlerde hepimiz bir haberle sarsıldık. Manisa Celal Bayar Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Fakültesi öğrencisi Özkan Şişman har(a)ç parasını yatırmadığı için intihar etti.

Özkan 25 yaşındaydı. Ömrünün baharında daha yaşayacak çok şeyi varken hayata veda etmeyi tercih etti. Neydi onu bu dereceye kadar getiren şey?

Özkan bütün emekçi çocukları gibi hayata dair küçük umutlar taşıyordu. Yıllarca emek verdiği okul hayatını üniversiteyi okuyarak tamamlamak, daha sonra meslek sahibi olup hem ailesine yardımcı olmak, hem de kendisine bir yuva kurmak istiyordu. En önemlisi Özkan, babası gibi ezilmemek ve sömürülmek istiyordu. Fakat küçük umutlar bile bu düzen içinde gerçekleşmiyor.

Özkan'ın ailesi kendi geçimini zor sağlarken bir de üniversitede çocuk okutmak onlar için büyük bir sıkıntı idi. Bir süre sonra bu yük daha da ağırlaşınca Özkan için üniversitede okumak imkansız hale geldi. Sonuçta har(a)ç parası yatırma zamanı geldiğinde onu ödeyecek durumu yoktu. Kendisi için çok önemli okulu olmadan anlamsızlaşan hayatına son verdi.

Ülkemizde Özkan gibi üniversite kapıları yüzüne kapatılan binlerce insan var. Onlar ya çocuk yaşta iş hayatına atılıyorlar ya da aç susuz kalarak okumaya devam ediyorlar. Fakat bir süre sonra yenilgiye uğrayarak okula veda etmek zorunda kalıyorlar.

Eğitim hakkı biz emekçi çocukları için gitgide daha çok imkansız hale geliyor. Düzen ailemizi sömürmek ve emeğin karşılığını vermemek için elinden geleni yapıyor. İş böyleyken bizim okumamamız için her fırsatta bizden para yollamaya çalışıyor. Kapitalist sistem öğrencileri tepkisz hale getirmek için yozlaştırıp yabancılaştırarak bireyci insanlar yapmaya çalışıyor. Çünkü bir şeylerin farkına varırsak onlar için tehlikeli insan haline geliriz.

YÖK'ün kuruluşunun 12 Eylül'ün hemen sonrasına denk gelmesi rastlantı değil. YÖK'ün kurulmasıyla birlikte eğitimin

paralı hale gelmesinin önü açıldı. Ve düzen için "tehlikeli öğrenci" olan biz emekçi çocuklarına üniversite bir hayal olmaktan başka bir şey ifade etmemeye başladı. Bu yüzden umutsuzluğa kapılarak intihar bile edebiliyoruz. Tıpkı Özkan gibi. Fakat intihar hiçbir zaman bizim için tercih olmamalı.

Bireysel çözümsüzlükler yerine hepimiz birleşerek sorunlara karşı mücadele bayrağını yükseltelim. Sorunun bu kapitalist sistem olduğunu, bu sistem yıkılmadan bizlerin eşit, parasız, bilimsel eğitim alamayacağımızı bilip kapitalist sisteme karşı savaşıyor kendimize onurlu yaşamlar seçmeliyiz. Hepimiz tek ağızdan haykırmalıyız:

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

İÜ Edebiyat Fakültesi'nde paralı eğitime karşı basın

açıklaması....

Özkan'ın katili YÖK düzeni!

YÖK'ün kuruluş yıldönümünün yaklaştığı ve suni gündemlerle öğrenci gençliğe dönük saldırıların üstünün örtüldüğü bir dönemde har(a)ç parasını ödeyemediği için intihar eden bir öğrenci, kokuşmuş YÖK düzenin açık bir göstergesi olmuştur. Öğrencilere daha nitelikli bir eğitim vermenin olanaklarını yarattıklarını iddia eden YÖK ve onun temsilcileri rektörlerin maskesi bir kez daha açığa çıkmıştır. Yolsuzluk iddialarıyla soruşturulan rektörlere arka çıkan, üniversitelerin kapılarını sermayeye ardına kadar açmakta ısrarcı adımlar atan YÖK temsilcilerinin öğrencilere dönük tek bir kaygısı olmadığı açıkça gözler önüne serilmiştir.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde 27 Ekim Perşembe günü Manisa Celal Bayar Üniversitesi İnşaat Mühendisliği öğrencisi Özkan Şişman'ın harç parasını yatıramayıp, kaydını yaptıramadığı için intihar etmesine kendi cephemizden bir yanıt verebilmek için bir basın açıklaması gerçekleştik. Üniversitede toplanan yaklaşık 50 kişiyle birlikte Edebiyat Fakültesi kantininde bir konuşma gerçekleştirerek tüm duyarlı öğrencileri basın açıklamamıza destek olmaya çağırdık. "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!", "Özkan'ın katili YÖK düzeni!", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!", "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Paralı eğitim istemiyoruz!" sloganlarıyla yürüyerek, dışarıda cezalandırılan ve üniversiteye alınmayan arkadaşlarımızla buluşarak basın açıklamamızı gerçekleştirdik. Açıklamada: "Saldırıları sistemli ve planlı bir şekilde sürüyor. Bilime ve bilimsel düşünceye birbiri ardına darbeler indiriliyor. Eğitim ticarileştiriliyor, öğrenciler soruşturmalara, gözetlenme düzenekleriyle, maddi sömürüyle sıkıştırılıyor. Üniversitelerde bilim, siyaset, felsefe, sanat üretmek, hak aramak 'terör' olarak adlandırılıyor. YÖK saldırıyor, cezalandırıyor. Harç parasını ödeyemediği için intihar eden bir öğrenci YÖK için bir anlam ifade etmiyor. Bu intiharın altında tüm bu gerçekler yatıyor (...) YÖK cevapsız kalmayacak, YÖK'ün tüm baskılarına karşı yıllardır yılmadan, susmadan, kabullenmeden sürdürdüğümüz mücadelemize devam edeceğiz" denildi. Basın açıklaması 9 Kasım Beyazıt eyleminin çağrısı yapılarak, atılan sloganlarla sona erdi.

Ekim Gençliği/İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi

Van Yüziüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Aşkın tutuklandı!..

DGM”de bu kez bir rektör var!

YÖK’ün gözde rektörlerinden Van Yüziüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın tutuklandı. Yaz aylarında tarihi eser kaçakçılığı ile gündeme gelen Aşkın, bu kez “ihaleye fesat karıştırmak ve tam teşekküllü suç örgütü oluşturmak” suçlaması ile tutuklanarak Van M Tipi Cezaevi’ne konuldu. İspanyol Expansion firmasından 25 milyon dolarlık tıbbi cihaz alımıyla ilgili suçlanan Prof. Dr. Aşkın’ın evinde temmuz ayında yapılan aramada 738 adet kayıtsız tarihi eser bulunmuştu. Bu süreçte YÖK ile hükümet karşı karşıya gelmişti. Rektöre destek veren Üniversite Senatosu, hükümetin üniversitenin işlerine karıştığını iddia etmekle kalmamış, ilk kez yeni eğitim yılında resmi tören yapmayarak durumu protesto etmişti.

Yaz aylarında yaşananlara *Ekim Gençliği* sayfalarında yer vermiştik. O zaman rektöre sahip çıkarken aslında kendi koltuklarını korumayı hesaba katan diğer rektörler, Aşkın’ın ne kadar demokrat olduğundan dem vuruyorlardı. Biz de buna Van’da olayın sadece bir ay öncesinde şenlikleri yasaklayan, okula kolluk güçlerini sokarak öğrencilere gaz bombaları ile saldırtan, yüzlerce (abartmıyoruz!) öğrenciye soruşturma açan rektörün bu büyük demokratlığının örneklerini anlatarak yanıt vermiştik.

Şimdi rektörün tutuklanmasının ardından da benzer bir tablo yaşanıyor. Sözde laik ve demokrat üniversite rektörleri, köşe yazarları, eski ve yeni politikacılar, kısacası üniversite simsarlarının laik “bölüğü” rektöre sahip çıkmak için seferber oldular. Rektörler olağanüstü toplantı yaptı. YÖK Genel Başkanvekili İsa Eşme Van’a kadar giderek rektörü ziyaret etti ve YÖK Başkanı Teziç bunun bir komplo olduğunu, içlerine sindiremediklerini, rektör Aşkın’ın arkasında olduklarını söyledi. İşte korumuz bir kez daha hep bir ağızdan haykırıyor:

“Ayrıcalıklarımıza dokunamazsınız, biz senyörlerin kutsal topraklarına, derebeyliklerimize, kampüslere giremezseniz!”

Biz rektörün bu suçları işleyip işlemediğini bilemiyoruz. Yıllardır bu türden işi yapan rektörlerin içinde neden kendisinin -kimbilir hangi çıkar çatışmaları söz konusu- kurban edildiğini de bilemeyiz. Dahası en az rektörler kadar kirli yöntemler kullananların nelere kadir olabileceği de ortada. Dolayısıyla biz rektörün atılı suçu ile şu aşamada ilgilenmiyoruz.

Biz konuya dair kendi iddianamemizi oluşturacağız:

Rektör Aşkın’ın YÖK’ün ve 12 Eylül’ün tanınan bir maşasıdır. Van’da öğrenci muhalefetine her kıpırdanışında tüm baskı araçlarını devreye sokmaktadır. Son bahar şenlikleri sırasında tutuklanan Van Yüziüncü Yıl Üniversitesi öğrencilerinin vebali de üzerindedir.

Rektör Aşkın aslında öğrendiklerini uygulamaktadır. Hatırlanacağı gibi kendisinin hocası olan İhsan Doğramacı bu tür dolapların da ustasıdır. Hiçbir dönem tutuklanmamıştır. Ancak Hacettepe Üniversitesi’nin tüm ihalelerine fesat karıştırdığı tahmin edilmektedir. Kendisi

bugün Türkiye'nin en tanınan şirketlerinden olan Tepe Holding'in kurucusudur. Holding'in resmi sahibi hala Bilkent Rektörü Ali Doğramacı'dır. Tepe bünyesindeki 50'ye yakın şirket, üniversitelerle en fazla iş yapan kuruluşlar olarak bilinmektedir.

Rektörlerin ve YÖK'ün tüm itirazları, bağırış çağırışlarında sözkonusu edilen üniversite kurumudur, ancak bu rektörler üniversite kurumunu zerre kadar korumazlar. Onların bugün için tüm sorunlarını ifade eden şu cümledir: "Aşkın'ın arkasındayız." Evet, sırada onlar vardır, Aşkın'ın ardındadırlar, sıra kendilerine gelmektedir. İncelendiğinde görülecektir, kaynak yetersizliğinden yakınan üniversiteler, hemen tüm alım işlerde en yüksek ihale rakamlarına sahiptirler.

YÖK ve rektörler, Aşkın'a sahip çıkarlar, ama kendileri adına hareket ettiklerini iddia ettikleri üniversitenin diğer bileşenleri için parmaklarını kıpırdatmazlar. Onların sınıf arkadaşları düşünceleri dolayısıyla üniversitede işlerine son verilen 1402'liklerden ve onlar bunu sevinçle karşılamış olanlardır, ancak bu sayede bugünkü koltuklarına oturmaktadırlar.

Aşkın için yapılanların onda biri herhangi bir üniversite bileşeni için yapılmamıştır. Sadece geçen yıl yüze yakın üniversite öğrencisi çeşitli kentlerde siyasal nedenlerle tutuklanmıştır. İsa Eşme ya da daha düşük rütbeli herhangi bir YÖK görevlisi, bu öğrencilerin bir tekini bile ziyaret etmemiştir. Ayrıca tutuklanan öğrencilere soruşturmalar açılmıştır.

Rektörün yargılandığı 4. Ağır Ceza Mahkemesi bildiğimiz DGM'nin adı değiştirilmiş halidir. Bu mahkemeler daha önce çok üniversiteli yargılamışlardır. Hatta bir dönemin "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!" sloganı bunu anlatmaktadır. Şimdi bir çetenin bu mahkemede yargılanması ise çok çok bu sloganın grotesk bir hatırasıdır.

Yine YÖK tarafından yapılan açıklamada "Aşkın'ın mevcutlu olarak götürülmesi esnasında, görevlilerin rektörümüze karşı sınırı ve amacı hayli aşan davranışları, yükseköğretim camiasında büyük bir infial uyandırmıştır" ifadesini kullanılmıştır. Bu kastı aşan davranış dedikleri, kelepçe takmak ve ayakta bekletmedir. Öğrencilerin her eylemde yerlerde sürüklendiklerini

hatırlatalım, kendileri bu konuda iç rahatlığına sahiptirler. Eski YÖK Başkanı'nın dediği gibi, "Öğrenci de olsa teröristse güvenlik güçleri nasıl davranacaklarını bilirler." (2001 6 Kasım eylemlerinin ardından). Rektör Aşkın, sadece yıllardır işbirliği yapmayı görev bildiği kolluğun genel alışkanlıkları ile karşılaşmıştır.

Rektörler tutuklanınca bunun ancak YÖK'ün yetki alanında olduğu söylenmiş, bir kez daha özerklikten bahsedilmiştir. Efendiler, biz yıllardır alanlarda özerk üniversite isterken koltuklarını genişletmeye çalışıyorlardı, bugün keyifleri kaçıyor. Biz kendi platformumuzu yeniden aktaralım: Bizim özerk-demokratik üniversite talebimizin bununla bir ilgisi yoktur. Bizce özerkliğin bir parçası da bu senyörlerden kurtulmuş üniversitedir.

Aşkın, şu haliyle önemli ölçüde rahatlamış durumda. 4. Ağır Ceza Mahkemesi dosyayı YÖK'e geri gönderdi. Bu demek oluyor ki Aşkın cansiperane bulunduğu dostları tarafından aklanacaktır. Elbette hukuki sonuçlar gerçekleri değiştirmiyor. Biz ne Aşkın'ı ne de çetenin diğer üyelerini affetmedik, affetmeyeceğiz. Zira bu paşaların başına ne gelirse gelsin ve bu nasıl bir siyasal çekişme konusu edilirse edilsin, bunun öğrenci gençliğin talep ve özlemleri ile ilgili hiçbir sonucu olmayacaktır. Özerk-demokratik üniversitenin yolu alanlardan geçmektedir. O alanlar ki, sadece üniversitelerin yeniden kurulacağı yerler değil, ama aynı zamanda bu derebeyliklerinin yıkılacağı ve rektörlerin tüm günahlarının vebalini ödeyeceği Arafat olacaklardır.

Ekim Gençliği

Rektörün oyuncakları

Koltuğuna oturmadan önce kendince bir cennet vaat eden sayın(!) rektör koltuğuna oturur oturmaz verdiği sözü tutmak istercesine bir takım eylemlere girişmiştir. Edebiyat Fakültesi'ne kameraların koydurulmasıyla başlayan süreç Merkez Kampüs'teki turnikeler ve özel güvenlik birimleriyle iyice doruğa çıkmış, faşizan baskının soluğu tüm sıcaklığıyla kendini hissettirmeye başlamıştır. Böylece rektör oyununa bir bakıma çeşitlilik katmak istemiştir. Bu tür eylemlere girişirken de kendisine "üniversitede siyaseti bitireceğim" cümlesini maske edinmiştir. Sözde öğrencilerin can güvenliğini sağlamak istediğini açıklayan rektörün asıl amacı çok geçmeden öğrencilerce fark edilmişti. Okulda ısınmak için kaloriferlerin yanmadığı bir ortamda fiyatı yüzlerce dolarla ifade edilen kameraların okulun her köşesine koydurulmasındaki amaç başka ne olabilir? Elbette öğrencileri kontrol altında tutup koltuğunu sağlama almak. Ancak sayın rektör şunu unutuyorlar. Üniversitenin koridorlarında direncin ve zaferin simgesi olan Denizler'in sesi hala yankılanmakta. Onlar ölüme giderken tereddüt etmediler ve asla teslim olmadılar. Biz de teslim olmayacağız. Kendince oyunlar hazırlayan rektöre yine en güzel cevabı biz vereceğiz. Çünkü bu üniversiteler bizim. Çünkü bizler bu ülkenin geleceğini isteyen gençleriyiz. Ve zafere giden bu yolda emin adımlarla ilerleyeceğiz. Üniversitemizi bu çapulculara teslim etmeyeceğiz. Onları kendi oyunlarında boğalım. Susmak onaylamaktır.

Susma haykır: Üniversiteler bizim!

İÜ Edebiyat Fakültesi'nden bir Ekim Gençliği Okuru

Olup bitenin anlamı ne?

12 Eylül hukuku Van YYÜ’de tüm sağlamlığıyla ve öte yandan kırılmaya hazır bir şekilde varlığını koruyor. Bu cümlede bir çelişki olduğu düşünülmesin. Öğrencilerinin büyük bir bölümünün uzun yıllardan beri baskı ve sömürüye maruz kalan Kürt kökenli işçi-emekçi çocukları olması, o sağlam zincirleri ve onu koruyan kampüs sınırları içindeki askeri karakolu (sistemi) yerle bir edecek potansiyel gücü taşıyor. Yeter ki artık öğrenciler beyinlerindeki zincirleri kırmayı ve YYÜ’de çok etkili olan, zihinleri uyuşturan gerici, dinci, teslimiyetçi düşüncelerden kurtulmayı başarsın.

YYÜ’de kampüse giriş

YYÜ’de sistem her öğrenciye potansiyel bölücü gözüyle bakar. Tüm öğrenciler bunu çok açık bir şekilde hisseder. Öğrenciler kampüse girerken kimlik kontrolünden geçer. Bu da yetmezmiş gibi fakülte girişlerinde de bu tekrarlanır. Öğrenciler koridorda, kantinde, kütüphanede, yemekhanede kısacası kampüsün her yerinde askerlerle karşılaşır. Fakat sistem bu baskı, sindirme ve teslim alma politikasından meyve alsada da 2004/2005 döneminin eylemlerinde ortaya çıkan görüntü sistemin istediği düzeyde verim alamadığının göstergesidir.

Hayal kırıklıklarının başkenti Van

Türkiye’nin her yerinde olduğu gibi üniversiteye büyük hayallerle gelen ve hayallerinin karşılığını bulamayan öğrenciler YYÜ’de bunu ileri düzeyde yaşıyor. Tamamen anti-demokratik bir yapıya sahip olmasının, anti-bilimsel eğitim verilmesinin üstüne 4 yıl gibi uzun bir süre bunlara katlandıktan sonra iş sahibi olmanın şans olduğu bir yerde, ‘Hayal kırıklarının başkenti’ sözü de YYÜ’de karşılığını buluyor.

Kılıçla yaşayan, kılıçla ölür!

Rektör Aşkın hizmet ettiği sistem gereği her sene yüzlerce ilerici-demokrat öğrenciyi okuldan uzaklaştırması ve atmasıyla madalya üstüne madalya takmış ve YÖK’ün en önemli adamları

arasına girmişti. En son 2004-2005 dönemi eylemlerinin ardından sudan sebeplerle (bunlardan biri ‘Hernepeş marşını söylemek’) 26 öğrenciyi okuldan atmış ve 100’den fazla öğrenciye de uzaklaştırma cezası vermişti.

Fakat hizmetçiliğinin zirvesinde madalyonun öbür yüzü gözüktü. Tarikatçılar, daha iyi hizmet ederiz ve kılıç çekeriz iddiasıyla, yıllardır YYÜ’de oyunlarını bozan (bakan Çelik de görev yaptığı dönemden iyi bilir) Kemalist’in koltuğuna el attı. Fakat biz öğrenciler için, örgütlü bir şekilde, özgürlük anlayışını barındıran, demokratik isteklerimizi sistemin yüzüne vurmamak ve onları tepe taklak etmedikçe hiçbir şey değişmeyecek.

YYÜ’ye çalışmamızı güçlü biçimde taşıyabilme dileğiyle...

Biji zaningida azad!
Yaşasın özgür üniversiteler!

Ekim Gençliği/Van

KTÜ faşizme mezar olacak!

20 Ekim günü saat 12:00 civarında Trabzon İktisadi İdari Bilimler Fakültesi kantininde Gencay adında demokrat bir arkadaşımız sivil faşistlerin sözlü tehditlerine maruz kaldı. Arkadaşımızdan sigarasını söndürmesini istediler. Fakat arkadaşımız bu tehditlere gereken yanıtı verdi.

Aynı gün akşam saatlerinde (iftar zamanı) yine aynı kantinde herkesin yemek yediği sırada, 5 sivil faşist, arkadaşımızı yüzlerce insanın arasında tehdit etmeye devam ettiler. Daha sonra arkadaşımıza saldırdılar. Kafasına silah dayayarak ölümle tehdit ettiler ve silahın kabzasıyla birkaç darbe indirdiler. Arkadaşımız faşistlerin karşısında dik durarak onların tehditlerine boyun eğmedi.

Bu olaydan sonra dekanın yanına gitti, ancak bir yanıt alamadı.

Faşistler bu saldırı için Ramazan ayını seçtiler. Onlar YÖK çalışmalarının başlaması ve sınavların yaklaşmasından rahatsız oluyorlar. Hem çalışmaları engellemek, hem de insanlara korku salarak onları demokratik üniversite mücadelesinden uzaklaştırmak istiyorlar.

Ancak devrimci mücadeleyi kimsenin engelleyemeyeceği gerçeğini unutuyorlar. Burada bir kez daha yineliyoruz, ne sivil faşist kudurganlık ne devlet terörü devrimci faaliyetimizi engelleyebilir.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Üniversitelerimizi çetelere ve tüccarlara teslim etmeyeceğiz!

KTÜ/Ekim Gençliği

Kampanya, hattını ve başlığını bu biçimde ifade ettiğimiz yerde, ilk elden içe kapalı bir çalışma algısı yaratabilir. Ancak bu kesinlikle doğru bir algı olmadığı gibi, kampanya süresi boyunca da özel bir hassasiyet gösterilerek meydan verilmemesi gereken bir durumdur. Zira Ekim Gençliği'nin tüm yerel örgütlü güçleri, kampanya süresi boyunca geçmiş deneyimlerini aşacak bir biçimde kitlelere gitmeli, kitlelerle buluşacak kanalları yaratmalıdır. Özellikle kampanya gündeminin ele alınış biçimi ve hayata geçirilecek olan çalışmaların tarzı bu noktada oldukça önemli bir yerde duruyor. Ekim Gençliği'nin 10. yılı ve Ekim Devrimi'nin anlatımı hak ve taleplerden bağımsız bir sosyalizm propagandası olmadığına göre, yapılması gereken sosyalizmin gençlik kitlelerini ilgilendiren sorunlar açısından taşıdığı çözücü misyonu en geniş bileşene anlatabilmektir.

Gençlik içinde yeni soluk

Yeni Ekin

Yeni bir kampanya dönemine giriyoruz. İki evreden oluşan kampanyamızın ilk evresini *Ekim Devrimi ve Parti Haftası* oluşturuyor. İkinci evresinde ise *Ekim Gençliği*'nin 10. yılı vesilesiyle gençlik kitlelerini parti ve devrim davasına çağıran bir süreç örgütleyeceğiz. İki ayrı başlık var gibi görünse de aslında bunların ikisini tamamlayan tek bir şiarın üzerine kurularak birleşiyorlar: *Yeni Ekimler için ileri!*

Söz konusu kampanyamız bir yanıyla Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin, onun açtığı çağın, sosyalizm mücadelesinin ve **Ekim**'in özelliklerinin gençlik kitlelerine anlatılması, diğer yanıyla **Ekim**'in açtığı yolda yürüyenlerle birleşme çağrısının yapılması ve gençlik içinde yegâne kurtuluş seçeneği olan sosyalizmin bayraktarlığını yapan *Ekim Gençliği*'ne yeni güçlerin kazanılması temelinde yürüyecek bir çalışmayı gerektiriyor.

6 Kasım eylemlerinin bu yıllık takviminin farklılığı nedeniyle kasım ayının ortasında başlayacak olan çalışmamız, 17 Aralık'ta İstanbul'da yapılacak olan merkezi etkinliğimizle son bulacak. Bu süre zarfında yerel çalışmalarımıza düşen ise gençliğin gündemlerine ilgisiz kalmamakla beraber bütün dikkatini bu noktaya yoğunlaştırması, örgütleyeceğimiz bu sürecin sonuç üretebilmesi için azami bir çaba göstermesidir. Açık ki bugün öngünlerinde olduğumuz kampanya herhangi bir çalışma başlığı değil, aksine tümüyle kilitleneceğimiz bir gündemdir. Biz kampanyamız süresince 150 yıllık bir davayı, milyonlarca insanın canına mal olmuş bir mücadeleyi, gençliğin taleplerinin sosyalizmle olan bağını ve nice fedakarlıklarla, bedellerle on yıldır taşıdığımız bayrağımızı, Ekim Gençliği'ni anlatacağız. Bu başlıkların kendisi en ufak bir esnemeye izin vermiyor. Kampanyanın başlığına uygun bir çalışma tarzı ve disiplini gösterileceğine, kararlı, ıddialı, sonuç alıcı biçimde önümüzdeki bir aylık sürece yüklenileceğine eminiz.

Hareketin çıkarları ile bütünleşen bir çalışma

Kampanya, hattını ve başlığını bu biçimde ifade ettiğimiz yerde, ilk elden içe kapalı bir çalışma algısı yaratabilir. Ancak bu kesinlikle doğru bir algı olmadığı gibi, kampanya süresi boyunca da özel bir hassasiyet gösterilerek meydan verilmemesi gereken bir durumdur. Zira *Ekim Gençliği*'nin tüm yerel örgütlü güçleri, kampanya süresi boyunca geçmiş deneyimlerini aşacak bir biçimde kitlelere gitmeli, kitlelerle buluşacak kanalları yaratmalıdır. Özellikle kampanya gündeminin ele alınış biçimi ve hayata geçirilecek olan çalışmaların tarzı bu noktada oldukça önemli bir yerde duruyor. *Ekim Gençliği*'nin 10. yılı ve Ekim Devrimi'nin anlatımı hak ve taleplerden bağımsız bir sosyalizm propagandası olmadığına göre, yapılması gereken sosyalizmin gençlik kitlelerini ilgilendiren sorunlar açısından taşıdığı çözücü misyonu en geniş bileşene anlatabilmektir.

Bu kampanya dönemi aynı zamanda, bir süredir enerjimizi yoğunlaştırdığımız birleşik, devrimci bir gençlik hareketinin inşası ekseninde düşünülmeli. Kampanya çağrısının doğru bir zemine oturabilmesi ve ortaya konan enerjiden verim alınabilmesi ancak bu yolla mümkün olacaktır. Geçtiğimiz yıl bütün enerjimizi hasreterek, emeğimizi yoğunlaştırarak ele aldığımız birleşik gençlik hareketinin inşası süreci, açık ki yaratması gereken sonuçlarını asgari planda ortaya çıkardı. Ancak ortaya çıkan asgari sonuçlar gençlik hareketinin güncel tikanıklıklarının aşılabileceği bir noktaya işaret etmemekteydi. Hala örgütsüzlük, darlık ve reformizmin politik planda etkisi ağırlığını hissettiriyor.

Bugün halihazırda on beşin üzerinde gençlik grubunun gençlik hareketinin sorunlarını tartışıyor oluşu ve yerelerde sorunları aşmaya dönük bir perspektifle ilk

borularını açacak bir kampanya...

İmler için ileri!

örnekleri oluşturma çabaları bir başarıya işaret etmekle beraber, elde edilebilecek sonuçların sınırını da göstermektedir. Bahsettiğimiz sınır, bize ilişkin değil, hareketin sıraladığımız mevcut açmazlarına ilişkindir. Bugün bu açmazların gelip düğümlendiği noktada ise siyasal gruplar payına atalet, içe kapalılık, apolitizm, ileri unsurlar payına da karamsarlık ve güvensizlik kendini hissettirmekte ve hareketi gerisin geri aynı zaafarla yüz yüze getirmektedir.

Başka bazı değerlendirmelerimizde ayrıntılı ele aldığımız bu tablo, açık ki bir kısır döngüyü ifade ediyor. Ancak kuşkusuz biz bu döngünün böyle sürmeyeceğini biliyoruz. Sorun kuşatmayı yarabileceğimiz noktaları tespit etmek ve uygun biçimde yüklenmekle çözülebilir. İşte, önümüzdeki dönemdeki kampanyamız da esasında bu yüklenmenin yol haritasını çıkarıyor.

Kampanyamız vesilesiyle gençlik hareketinin bugünkü tablosuna müdahalenin imkanlarını yaratmak zorundayız. Bu çerçevede gençlik hareketinin parçalı tablosu karşısında birleştirici bir irade olabilmek temel önemde bir yerde durmaktadır. Bugün gençlik hareketine hakim olan bölünme bambaşka bir boyut kazanmıştır. Dar grupçuluk belirgin bir tutuma dönüşmüştür, ancak en kötüsü, tüm bu ve benzer tutumların ardında aslında politik inançsızlığın ve bunun beslediği içe kapanmanın yatıyor olmasıdır. Bizim cephemizden kampanya aracılığıyla bu tablonun kırılacağı nokta bellidir. En net, yalın ve açık platformumuzla kitlelerin karşısına çıkarak göstereceğimiz irade olacaktır bu; tüm öteki gençlik grupları ile aramızdaki en temel farkı açıkça ortaya koyan bir sosyalizm ve proleter devrimcilik bayraktarlığı, kendi bayrağımız altında biriktirdiğimiz gücün birleştirici bir irade olarak devreye sokulması demektir bu.

Diğer bir konu kronikleşmiş darlık ve bunun aşılması zorunluluğudur. Darlığın aşılması kuşkusuz devrimci bir işçi sınıfı hareketine yedeklenmiş, onunla kaynaşmış, siyasal bir gençlik hareketinin varlığından geçiyor. Ancak bu haliyle güncel planda darlığın ortadan kaldırılmasında etkili bir kitle çalışması yürütmek ve işlevsel kitle örgütlenmeleri oluşturabilmek büyük önem taşıyor. Bu çalışmayı ve örgütlenmeleri her adımda eylemli süreçlerle birleştirmek, bu süreçler içinde geliştirip güçlendirmek ve nihayet, politik temsilcisi olduğumuz sınıfın toplumsal saflaşma eksenini gençlik içinde de güçlendirmek bunu tamamlamak durumundadır.

Burada altını çizdiklerimiz kampanyamızın görevleri arasındadır.

Yine örgütsüzlük gerçeğinin bir yanı gençliğin ileri unsurlarının bütününe kucaklayabilecek bir örgütsel form oluşturmaksa, diğer yanı en ileri unsurları komünist saflarda devrimci mücadeleye katabilmektir. Biz en geniş gençlik güçlerine kendilerini açabilecekleri, yeteneklerini devrim için

kullanabilecekleri, emeklerinin güvence altına alındığı ve son olarak insana yakışır bir yaşam biçiminin var edildiği bir örgütlülük sunuyoruz; kendimizi gençliğe açıyoruz. Açık ki bu alanda alınacak mesafe birleşik bir gençlik hareketinin yaratılması mücadelesinin örgütlenmesi sürecine daha etkin müdahalenin imkanını doğuracaktır. Bu noktada siyasal misyonumuzla, teorik-politik üstünlüklerimizle, her yönden devrimci bir yenilenmeyi yaratan kültürümüzle, iç yaşamımızla, ilişkilerimizle, politikalarımızla *Ekim Gençliği*'ni yeterince anlatabilmek, çözücü halkayı teşkil ediyor. Bunu uygun biçimde yaptığımızda ve meşru bir zeminde genç güçleri çağırduğumuzda yanıt alamamamız için bir neden yok.

Son olarak kampanyamız reformizmin giderek belirginleşen etkisine karşı da en güçlü mücadele aracı olacaktır. Okullarda özellikle son iki yıldır daha da belirgin bir hal alan ve devrimci grupların üzerinde de bir tortu oluşturan reformist cereyana karşı komünistlerin, gerçek devrimcilerin asıl sözleri devrime ilişkindir. Bu etkiyi kırmak, mücadelenin sonal amaçlarını ortaya koyarak ayrışma temelini açığa çıkarmakla mümkündür. Ancak bu temelde ortaya konduğunda araç ve yöntemler üzerinden gerçekleşen farklılaşma anlamını bulacaktır. Bizler elbette parasız ya da anadilde eğitim için mücadele edeceğiz, hatta son derece kısmi, yerel talepler için büyük bedelleri göze alarak kavgaya atılacağız. Ama tüm bunları devrimci iktidar savaşımı ekseninde ele alırız ve bu temele hizmet edecek biçimde örgütleriz. Sosyalizm ve yeni Ekimler mücadelesini anlatabilmek, günlük mücadeleyi bu perspektif ve gelecekle, devrimci iktidar savaşımı tutumuyla birleştirebilmek bu nedenle de temel bir öneme sahiptir.

“Türkiye’nin devrimci geleceğini örgütlüyoruz?”

Bugün açık ki gençlik güçlerinin yeni bir atılıma, moral güce ihtiyacı vardır. Burada dayanılacak nokta ise sosyalizmin meşruluğu, insanlık için ifade ettikleri ve kuşaklar boyunca bu mücadele içinde yaratılmış devrimci değerlerdir. Ortada duran ve giderek kendi başına bir engele dönüşen olumsuz ruh halinin gerisindeki ufuksuzluğu aşmanın biricik yolu kitleleri bu gelecek etrafında birleştirebilmek, harcanan tüm emeklerin buraya kanalizasyonuna ikna etmektir. Yaşanan kırılma noktalarına takılmamak gerektiğini tekrar tekrar hatırlatmak gerekiyor. Biz eylemimizi bugünün sınırları içinde düşünemeyiz, tüm çalışmalarımız aynı doğrultuda bir okyanusa akmaktadır. Bizim parolamız budur: “*Türkiye’nin devrimci geleceğini örgütlüyoruz!*” Bugün elde edeceğimiz tüm kazanımlar, birikimler bu şiarla birlikte anlam kazanmaktadır. İşte biz kampanyamızla birlikte buradan güç

alacağız, önümüzdeki zorlukları bu güçle yeneceğiz.

Elbette burada söylenen sosyalizmi bir lafız haline getirmek, kuru bir ajitasyon olarak kullanmak değildir. Bizim için önemli olan sosyalizm ile gençliğin sorunları arasında bağ kurabilen bir çalışma tarzı yaratabilmektir. Günlük sorunlarının çözümünü bulabilecekleri bir gelecek hedefi gösterebilmek, onları bu geleceğin bir parçası haline getirmek için ilk adımdır. Aynı şekilde tek tek genç insanların yaşadıkları bunalma ve sıkışmanın, kendilerini bu düzende ifade edememelerinin, insan olmanın asgari gereklerine bile sahip olamayışlarının kaynağı ve çözümü konusunda önlerine güçlü bir platformla çıkmak gerekiyor. Bunlar dediğimiz gibi ilk adımdır. İkinci adım ise onları bu geleceğin inşasına katabilmektir.

Kampanyamızın araçlarını tanımlarken üzerinde durmamız gereken de bu ikinci adımın, örgütlenmenin, devrimci dönüşümün gerekleri olacaktır. Kampanyayı içe kapalı bir propaganda faaliyeti olmaktan çıkaracak olan da esasen budur. Zira kampanya geniş bir kitle çalışmasına dayanmadığı ölçüde sonuçlarının açık ki bir sınırı olacaktır. Bu doğrultuda yapılması gereken en küçük birikimi bile atlamadan örgütsel bir platforma dönüştürebilmektir. Her yerelde ve her adımda kampanya çalışmasına ve ihtiyaçlara paralel esnek örgütlülükler oluşturmalı, yerel yayınlar, faaliyet gündemleri, etkinlikler, toplantılar, çalışma planlarıyla bunları beslemeli, verimli hale getirmeli ve geliştirmeliyiz. Bu tür platformlar çok farklı biçimlerde ve çok farklı temellerde örgütlenebilirler. Mesela bir yerelde sosyalizmin belli sorun ve konularının tartışıldığı bir araştırma kolektifi olabilir, bir başka yerelde merkezi etkinliğine hazırlanan bir müzik grubu, çıkartılan bir kültür sanat bülteni olabilir. Önemli olan bunların mutlaka oluşması ve boş bırakılmadan planlı çalışmalarla ilerletilmesidir. Bu tür bir çaba hem ileri unsurların kendilerini geliştirmelerine ve ifade etmelerine olanak sağlayacak, hem de doğrudan çalışmalara katılanlara ve daha geniş bir kesime sosyalizmi yaşamın canlı bütünlüğü içerisinde gösterecek, tanıttacaktır. İnsanlığın geleceğinin bir parçası olanlar bugünden bu geleceği yaşamlarının içerisinde var edebilmeliler. Yine bu oluşturulacak çalışmalar yoluyla geniş bir kesime seslenebilmenin ve bir bilinç kazandırmanın, devrimin, yeni Ekimler'in tarih bilincini verebilmenin önemi büyüktür. Burjuva demagoglarının sesleri bir parça kısalsa da sosyalizmi kolayından mahkum ettikleri bir ortamda geçmiş ve geleceği ile sosyalizmin bilinmesini sağlamak bu görevle doğrudan bağlantılıdır.

Bu uzun açıklamalar sonrasında kampanya çalışmasında ortaya iki tarzın iç içe geçirilerek kullanılması zorunluluğu çıkmaktadır. Bir yandan yaygın bir propaganda ve ajitasyon çalışması ile gençlik kitlelerine sosyalizmin bir gelecek sorunu olduğunu güçlü bir biçimde anlatmak, diğer yandan yerellerimizde imkanına kavuştuğumuz her konuyu örgütlü birer çalışma formuna kavuşturabilmek.

İlk belirteğimiz nokta açısından merkezi materyallerimiz yeterli imkanı sunmaktadır. "*İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmde*" şiarını, öne çıkardığımız afişlerle, bildiriler ve tümüyle bu konuya ayrılmış özel sayımızla gençlik kesimlerinin bilincine kazımak sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Aynı zamanda *Ekim Devrimi* ve *Parti Haftası* olarak planladığımız ilk hafta içerisinde her yerelde imkanlarımız ölçüsünde merkezi materyallerimizle ifade ettiklerimiz doğrultusunda etkinlikler, eylemler, seminerler örgütleyebilmeliyiz.

Kampanyanın ikinci evresi olarak kurguladığımız kısımda da sürecin eylemli ve etkinliklerle örülebilmesinin önemi açısından bir farklılık mevcut değildir. Ancak bu noktada farklılaşması gereken, atılan her adımda gençlik kesimleri ile bağ kurabilen örgütlülükleri yaratmanın çabasını

harcamaktır. Üzerinde durulması gereken iki nokta vardır. Birincisi yerel ihtiyaçlarından kopmadan kampanyayla bağ kuran ama sonrasını da hedefleyen örgütlülükler oluşturabilmektir. İkincisi ise bugün zaten var olan örgütlülüklerimizi kampanya için seferber edebilmektir.

Kampanya ilk elden sosyalizmin güçlü bir propagandası ve *Ekim Gençliği*'nin tanıtımı olarak algılansa da açık ki gençlik gündemlerinden kopuk bir gündemi işliyor değiliz. En azından hedeflediğimiz bu değil. Aksine tüm bu süre zarfında gençlik kesimlerinin tüm taleplerini, geleceklerini belirleyecek olan noktaya işaret etmek ve yanı sıra gençliğe sosyalizmi tümüyle bir yaşam alternatifi olarak benimsetmek iddiasını taşımak durumundayız. Bunun yolu, ajitasyon ve propagandayı yoğun kullanmakla beraber onların sınırlarını aşmış, kitle ile bağlarını kurabilmiş bir kampanya örgütlemektir.

Çalışmanın araçlarına dair bir yaklaşım sunmuşken, planlanma sürecine dair de birkaç noktayı açıklığa çıkartmak durumundayız. Öncelikle belirlediğimiz kampanyanın bir merkezi etkinlikle sonlanacağını hatırlatarak, tüm yerel çalışmalarımızın da bu noktayı dikkate alması gerektiğini ifade edelim. Yerelerde bu etkinliği de içine alan bir biçimde, kampanyanın toplamını örgütleme sorumluluğunu üstlenmiş etkinlik örgütleme komiteleri oluşturmak sorumluluğunu taşıyoruz. Bu komiteler bizim örgütlü güçlerimize daralmış bir bileşenle sınırlı kurgulanmak yerine, yakın çevremizde bulunan herkesi ve dahası bizimle beraber sosyalizm propagandası yürütmek isteyen tüm gençlik güçlerini içinde barındırabilecek bir biçimde kurgulanmalı. Bu haliyle kampanyanın gençlik kesimleriyle bağ kurmasının bir aracı olarak ele alınmalı, tam da bu yüzden düzenli işleyişinden, ciddiyetine kadar bir çok noktada hassasiyet gösterilmeli.

Kampanya örgütleme komitelerinin ve doğallığında yerel örgütlerimizin özellikle dikkat etmeleri gereken nokta, kampanyanın başladığı tarihle, son bulduğu etkinliğe kadar geçen sürenin başından sonuna kadar planlamış olmasıdır. Her yerel çalışmanın elinde aylık bir program olmalı ancak bununla da sınırlı kalmıyarak, her gün kullanılacak materyallerden yapılacak ajitasyon konuşmasına kadar tüm ayrıntıların üzerinden geçilmelidir. Çalışmamızın örgütsel alanda bir sonuç üretebilmesi ve yerelerde bir birikim yaratabilmesi açık ki böyle bir tarzın kullanılmasına bağlıdır.

10. yılda daha güçlü bir *Ekim Gençliği* için

Kampanyamız içerisinde diğer bir önemli bir vurgu noktasını ise 10. yılımız oluşturacak. Geride bıraktığımız on yıla sığdırdıklarımız, ürettiklerimiz en geniş gençlik yığınlarının önüne konulacak. 10 yılın birikimi ile daha da ileriye gideceğimizin iddiası ve göstergesi olarak örgütlenecek bir kampanya dönemi olmalı bu. Bunu yaratabilecek özgüvene ve imkanlara sahibiz. Biz gençliğin karşısına 10 yıllık bir örgütün deneyimi, güveni ve politik açıklığıyla çıkıyoruz. Bu gücü göstermeli ve kullanmalıyız. Hareketin bunca sorunla boğuştuğu bir dönemde bu birikimden yararlanmanın önemi tartışmasıdır. Gençlik kitlelerinin tanıdığı ve güven duyduğu, politikaları özel süreçlerini izlediği bir *Ekim Gençliği* çalışması yaratmak için 10. yıl sadece bir vesiledir. Asıl önemli olan sosyalizmin gençlik içinde öncü birliği olarak *Ekim Gençliği* çalışmasını daha da güçlendirmektir.

10. yıl çalışmasının iki temel ayağı var. İlk olarak yayını güçlendirecek, kullanımı yaygınlaştıracak bir çabanın harcanması gerekmektedir. Yayına dair ilk temel görev yayının içeriğinin güçlendirilmesi, alan çalışmalarının ihtiyacına uygun bir gelişim çizgisi yaratılmasıdır. Bunun için bir süredir ısrarla üzerinde durduğumuz yayın değerlendirmelerinin gerektiği gibi yapılması öncelikli bir işidir. Ulaşabildiğimiz en geniş okur kitlesinden yayına dair değerlendirmeler almak gerekiyor. Okurlarımıza bununla ilgili bir anket sunuyoruz. Fakat bunu yeterli kabul etmeden tüm yerel çalışmalarımızın daha ayrıntılı değerlendirmeler yollamaları, okur yazılarını yansıtmaları, olabildiğince fazla miktarda 10. yıl yazısı ve mesajını bize ulaştırmalarını bekliyoruz.

İkinci bir başlık yayının kullanımının yaygınlaştırılmasıdır. Kampanya dönemi boyunca yerellerdeki yayın satışını arttırmayı hedefliyoruz. Yayın satışını artırmak için çeşitli araçları bu dönemde devreye sokmalı, dahası bu araçları kalıcı hale getirebilmeliyiz. Militan satışlar, elden satışın yaygınlaştırılması ve düzenli hale getirilmesi, tanıtım toplantıları ilk elde akla gelenler. Bunların yanı sıra geçmişte ihmal edilen okur toplantılarını ve okur kolektiflerini mutlaka hayata geçirmeliyiz. Okurlarımızı şu ya da bu düzeyde bir örgütlülük içinde tanımlayabildiğimiz oranda bu çalışmalardan verim alabileceğimizi unutmayalım. Bu örgütlülükler yoluyla okurlarımızın aktif birer yazar ve dağıtımçı hale geleceklerini, kampanyanın başarısının da bu eksen üzerine kurulu olduğunu akıldan çıkarmayalım.

10. yıl çalışmasının diğer başlığı ise bir bütün olarak *Ekim Gençliği* çalışmasını ve örgütlenmesini tanıtabilmektir. Esas olarak üzerinde durulacak nokta da budur. Bu süreç bizim için aynı zamanda bir örgütlenme sürecidir, kampanyamız örgütlülüğe çağrı yapacağımız bir çalışmadır. *Ekim Gençliği* çalışmasını olabildiğince geniş algılayarak çevremizdeki herkesi bu çalışmada tanımlayabilmeliyiz. Yetenekleri, iddiaları ölçüsünde insanları mutlaka çalışmanın bir bileşeni haline getirmeliyiz. Bir yanıyla programımızın daha yaygın kullanımını ve diğer yanılla da kazandığımız güçleri konumlandırabileceğimiz pratik süreçlerin ortaya çıkarılmasını gerektiren bir görevdir bu.

Son olarak kampanyanın finalinden, merkezi etkinliğimizden bahsedelim. Merkezi etkinlikle hedeflenen kampanyanın yarattığı birikimi görmek ve ortaya çıkacak güç ile bizim ve gençlik hareketinin bir sonraki dönemi için enerji yaratmaktır. Bununla birlikte bir sonraki dönemin çalışmalarının tartışılması ve bu çalışmalar için en geniş güçlerin aktif desteğinin alınması da merkezi etkinlikle birlikte yerli yerine oturacaktır. Merkezi etkinliğin programı yayınımdan daha sonra ayrıntılı bir biçimde duyurulacaktır. Ancak şimdiden şu noktayı ifade etmek gerekir ki, kampanyanın başarısının belirleyeni olan yerel çalışmalarımız aynı zamanda merkezi etkinliğin nicel ve nitel planda güçlendirilmesi, programın yerel üretimlerle çeşitlendirilmesi açısından da belirleyici olacaktır.

Görüldüğü üzere, kampanya sürecinde bizleri yoğun bir politik faaliyet, kitle çalışması bekliyor. Tüm kampanyanın esasına ise sosyalizm oturuyor, sosyalizmin tüm dünyada olduğu gibi burada da yeniden gündemleştirilmesi, pusulasını kaybeden gençliğin tekrar yönlendirilmesi, umut ve güven kazandırılması oturuyor.

Yoldaşlar, açık ki bizler de bu süreçte yenileneceğiz. Geçmişimizden aldığımız güçle, geleceği kurmanın mücadelesinde yeni mevziler edinmenin adımlarını atacağız.

Dostlar, size devrimi sunuyoruz, bir parça emek daha!..

Yarınları kurabilmek, yeni Ekimler'i yaratabilmek için ileri!

Geleceğe uzanan sesimiz 10 yaşında...

Daha fazla ısrar, irade ve enerji ile devrime, sosyalizme!

E
k
i
m

G
e
n
ç
l
i
ğ
i

Tarihte bazı özel dönemler, tarihin kızıl sayfalarında düşen notlar, tarihsel çıkışlar, yenilenmeler, direnişler zaferler ve elbette ki yenilgiler vardır. İşçi sınıfının tarih sahnesine ilk çıkışını temsil eden 1848 Haziran ayaklanmaları böyle bir dönemdir. Gökyüzünü fethetmek için Komünarların Paris'te Fransız burjuvazisi ve Avrupa'nın en güçlü iki ordusu karşısında 72 gün savundukları ve ilk kez üretenlerin yönettikleri, sömürüye son veren bir düzen olarak Komün böyle bir deneyimdir. Ve elbette ki, insanlığın önüne yeni bir pencere açan bin yıllardır süren sınıflı toplumlar tarihinin sonunu müjdeleyen muazzam Ekim Devrimi... Sarsılmaz yiğitliklerle kuşanan, emperyalizme ve sömürüye karşı işçi-emekçilerin saflarında onlarla birlikte yükselen ve '70'li yıllara damgasını vuran '68 hareketi böyle bir yükseliştir. Bu zaferlerin, yaşanan yenilgilerin hepsi bugün yeni bir dünya özelemine, savaşırsız, sınıfsız ve sınırsız bir dünyayı kazanma kavgasına ışık tutmakta, bu kavga bugün bilimsel sosyalizmin verileri ile birlikte bu deneyimlerin ışığında sürmekte, güçlenmektedir. Ve bu özlemin, kavganın, mücadelenin içinde yeni çıkışlar, ilerlemeler, yaşamakta, umut kendini sürekli üretmektedir.

Genç komünistlerin birikimi ve inisiyatifine dayanan periyodik bir yayın olarak *Ekim Gençliği*'nin yayın hayatına girişi de böylesi bir çıkış ve iddiayı ifade etmektedir. Bu çıkışı dayandığı birikim, 12 Eylül yenilgisi ve modern revizyonizmin çözümlüğünün ardından gerici rüzgârlarının estiği bir dönemde "*Herkes kendi bayrağı altına!*" çağrısıyla çıkan ve proleter sosyalizmin kızıl bayrağını yükselten komünistlerin, komünist hareketin, gençlik alanında yarattığı birikimdir. O iddia, göğü fethetmek için Komünarların, 1917 Ekim'inin yaratanların ve on yıllardır dünyada ve bu topraklarda devrim ve sosyalizm için ileri atılanların iddiasıdır. *Ekim Gençliği* bu iddianın, düzenin ona sunduğu geleceksizlik ve çürüme karşısında gençliği sosyalizme taşıma hedefiyle somutlanmasındır. Bu hedef bugünün genç kuşaklarına ideolojik, politik ve örgütsel bir önderliği, kitlelere yol göstermeyi ifade etmektedir. *Ekim Gençliği*'nin 10 yılı, bu

birikimin yansıtıldığı ve mücadelenin yol göstericiliği içerisinde her gün yeniden ürettiği, geliştirdiği bir dönemi ifade eder. *Ekim Gençliği*'nin on yılı nihai hedef olarak komünizm yolunda baskılara, zorluklara, eksikliklere rağmen süren yürüyüşle bu iddianın somutlanmasıdır.

Ekim Gençliği'nin Kasım 1995'te çıkan ilk sayısında, genç komünistler "*Dönemin devrimci önderliğini yaratabilmek*" başlıklı yazıda, devrimin zaferi için gençliği düzene karşı verilen mücadeleye kazanmak hedefini açık bir şekilde koydular. Ve ardından şu iddiayı eklediler: "*Devrimin zaferini kendi cepimizden örgütlemek için başarmaya mecburuz. Başaracağız da!*" '95 sonrası gençlik hareketinin yaşadığı yükselişte, işgal ve boykotlarda, zindanlarda yürüyen saldırılar ve zindan direnişlerinde, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarında, emperyalist işgal ve katliamlarda, okullarda yoğunlaşan paralı eğitim saldırılarında ve gençliğin farklı yerelerde yaşadığı bir çok farklı sorunda, genç komünistler gençliğin devrimci önderlik misyonunu yerine getirmeye çalıştılar. Kitlelerle birlikte, daha da kitleselleşerek, tartışmanın, alternatif yaratmanın ve o alternatif için mücadelenin örgütleyicisi oldular. Geride kalan 10 yıla ve günümüze baktığımızda bu iddianın mevcut olanaklar dahilinde gerçekleştirildiğini, onun pratiğe geçirilmesi için

ısrarla yüklenildiğini görmekteyiz. Şüphesiz devrimi ve yeni bir dünyayı hedefleyenlerin önlerinde bu konuda daha alınacak koca mesafeler vardır. Bu mesafe, kitlelerle birlikte, o zengin mirastan beslenerek bu iddia ve ısrarla yürünecektir.

Ekim Gençliği, yeni bir dünya özlemindeki gençliğin politik önderliğinin yanı sıra doğacak olan yeni bir dünyanın, komünizmin sesini bugünlere taşımak görevine sahiptir. Yalnız politik önderliğin değil yeni bir dünya ve yaşamın ihtiyaç duyduğu yeni kültürün taşıyıcısı olunmalıdır ve olunmuştur da. Düzenin gençliğe sunduğu yozlaşma ve yabancılaşma karşısında düzeni teşhir etmek, düşünen, üreten ve savaşan gençliğin yarattığı kültürü kitlelere taşımak genç komünistler için temel bir görevdi. Bu görevi yerine getirirken beslendiğimiz kaynak on yıllardır süren mücadele içerisinde üretilen Mayakovskiler'in,

yürüyüşün içinde soluğumuz geliyor, adımlarımız güçleniyor, adımlarımız hızlanıyor. *Ekim Gençliği*'nin 10 yılı, üzerinde yükseldiği, komünist gençliğin birikim ve iradesinin gelişimini ifade etmektedir. Nazım'ın da dediği gibi ustalaştık taşı kırmakta ve ustalaştıkça daha da hızlı vuracağız kayaları yol etmek için. Bugün yayınınızın ve çalışmamızın eksikleri düşünüldüğünde bu göz önünde bulundurulmalıdır. Ama bu eksikleri olumlamak, kabul etmek için değil, tam da onların üzerine giderek, kendimizi her gün yeniden aşmak, yenilemek için. Bundan sonraki birikimimizi, eğitimimizi bugünkü eksiklerimizi açıkça ortaya koyarak onları aşma iradesi ile birlikte

gerçekleştireceğiz.

Komünistler, geleceği hedefliyorlar, bin yıllardır süren sınıflı toplumlar tarihine son vermek, yeni bir dünyayı birlikte örgütlemek hedefi ve azmi ile ilerliyorlar. Bu hedef doğrultusunda, 10 yılın da birikimiyle, 10 yılda geldiğimiz düzeyi yine genç komünistlerin birikim ve inisiyatifi ile açacağız.

Genç komünistlerin ellerinde bugün 10 yıl önce olmayan bir olanak, bir silah, hedeflerini yükselten bir düzey var: Parti. Partili düzeyde bir çalışma inisiyatifi ile bugünü aşarak geleceği kazanacağız. Önümüzde yeni on yıllara, zaferler ile süslenecek bir ufka, geleceğe, devrime ve sosyalizme yürüyüşümüz devam edecektir ve 10 yıl önce söylediklerimiz temel parolamız olacaktır:

"Elbette ki komünist hareketin ideolojik-politik yol göstericiliği, yönlendiriciliği ve pratik desteği sayesinde bu başarı mümkün olabilmektedir. Ekim Gençliği, yayın yaşamında, komünist hareketin ideolojik gücünü, politik önderlik kapasitesi ve deneyimini, komünist gençliğin dinamizmi ve pratik inisiyatifi ile birleştirmek kararlılığındadır... Devrimin zaferini kendi cephemizden örgütlemek için başarmaya mecburuz. Başaracağız da!"

Yeni Ekimler için ileri!

Nerudalar'ın, Eluardlar'ın, Nazım Hikmet, Ruhi Su ve Yılmaz Güneyler'in yarattığı ve bugüne bıraktığı miras olmuştur. Bu topraklarda bir geleneği başlatan Mustafa Suphiler'in, darağaçlarında baş eğmeyen Denizler'in, Mahirler'in, Erdal Erenler'in, "Ölürüz ama teslim olmayız" diyenlerin sesini bugüne, bugünün genç kuşaklarına taşımıştır. Sanatsal birikimle, yaratılan değerlerle yeni bir kültürü ortaya koymuştur. Şüphesiz ki yeni bir kültür yeni bir dünya ile birlikte doğacaktır. Bu konudaki birikimimiz, göreceğimiz güneşli günlerin kavgasında damla damla damıtılarak oluşacaktır. *Ekim Gençliği* bu kavganın içinde bu kültürün bu dünyanın genç sesi, nefesi olmuştur, olacaktır.

Konulan hedefler, gerçekleştirilen başarılar ve eksiklikler... Bütün bunlar değerlendirilirken ilk sayımızda da söylediğimiz şu sözler unutulmamalıdır: "*Ekim Gençliği* tümüyle gençlik alanındaki birikimin ve inisiyatifin ürünüdür." Genç komünistler, uzun ve çetin bir yol yürüyorlar. Zor dönemin koşulları düşünüldüğünde bu yolun zorlukları daha da belirginleşiyor. Ama önemli olan şu ki tam da bu

“Buz kırılmış yol açılmıştır!”

“Günümüze dek bütün toplumların tarihi, sınıf savaşımının tarihidir.” diyorlardı Marx ve Engels Komünist Manifesto’da. Ve kapitalist topluma özgü, toplumsal üretim ile bireysel mülk edinme arasındaki, onulmaz çelişkiyi tahlil ederek ekliyorlardı; “Çağımızın, burjuva çağının, ayırt edici özelliği, sınıf karşıtlıklarını yalınlaştırmış olmasıdır. Bir bütün olarak toplum, gittikçe artan biçimde, iki büyük düşman kampa, doğrudan birbirlerine karşı duran iki büyük sınıfa bölünmektedir: burjuvazi ve proletarya.”

Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm’de Engels, modern proletaryanın tarihsel görevini “Bu dünyayı kurtarma işinin üstesinden gelmek” olarak tanımlıyordu. Ve onlar, “Yazgı çağından özgürlük çağına” geçmek adına sözlerini tarihsel bir çağrı ile bağladılar:

“Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri

yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!”

Bu çağrıya ilk kulak veren Rusya işçi sınıfı oldu. Dünya ölçeğinde tüm çelişkileri keskinleştiren I. emperyalist paylaşım savaşı ile birlikte devrim, emperyalist dünya zincirinin en zayıf halkası olan, Rusya’da patlak verdi. 24 Ekim 1917’de, yani bundan tam 88 yıl önce silahlı ayaklanmanın tüm hazırlıkları tamamlandı. Saatler gecenin üçünü gösterirken Aurore zırhlısının top atışlarıyla Kışlık Saraya saldırı başladı. Ve birkaç saat içinde Kışlık Saray ele geçirildi. Sarayda bulunan Bakanlar tutuklandı. Kerenski, ABD elçiliğinin özel arabasıyla saraydan kaçtı. 25 Ekim sabahı Petrograd Devrimci Askeri Komitesi şu açıklamayı yapıyordu:

“Rusya Yurttaşlarına,

“Geçici Hükümet devrilmiştir. Proletarya ile Petrograd Garnizonunun başında olan Petrograd Asker ve İşçi Temsilcileri Sovyeti’nin organı olan Devrimci Askeri Komite iktidarı ele almıştır.

“Halkın, uğrunda mücadele ettiği dava -ivedi bir demokratik barışın önerilmesi, büyük toprak mülkiyetinin ortadan kaldırılması, üretimin işçiler tarafından denetlenmesi, bir Sovyet Hükümetinin kurulması- kesinlikle kazanılmıştır.

“Yaşasın Asker-Köylü ve İşçi Devrimi!”

Rusya işçi sınıfı teorik planda gerekçelendirilen sosyalizmi somut bir gerçekliğe dönüştürerek ona biçilen tarihsel misyonu gerçekleştirmişti ve sömürünün, baskının, savaşların olmadığı yeni bir dünya kurmaya yöneliyordu. Bu, Paris Komünü gibi, günlerle hesap edilen önceki örnekler bir yana bırakıldığında, işçi sınıfının, büyük bir atılancılık ve gözü

peklikle sosyalizmin yeni dünyasını, yeni bir uygarlığı inşa etmeye girişmesinin ilk örneği idi.

Lenin, Ekim Devrimi'ni önceleyen bir tarihte, 1917 program taslağında, emperyalizme dair bir dizi iktisadi, sosyal ve siyasal olguyu sıraladıktan, emperyalizmin gericiilik dönemi olduğunu ve savaş anlamına geldiğini söyledikten sonra sözlerine şunu ekliyordu; "...*tüm bunlar kapitalizmin şimdi ulaşılmış olan gelişme aşamasını, proleter sosyalist devrim çağı yapar. Bu çağ başlamıştır.*"

Ve öyle de oldu, tarih Lenin'i doğruladı. Dünyayı sarsan ve 20. yüzyıla damgasını vuran Ekim Devrimi, emperyalist paylaşım savaşının olgunlaştırdığı çelişkileri derinleştirerek Batı'da proleter devrim süreçlerinin önünü açtı. Kıta Avrupası yıllarca süren devrimci çalkantılar içerisinde 1917-24 yılları arasında bir dizi ülkede proletaryanın iktidar girişimine tanıklık etti. Doğu'da ise, ulusal kurtuluş mücadelelerinin habercisi oldu. Asya'nın ve Afrika'nın ezilen ve sömürülen ulusları, bu dönemde, Ekim Devrimi'nden aldıkları ilham ve güçle emperyalist sömürüye ve köleliğe karşı ve kurtuluş mücadelesi verdiler.

Söz konusu olan artık işçi sınıfı ve ezilen halklar nezdinde dünya çapında emperyalizme karşı topyekûn bir seferberlikti. Dünyayı saran bu devrimci atmosfere bir de 1929 Buhranı'nın eklenmesiyle birlikte iyice köşeye sıkışan burjuvazinin, dünyanın ezilen halklarına ve işçi sınıfına yanıtı faşizm oldu. Buhran, emperyalistler arası çelişkileri keskinleştirerek ikinci bir emperyalist paylaşım savaşına neden oldu. Altı yıl süren bu savaşta on milyonlarca insan yaşamını yitirdi. Tek başına Sovyet halkı bu savaşta 20 milyon insanını şehit verdi. Sovyet halklarının ve Avrupa halklarının yılları bulan olağanüstü fedakarlık ve özveri dolu savaşmaları sayesinde faşizmin yenilgiye uğratılması dünya genelinde komünizmin prestijini daha da güçlendirdi. Savaşın hemen ardından Doğu Avrupa kapitalist sistemden koparken, ardından da Çin, Kore ve Vietnam devrimleri gerçekleşti. Ezilen halkların ardı arkasına emperyalizme karşı başkaldırıları, klasik sömürgeciliğin sonunu getirdi.

Sovyet proletaryası geri bir ülkede yalnız kalmasına rağmen çok kısa bir sürede bir dizi başarıya imza attı. Sovyet proletaryası çok değil, 1917'den emperyalist faşist saldırganlığın gelip kapıya dayandığı 1941'e kadar geçen zaman aralığında, o dönemin emperyalist ülkelerinin 200 yılda sağladığı ilerlemeyi Sovyet insanının olağanüstü özverisi ve çabasıyla çok kısa bir sürede gerçekleştirdi. Onlarca yeni kent, binlerce modern fabrika ve işletme inşa etti. Kapitalizmin sömürüye dayalı, burjuvazinin karına göre belirlenen ekonomiye son vererek ve üretimi halk için planlı hale getirdi. 20 yılda, sovyet ülkesi, sanayi gücü olarak Avrupa'da birinci sıraya dünyada ikinci sıraya yükseldi. 1929'da gerçekleşen ve halkları büyük bir yıkıma ve sefaletle sürükleyen emperyalizmin büyük bunalımından Sovyet halklarının etkilenmeden çıkması buradan bakıldığında hiç de şaşırtıcı değildi. Üstelik

yaşanan gelişmeler hiç de ekonomi ile sınırlı değildi. Sanatta, kültürde, bilimde de inanılmaz mesafeler katedildi.

Sosyalizm mücadelesi, insanlık tarihine kazandırdığı bu zengin mirasla, dünya ölçeğinde çığ gibi büyüyordu. Kapitalizm kelimenin tam anlamıyla savunmaya geçmişti. 20. yüzyıl kapitalizmin içine girdiği bunalımlara, emperyalist paylaşım savaşlarına, Ekim Devrimi'ne ve Ekim Devrimi'nin açtığı yolda ilerleyen bir dizi ülkede gerçekleşen devrime tanıklık etmişti. İşte '90'lar sonrasında ebediliği ilan edilen kapitalizmin yüzyılın ilk yarısındaki tablosu tam olarak bu idi. Doğu Avrupa ve Sovyetler'in çözülüşü ile yılgın ve dönecek solcularda bile yankı bulan "tarihin sonu" tezinin ve kapitalizmin edebiliğinin Ekim Devrimi'nin kazanımları karşısındaki tablosu işte bu idi.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruluş pratiğinin zaman içindeki akibeti ayrı bir konudur. Ancak Lenin'in devrimin daha ilk yıllarında sarf ettiği cümlelerin burada bir kez daha anılmasının anlamlı olduğunu düşünüyoruz: "*Kapitalist rejim çağının belge ve anıtlarına torunlarımız, antika bir eşya olarak bakacaklar. Günlük gereksinim nesnelerinin ticaretinin nasıl özel ellerde bulunabildiğini, fabrika ve işyerlerinin nasıl bireylerin malı olabildiklerini, bir insanın başka bir insanı nasıl sömürebildiğini, çalışmayan insanların nasıl yaşayabildiklerini tasarlamakta güçlük çekecekler. Şimdiye kadar çocuklarımızın görecekları şeylerden olağanüstü bir masal gibi söz ediliyordu, ama şimdi yoldaşlar, temellerini attığımız sosyalist toplum yapısının bir ütopya olmadığını açıkça görüyorsunuz. Çocuklarımız bu yapıyı artan bir çabayla kuracak.*"

"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

Ekim Devrimi'nin ve sosyalizmin kazanımları hala dünyanın ezilen halklarına ve işçi sınıfına ışık tutmaya devam ediyor. Ve sosyalizm insanlığın önünde kapitalizmin barbarlığı karşısında hala tek alternatif olarak varlığını sürdürüyor. Sözlerimizi işçi sınıfının devrimci partisi TKİP'nin programından bir alıntıyla bitirmeyi anlamlı buluyoruz:

"*Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümenin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketinden kurtaramaz.*"

Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor, önemli olan buzun kırılmış yolun açılmış olmasıdır.

Her şey yeni Ekimler için!

Ya kapitalist barbarlık içinde insanlığın çöküşü **seyredilecek, ya da kapitalizmin çöküşü için mücadele** **edilecek!**

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Gerek dünya ölçeğinde gerek ülkeler bazında düşünüldüğünde, açık ki insanlık tek bir ikilem arasında tercih yapmakla karşı karşıyadır. “*Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!*” formülasyonu ile özetlenebilen bu ikilem, insanlığın bir bütün olarak nasıl bir yaşam sürdürmek istediği sorusuna yanıt bulması gerekliliğine işaret ettiği kadar, tek tek insanların düzen ve devrim arasında bir tercihte bulunmasının zorunluluğunu da gösterir.

Kapitalist toplum, çürüyen ve kokuşan bir toplumdur. Kendi gelişimini, sürekliliğini, aldığı yaraların ilacını dahi, geniş kesimler üzerinde uyguladığı sömürü politikalarıyla sağlar. Sömürü politikaları kimi zaman bir emperyalist işgal görünümünde en kaba haliyle ortaya çıkarken, kimi zaman salt hak gasplarının sonucu olarak yasal düzenlemelerle kendini dışa vurabilir. Bütünlüklü düşünüldüğünde ise kolaylıkla şu sonuca varılır, kapitalizmi barbar kılan salt kan dökmesi, savaş çığırtkanlığı yapması ya da katliamcı yanı değil, aksine bir bütün olarak kendi var oluşudur. Zira barbarlık kavramı kullanıldığı çağa uyarlandığında onun kriteri tek başına dökülen kan olmayıp, açıklık ve sefalet dayatmacılığı, insanı metalaştırma olgusu gibi kapitalizmin karakteristik bir dizi özelliği bu kavram içerisinde ele alınmak zorundadır.

İnsanlığın yüzyılları bulan kapitalizm esareti, dünyayı yaşanabilir bir yer olmaktan çoktan çıkartmıştır. İnsani değerlerin tümüne savaş açmış olan kapitalist değerler bütünü, toplumsal yaşamda yozlaşma, yalnızlaşma ve yabancılaştırmadan başka hiçbir sonuç üretmeyip, beraberinde bir dizi ruhsal hastalığı da üretmiştir. Bunun doğal sonucu kapitalizm illetinin tüm toplumlar için eş zamanlı değil ama benzer biçimlerde bir çöküşü hazırladığıdır. Bu çöküş geniş kesimlerde yaşanan açıklık ve sefalet olduğu kadar, bu kesimleri saran yoğun umutsuzluk hissi ve çözümsüz ruh hali olarak kendini gösterir. Hem maddi hem manevi temelde insana ve insani olan herşeye karşı süregelen savaşın adı olan kapitalizmin karşısında insanlığın kurtuluşu için sosyalizmden başka çıkar yol görünmemektedir.

Kapitalistlerin dünyasında çekilen her fotoğraf çöküşü belgeliyor

Henüz 20. yüzyılın başında Rosa Luxemburg tarafından dile getirilen “*Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!*” ikilemi, yaşadığımız yüzyılın ortaya çıkardığı verilerle ele alındığında, gerçekliği tartışma götürmez bir çağrıya dönüşüyor. Çağrının muhatabı açık ki tercihi belirleyebilme gücüne sahip olan işçi sınıfı ve beraberinde düzenin yarattığı tahribattan nasip alan tüm kesimlerdir. Ta 20. yüzyılın başında yapılmış olan bu çağrı, özünde insanlığın kurtuluşu mücadelesine yapılmış bir çağrı olup, güncelliğini bir parça bile kaybetmemiştir.

Bugünün dünyasında yaşanan her sıradan olay, esasında bütün bir kapitalizm olgusunun parçası olup, şiddeti her geçen gün artan sınıf çatışmasının belgesidir. Burjuva gazetelerin boşluk doldurma haberlerinin her birinin satır aralarında kapitalizmin insanlık için nasıl bir çöküşü ifade ettiğini görebilmek mümkün. Son yıllarda artan bebek ölümleri, küresel ısınma ile dünyanın doğal dengesinin bozulması, artan işsizlik ve işsizliğin ekonomik sonuçları kadar yakıcı olan ve onunla ilişkili bir biçimde türeyen toplumsal sonuçlar, insanların birbirlerine karşı güvensizleşmesi vb. bir dizi başlık kapitalist barbarlığın tahribatının açık birer ürünüdür.

Kapitalizmin yarattığı ekonomik tahribat bir kenara bırakıldığında, onunla paralel gelişen ve en az onun kadar önemli başka bir sorun alanı ile karşı karşıya kalır. Kapitalizmin ekonomik gücünü de büyük ölçüde dayandığı bu alan, tümüyle sosyal, kültürel ve bilimsel olan alana işaret eder. Ki kapitalizm egemenliğini hiçbir zaman tek başına ekonomik alanda ürettiği politikalarla sürdürmez. Aksine her iktisadi politikasının, yöneliminin beraberinde bir sosyo-kültürel yaklaşımın kendisi mevcuttur. Bu kapitalizmin her taktik politikasında böyledir. Irak işgali sırasında üretilen “demokrasi ihracatı” masalları, kapkaç ve gaspa çözüm olarak öne sürülen kamera sistemi, her seçim döneminde yeniden pazarlanan kurtuluş umutları birer örnek olarak verilebilir. Azami kar elde etmeye kilitlenmiş bir sistem için insani değerler en fazla bir propaganda malzemesi olarak önem taşıyabilir. Bugün de böyledir. Aksine kapitalizmin özü insanlığın özü ile en ufak bir uyum taşımadığı gibi, hayatta kalması da insanlıktan maddi-manevi sömürebildiklerine bağlıdır.

Kapitalizm tek tek bireylerden oluşan bir sistemdir. Kapitalizmde dayanışma, bağlılık, ortaklıklar vb. çıkar odaklaşmasından ibarettir. Bu yüzden esnek değil ama her an dağılmaya müsait birlikteliklerdir bunlar. Oysa insanlığın özünde bireyler değil ama toplum yer alır. Bunun açık anlamı, insanlık dediğimiz birlikteliğin çıkar birlikteliği, kâr ortaklığı değil, yaşam paylaşımı olduğudur. Elbette kapitalizm karşısında örgütlenmiş olan insanlığın, bu örgütlülüğünde ortak bir çıkar mutlaka vardır. Ancak bu çıkar kapitalizmin çöküşünün yaratacağı yaşamın sonuçlarından ibarettir. Bu durumda insanlığın önündeki iki seçenek şudur, ya kapitalizme boyun eğerek her geçen gün kendi çöküşünü seyredecek, ya da kapitalizmin çöküşünü yaratacak mücadeleyi yürütecektir.

’89’la beraber bütün dünyada yeni bir rüzgar estirilmeye çalışıldı. Berlin duvarının yıkılmasıyla biraz daha yüksek çıkmaya başlayan sesler, Sovyetler’in dağılmasıyla artık zafer çığlıkları atıyordu. Kapitalizmin yenilmezliği propagandası canlı kalmış sosyalizm bağlılığının karşısında psikolojik bir silah olarak dikilmişken, namlunun yönü dünya işçi ve

emekçilerine, ezilen halklarına çevrilmişti. Dünya nüfusunun büyük kısmını oluşturan bu kesimlere Doğu Bloğu'nun dağılmasıyla artık bambaşka bir dünyanın doğduğu, her şeyin daha güzel olacağı anlatılıyor, geniş kitleler buna inandırılmaya çalışılıyordu. Bir yandan da "bakın sosyalizm bir ütopya, zaten sosyalizmde var olduğu söylenen şeyler insanın doğasına aykırı, ki gördünüz, olmadı" diyerek, "kapitalizm sizin kaderiniz, kaderinize boyun eğin" mesajı verilmeye çalışılıyordu. Ancak kapitalistler kendi verdikleri mesajlarını bir gün hatta bir saat bile gerçekçi kılacak bir pratik ortaya koyamadılar. Çünkü hala borsaları çalışıyordu, hala fabrikalarda üretenlerin çocukları açlıktan ölüyordu, hatta onların zafer çiğlikleri attıkları saniyelerde dünyanın farklı köşelerinde onlarca genç kollarına uyuşturucu enjekte ediyor, değişik yaşlarda bir sürü kadın vücudunu karın tokluğuna pazara çıkartıyor ve yüzlerce insan değişik yöntemlerle ama aynı umutsuz ruh haliyle çözümü intiharda buluyordu.

Doğal afetler de doğayı soluksuz bırakabilir elbette, ama yeniden filizlenebilir yaşam bir şekilde, yaralarını sarabilir, çiçek yeniden yeşerir, yine mevsimler değişir... Ama kapitalizm, insanlığın başına gelmiş en büyük afettir ve yaralarını onulmaz kılan tek bir parçasının dahi insan doğası için doğal olmayışıdır.

İnsanlığın sefaleti kapitalizmin çıkarıdır!

Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, Sovyet rejiminin basıncıyla sosyal devlet masalları okuyan Avrupa, hızlı bir yeniden yapılanma süreci içerisine girdi. Artık işçi sınıfının yaslanabileceği bir dayanak kalmamıştı ve bu durumda daha önce verilenlerin her biri birer birer geri alınabiliyordu. Avrupa'da sosyal devletin beşiği sayılan ülkelerde ardı ardına sosyal haklar gasp edildi ve neo-liberal politikalar ekseninde hızlı bir reorganizasyon süreci işletilmeye başlandı. Sosyalizm tehdidinden kurtulduğu düşüncesiyle, Avrupa burjuvazisi, yıllarca bastırmak mecburiyetinde kaldığı kapitalist dürtülerinin dizginlerini saldı.

21. yüzyılın dünyası kısaca değerlendirilirse, nasıl bir gelişme eğrisi oluştuğu gözlenebilir. Açık ki bilimsel gelişmenin en ciddi teknik imkanlara sahip olduğu dönemi yaşıyor dünya. Ama teknik imkanlar bilimsel gelişmeye değil, tümüyle pazar ihtiyaçlarını karşılamaya dönük kullanıldığı için, bugün hali hazırda ne kansere, ne AIDS'e çözüm üretilmiyor. Ancak birçok kimya laboratuvarı büyük kozmetik şirketlerinin hizmetine açılmış durumda.

Sağlık, eğitim, ulaşım gibi temel haklar gün geçtikçe paralı hale getiriliyor. Bunun sonucu eğitim hakkından yoksun onbinler, sağlık hakkından faydalanamadığı için hastane kuyruklarında beklerken ya da ilaç bulamadığından, özensiz tedavi gördüğünden ölen yüzbinler oluyor. Yine barınma hakkı da gasp edilen haklardan bir tanesi. İşçi ve emekçi kesimlerinin yaşadıkları gecikondü bölgeleri sermayeye peşkeş çekiliyor. Sefalet dayatmacılığının devlet eliyle tescilli

asgari ücret, özünde milyonların yaşam hakkını hedef alan başlı başına bir saldırıya işaret ediyor. Kapitalizm, temel haklara bu denli saldırırken, kültürel-sosyal haklardan söz açmanın bir anlamı olmasa gerek, zira zaten bu haklardan faydalanmak isteyenleri yüksek faydalanma bedelleri bekliyor.

Bugünün Rusyası belki de en anlamlı örneklerden bir tanesi. Sovyetler'in dağılmasıyla beraber ülkede genç ve eğitilmiş kadınlar kadın ticaretinin konusu olabilmıştır. Hızlı bir biçimde kapitalist kültürün akın ettiği Sovyet coğrafyasında yetişen genç kuşaklar kapitalizmin yozluğunu tümüyle benimsemiş, hatta ona öykünmüşlerdir. Kısaca Sovyetler dağıldığından bu yana o coğrafyaların bütününde yaşam standardının düşmesinin yanı sıra, yaşanan insanların yozlaşması, toplumun çözülmesi olmuştur. Bunlar bir bütün olarak ele alındığında, dağılan Sovyet coğrafyasında yaşanan açık ki, insanlığın hızlı bir çöküşünden başka bir şey değildir.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Kapitalizm insanlığın çöküşünü hazırlarken, bir yandan açıkça kendi mezar kazıcılarını çoğaltmaktadır. Bugün insanlığa düşense kendi değerlerine sahip çıkmaktır. Çağrı açıktır, "Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" Bu çağrıya yanıt vermek, aynı zamanda insanın kendi geleceği için mücadele etmesidir. Ya dünyamız dev bir çöplüğe dönüşecek, ya da kapitalizm tarihin çöplüğüne gömülecek. Kapitalist barbarlığı tarihin çöplüğüne gömmek için mücadeleye!

A. Eylül

88. yılında Ekim Devrimi yol gösteriyor... Yeni Ekimler'in partisi geleceğe yiriyor!

Gençlik, partiye, devrime, sosyalizme!

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim devrimimiz sadece bizim cephemizde emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük başarısızlıklar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hata yapmaksızın tek başına geri bir halk dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerinin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi.

"Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve biz bunları, bu hataları düzeltebilmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Ama gerçek olan değişmez. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilere karşı yapacağı savaş ile "cevap vermek" için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır." (Lenin, Ekim Devrimi'nin 4. yılı konuşmasından...)

1917 Kasım'ında Rus proleterleri bir eserin yapımına başladılar. 1848 yılı Avrupası'nda dolaşan hayalet artık ete kemiğe bürünmeye ve insanlığın kurtuluş umudu tüm dünyayı sarmaya başladı. Fabrika çarkları arasında lime lime parçalanmış, iliklerine kadar sömürülen işçiler, tarlalarda ekinlerle beraber köylüler ve biçilen köylüler ve onlarla birlikte tüm ezilenler ve sömürülenler, tarihte ilk kez kendi yönettikleri ülkelerinde, beraber kullanmak için üretmeye başladılar. Bir avuç asalağın dünyaya egemen olan hükümdarlıklar zincirinin halkasını, Rusya'da parçalayarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı, sosyalizmin orak-çekikçi kızıl bayrağını göndere çektiler. 1. emperyalist paylaşım savaşını, sosyalizmi zafere ulaştırarak bitirdiler ve dünya halklarına kurtuluş yolunu gösterdiler.

Yeni bir dünyanın ilk adımları atılıyor!

Bütün dünyayı etkisi altına alan ve burjuvaların sömürü, soygun ve insanlığı savaşlara sürükleyen iktidarının Rusya halkası, Rus işçi emekçileri tarafından Büyük Sosyalist Ekim Devrimiyle parçalanarak, yeni bir dünyanın ilk adımı atılmaya başlandı. Ekim Devrimi dünya tarihinde proleter devrimler çağının başlangıcı oldu. Katliamlarla, sürgünlerle çarlık tarafından engellenmeye çalışılan devrim, Lenin önderliğindeki Bolşevik Partisi'nin devrimci Marksizm'i içselleştirmiş bakış açısı, Lenin'in güçlü önderlik kapasitesi, yeteneği, yaşanan tarihsel deneyimlerle beraber kendi deneyimlerinden öğrenerek, sorgulayarak ilerlemeleri ve Bolşevik Parti'nin işçi sınıfıyla etle tırnak gibi kenetlenmesi, Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasının temel nedenleriydi.

Sosyalizmin, tarihsel haklılığı ve işçi sınıfının tek ve gerçek kurtuluş yolu olması gerçekliliği ise devrimin gerçekleşmesinin nesnel tarihsel güvencesiydi.

Artık Rusya'da işçi sınıfının sosyalist iktidarı vardı ve her şey insanlık için yapılarak, dünyayı nasırlı elleriyle yaratanlar, artık kendi kendilerini yöneterek, dünyayı yeniden inşa etmeye başladılar. "Burjuva devrimlerinin, onların en ileri örneği olan Fransız Devrimi'nin 125 yılda yapamadıklarını biz birkaç yılda yaptık, bütün Ortaçağ kalıntılarını silip süpürdük. Köylülüğü serfliğe, kadını aşağılanmışlığa, ezilen ulusları köleliğe, halk yığınlarını dinsel taassuba mahkum eden kurumları ve ilişkileri bir çırpıda parçalayıp attık." (Lenin)

Devrimden sonra başlayan sosyalizmin inşa süreci daha zor ve sancılı günler anlamına geliyordu. Yeni olanı var etmek ve bunu bütün dış baskıları ve saldırıları göğüsleyerek ve Rusya'nın varolan geri koşullarında yapmak, bir zorlanma alanıydı. Bu süreçten sonra da harcanan yoğun ve kolektif emek sayesinde bütün zorluklar bir bir aşıldı. Fabrikalar,

atölyeler, toprak, demiryolları, bankalar kamu mülkü haline getirilerek işçi sınıfı ve emekçilerinin ortak kullanımına sunuldu. Burjuvazinin tekelinde bulunan bilim, teknik, kültür, sanat tüm toplumun hizmetine sunularak, bir avuç asalağın ayrıcalığından çıkarıldı. İnsanlara barınma hakkı, nitelikli sağlık ve eğitim hizmeti verildi. Yapılan her şey insanlığın hizmetine sunuldu ve insanlık için yapıldı. Tüm dünyada yaşanan gelişmelerde insanlık yararına, proletaryanın yanında tutum alındı. Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan gelerek, kendi ülkelerinde kurtuluş mücadelesi veren hareketler desteklendi ve emperyalist-kapitalist dünyaya karşı amansız bir mücadele verildi. Sovyetler, 2. emperyalist paylaşım savaşında Alman faşizmini, 20 milyonu aşkın insanını kaybetmek pahasına, parça parça yok etti.

Ekim Devrimi bir uyanıştı. Savaşlara, açlığa, sömürüye ve karanlığa mahkum edilmiş esirler dünyasının bir uyanışıydı. Ve Ekim Devrimi, bugün halen bütün gerçekliği ve güncelliğiyle dünyadaki ezilenlerin umudu olmaya ve işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

Yeni Ekimler'in Partisi geleceğe yürüyor!

Türkiyeli komünistler ortaya çıktıkları andan beri yükselttikleri "*Yeni Ekimler için ileri!*" şiarıyla Ekim Devrimi davasının bugün hala yaşadığını ve işçi sınıfına yol göstermeye devam ettiğini, proleter devrimler çağını açan, bu proletaryanın büyük rüyasının süreceğini ve zamanı geldiğinde gerçekleşeceğini söylediler. Komünistler, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ortaya çıkardığı en büyük derslerden birisinin, Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesini olanaklı kılan ve en güçlü sebeplerinden birisi olarak, illegal-ihtilalci, Marksist-Leninist ve işçi sınıfıyla et ve tırnak misali kenetlenmeyi başarmış bir partinin yaratılması olarak gördüler. Bu gerçeklikle hareket ederek, 11 yıl boyunca sürdürdükleri teorik, pratik bütün enerji ve çabalarını işçi sınıfının illegal-ihtilalci komünist partisini yaratma çabasına bağladılar. '98'de Türkiye topraklarında işçi sınıfının davasını temsil eden, işçi sınıfının öncü müfrezesi olan partimizin bayrağı göndere çekildi.

"Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükeniş ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanidir. Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yititlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek yetenekteki tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfını devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır." (TKİP Kuruluş Bildirisi)

Sosyalizmin, Doğu Bloğu ve Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla, dünya genelinde kaybettiği prestijini yarattığı, tasfiyeci dalganın Türkiye'de de kendini gösterdiği koşullarda, geçmişin devrimci örgütlerinin bir bir tasfiye olduğu, devrim iddiasının kaybedildiği, dünyada sosyalizmin öldüğü, yeni ve tek hakim sistemin küresel kapitalist dünya düzeni olduğu yaygaralarının koparıldığı bir dönemde, parti inşa örgütümüz olan **EKİM**, tutarlı, iddialı, sabırlı ve işçi sınıfına ve sosyalizme olan güveninden bir nebze olsun geri adım atmayarak, Ekim Devrimi'nin ışığında, onca güçlüğe, zorluğa

ve saldırılara rağmen ilk hedefimiz olan "*Partiyi kazanacağız!*" iddiamızı yerine getirdi. **EKİM** ilk çıkarken söylediği "*Biz sadece TDKP'den değil toplam geleneksel küçük burjuva devrimci hareketten ayrıldık*" cümlesiyle aslında yüklendiği misyonu ve iddiayı da söylüyordu. Geçmişte yapılan hataların, zaafıların ve oluşturulan kimliklerin hesabı verilmeden, gelecek kazanılmaz, "*Herkes kendi bayrağı altına!*" diyecek kadar tok ve açık bir bilinç ve geçmişte harcanan emekleri, ödenen bedelleri sonuna kadar sahiplenecek kadar sağlam bir bakış açısı **EKİM**'in bu topraklarda temsil ettiği kültürü bizlere gösteriyor.

EKİM'e partiyi kazandıran iddia ve cüret, ideolojik-politik birikim, sosyalizme ve işçi sınıfına varolan güven, Marksizm-Leninizm'in yorumlanmasıyla oluşturulan sağlam ve tok bakış açısı bugün partili mücadelemizde daha ileriden, partimiz şahsında güvenceye alınmış olarak temsil ediliyor. İşçi sınıfının, emekçilerin ve gençliğin kurtuluşu, yeni bir dünyanın adı olan sosyalizmin, bu topraklarda ki temsilcisi ve güvencesi olan partimiz, yaşanan bir çok saldırıya, özellikle Parti Kuruluş Kongresi sonrası gerçekleştirilen operasyonlarla alınan ağır darbelerden sonra, "*Devirmeyen darbe güçlendirir!*" diyerek ve döne döne kitlelere giderek yüklendiği misyonun bilincinde hareket etmiş ve bugünlere gelmiştir. Devrimciliğin rüzgârın estiği yönde politika yapılmasına indirgenmediği dönemde, ısrarla işçi sınıfına gitmeyi, temel olarak işçi sınıfının örgütlenmesini ve bunun yanında diğer emekçi katmanları da almayı hedefleyen temelde ideolojik bir platformla hareket etmiştir. Çıktığı andan itibaren, sosyalizmden kaçışın yoğun olduğu, sosyalizm kelimesinin bile kullanılmaktan uzak durulduğu bir dönemde ısrarla "*Yaşasın devrim ve sosyalizm!*" şiarını haykırmıştır.

7. yılında gençlik, partiye!

Gençlik gelecektir. Geleceğimiz ise tüm insanlığın kurtuluşu olan sosyalizm.

Emperyalist-kapitalizm artık tam anlamıyla miladını doldurdu. Kendine yeni pazarlar bulabilmek, sömürsünü daha katmerleştirerek artırmak ve bununla beraber kendi geleceğini güvenceye almak için insanlığı tam bir yıkıma sürüklüyor. Savaşlarla, işgallerle ezilen halkları kırmadan geçiriyor. Gerçekleştirdiği paylaşım savaşlarıyla, Hiroşima'da, Nagazaki'de kullandığı atom bombasıyla onbinlerce insanı katletti. Doğayı kendi çıkarları için kullanarak tahrip etmeye devam ediyor. Bilimi, tekniği insanlık yararına değil de savaşlar için kullanarak insanlığı hiçe sayıyor, mülkiyetini geliştirme kaygısıyla hareket ediyor. Kendi kültürüyle insanları çürütüyor, dünyayı kaosa sürüklüyor. Kendi geleceksizliğinin bilinciyle, işçilerin, emekçilerin ve özellikle gençliğin geleceğini karartıyor ve onlara geleceksizlikten başka bir şey veremiyor.

Tarihsel olarak kendini kanıtlamış, insanlığın gerçek kurtuluşu olan ve emperyalist-kapitalist sistemin tek alternatifi olan, bilimsel temellere dayanarak gücünü tarihinden alan sosyalizm mücadelesi bu topraklarda partimiz şahsında devam ediyor. Yapılması gereken partiyi her alanda geliştirmek ve güçlendirmektir. Partimizin çağrısı ortadadır. Genç komünistlerinde bu çağrıya yanıtları, partiye aralarında ki mesafeyi kapatmak için her zamankinden daha fazla çalışmak ve gençlik kitlelerini devrime, sosyalizme ve partili mücadeleye kazanmak olmalı.

Sonuç olarak, Tuna yoldaşın yaptığı, Parti Kuruluş Kongresi Kapanış Konuşması'ndan bir bölümü sunmak istiyoruz:

"Bir iddiada bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir "cüret etme" değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de..."

"Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimizi gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

"Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!"

İtalya'da 150 bin öğrenci neo-liberal dönüşüme karşı sokakta!

Şimdi değilse ne zaman!

İtalya'da onbinlerce öğrenci eğitimin yeniden yapılandırılmasına karşı günlerdir sokaktaydı.

İtalya Eğitim Bakanı Letizia Moratti'nin eğitim sistemine dönük reformları sert bir muhalefet duvarıyla karşılaştı. Son olarak 26 Ekim'de 150 bin öğrencinin Roma'da yaptığı dev eylemle doruğa ulaşan öğrenci muhalefeti, burada polis saldırısı ile karşılaştı ama geri de çekilmedi. Roma dışında Milano, Palermo, Trieste, Floransa ve Napoli'nin de içinde olduğu 70 kentte daha eylemler gerçekleşti. Eylemlere toplam katılımın 250 bin civarında olduğu tahmin ediliyor.

2004 yılında ilk ve orta dereceli eğitim kurumları için öne sürülen dönüşümler kamuoyunun tepkisine yol açmış ve durdurulmuştu. Bu yıl tekrar gündeme gelen "eğitim sistemi reformu" karşıtı mücadele de aynı kararlılıkla İtalya üniversitelerinde ve sokaklarında, diğer Avrupa ülkelerinden destek için gelen binlerce öğrencinin de katılımıyla sürdürülüyor.

Protestolar, yasanın mecliste tartışıldığı süreçte binlerce öğrenci tarafından gerçekleştirildi. Fakat binlerce insanın yasayı sokaklarda karşılamasına rağmen İtalyan burjuvazisi ve Berlusconi hükümeti reformları hayata geçirme konusunda son derece kararlı görünüyor. Çünkü neo-liberal politikaların birer izdüşümü olan bu reformlar dizisinin hızla gerçekleştirilmesi her ülkede olduğu gibi İtalya'da da sermaye düzeninin olmazsa olmazlarından birisidir. İtalya'da yürürlüğe girecek olan reformların doğuracağı sonuçlar açıkça ortada. Eğitimi sermayenin açık bir pazarı haline getirmek, bizdeki meslek liseleri ve yüksek okullar tarzı okullardan ucuz iş gücü elde etmek.

Son günlerde İtalya'da ve birçok ülkede yaşananların Türkiye'de yaşananlardan özünde bir farkı yok. Ülkemizde de yıllardır bir karabasan olarak üniversitelerin tepesinde duran YÖK'ün uygulamaları gibi Moratti'nin reformları da sermayeye hizmet ediyor. Üniversiteler geçmişten bu yana her daim içlerinde bulundukları sistemin ihtiyaçlarına göre şekillenmiştir. Bugünkü sermaye düzeni de üniversiteleri kendi çıkarları üzerinden diğer birçok alanda olduğu gibi yeniden yapılandırmaktadır. İtalya, Türkiye ve benzer birçok ülkede bu süreç böyle işlemektedir.

İtalya'da örgütlenen ve yaklaşık 150 bin öğrenciyi, öğretmeni, akademisyeni, aileyi sokağa çıkaran eylem,

bugün sermayenin saldırılarına karşı yürütülen ve gelecekte de yürütülecek mücadele açısından çok önemli bir yerde duruyor. İlk elden sol görüşlü öğrenci birlikleri tarafından örgütlenen süreç, gün geçtikçe birleşik bir hatta üniversitenin tüm bileşenlerini içine katmış, reformlardan dolayı dolaysız etkilenecek tüm kesimler tarafından sahiplenilmiştir.

Ülkemizde de suni gündemlerle üstü örtülen YÖK'ün yeniden yapılandırılma tartışmalarından önümüzdeki günlerde çıkacak sonuçlar da farklı olmayacaktır. Bugün öğrenci gençliğin üzerine düşen görev, bu yasaların ve uygulamaların karşısında güçlü bir muhalefet örnek ve geleceğine sahip çıkmak olmalıdır.

Aramızdaki mesafe düşlerimizi engelleyemez!

Bizler hepinizi Roma'ya yola çıkmak üzere davet ediyoruz, çünkü aramızdaki mesafe düşlerimizi engelleyemez! Bazıları umut olmadığını ve yenilgiyle yüzleşmemiz gerektiğini ve aynı zamanda işgalin küçük ve önemsiz olduğunu düşünebilir. Bizim cevabımız ise şudur: Denemek için hiç de geç kalınmış değil, çünkü bizim dönemimiz asıl şimdi başlıyor!

İşgal edilen üniversitelerin öğrencileri, liseliler ve araştırmacılar olarak sizleri yasanın mecliste tartışılacağı gün Roma'da Moratti Yasası'na karşı protestoya çağırıyoruz.

Soruyoruz: Şimdi değilse ne zaman?

(Üniversiteli İsyancılar adlı öğrenci grubunun dağıttığı bildiriden...)

“İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!” gecesi yaklaşık bin işçi, emekçi ve gencin katılımıyla gerçekleşti...

Devrimci politikanın ürünü ve ifadesi coşkulu bir etkinlik!

Yurtdışında her yıl geleneksel olarak düzenlediğimiz merkezi gecemizi bu kez, 29 Ekim 2005’de Almanya’nın Köln kentinde gerçekleştirdik. Partimizin 7. kuruluş yıldönümü vesilesiyle “İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak” adı altında düzenlediğimiz etkinliğimize yaklaşık bin işçi, emekçi ve genç katıldı.

Devrimci hareketin rahatsız edici ölçüde dağınık, zayıf ve etkisiz olduğu, devrimci politik çalışmanın dibe vurduğu, emekçi kitle bağlarından yoksunluğun ifadesi bir daralmanın yaşandığı, en yakın taraftar ve sempatizan çeperin dahi harekete geçirilmekte zorlanıldığı koşullarda, tümü devrimci bir politik-kültürel program temelinde bu kadar insanın etkinliğimize katılması asgari bir başarının ifadesidir. Bunun, yaklaşık bir aylık bir zaman dilimine sığdırılan yoğun ve yaygın bir politik çalışmanın ürünü duyarlı ve politik bir kitle olması ayrıca anlamlıdır.

Etkinliğimize başından sonuna dek belirgin bir devrimci heyecan ve coşku hakimdi. Fakat daha da dikkate değer olan, kendi taraftar ve sempatizanlarımızdan çok, etkinliğimize katılan emekçilerin, geleneksel devrimci hareketten farklılığımızın ifadesi olan, popüler piyasa sanatçılarından yoksun ve dolayısıyla konser havasından tümüyle uzak gece programımıza gösterdikleri ilgi ve destektir. Bunu, tümüyle kendi öz çalışmamızın ürünü olan politik-kültürel etkinliklerimize alkışları ile gösterdikleri ilgi ve tepki ile de ortaya koydular.

Etkinliğimize katılan herkesin dikkate değer bulduğu ve dile getirdiği bir diğer husus ise, gecenin konuşmasının yanı sıra, folklorundan şiir dinletisine, sinevizyon ve tiyatro gösteriminden müzik grubuna kadar tüm öteki etkinliklere de belirgin biçimde devrim ve sosyalizm temasının egemen olmasıydı.

Yetersiz de olsa ilk kez bazı devrimci gruplar etkinliğimize katıldılar ve ilgiyle izlediler. Yurtdışında son dönemlerde gözle görülür bir ayrışma ve yeniden saflaşma yaşanıyor. Önceleri bu tür etkinliklere katılan geçmiş dönemin ürünü pek çok kişi ve çevre bizim etkinliğimize de katılmadı. Buna karşın etkinliğimizde hatırı sayılır oranda yeni emekçiler vardı. En çok da gençlerin katılımı dikkati çekti. Sözde kültürel, ama gerçekte hepsi de yozlaştırma aracı olan pek çok etkinliğe rağmen onlar yerine tümüyle politik bir nitelik taşıyan bizim etkinliğimize gelmeleri ayrıca sevindirici ve anlamlıdır.

Başarıyı güvenceleyen bir ön çalışma

Merkezi gece erken bir tarihte yurtdışı örgütümüzün gündemine girdi. Çeşitli vesilelerle yapılan merkezi ve yerel toplantılarda çok yönlü olarak ele alınıp tartışıldı ve bu doğrultuda yürütülecek çalışmalara ilişkin açıklıklar sağlanmaya çalışıldı. Özellikle geceler konusundaki politikamızda ısrarın altı çizildi ve bunun, apolitizmin rahatsız

edici ölçüde yoğun yaşandığı bugünkü koşullarda, bizim ölçülerimizde başarının yegane şartı olduğu belirtildi.

Geçmiş yıllardan farklı olarak, etkinliğe bir aydan fazla bir zaman kala materyaller, başta gece bileti olmak üzere, üzerinde “İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!”, “Devrimin ve sosyalizmin partisi 7. yılında” yazılı 7 bin gece afişi, yanı sıra, kapitalizmi teşhir edip sosyalizm alternatifini gösteren içerikte ve afişle aynı şiarı taşıyan 30 bin el ilanı hazırlandı.

Gecenin yapıldığı kent ve yakın çevresinde gerçekten olumlu bir politik ve pratik bir çaba sergilendi. Özellikle gecenin yapılacağı kentte (Köln) geçmiş yıllardakini aşan yoğunluk ve yaygınlıkta bir propaganda/seslenme faaliyeti yürütüldü. Köln’de emekçilerin yoğun olarak oturduğu tüm semtlerde birkaç kez afişleme yapıldı, binlerce el ilanı dağıtıldı. Büyük bloklarda oturan Türkiyeli emekçilerin posta kutularına döne döne el ilanları atıldı. Bu yaygın seslenme faaliyetinin yararlı olduğunu ve sonuç verdiğini geçmiş deneyimlerimizden biliyorduk. Bunu bir kez daha, sınırlı da olsa, geceye katılımı da gözlemledik.

Özellikle, etkinliğimize ev sahipliği yapacak olan Köln’de düzenli, planlı ve hedefli bir çalışma gerçekleştirildi. Çalışma, bireysel çabalardan kurtarılıp bir ekip çalışmasına dönüştürüldü. Bu yıl daha fazla sayıda emekçiyle yüzyüze geldiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Öte yandan, yöntemli çabalarımız sonucunda, bu bölgelerde bazı taraftar ve sempatizanlarımızı çalışmaya dahil ettik ve yeniden kazandık. Yine aynı bölgede yeni çalışma alanları yaratmak bir başka kazanımımız oldu.

Doğru bir politikada ısrarın karşılığını aldık

Etkinliğimiz kısa açılış konuşması ile başladı. Bu özlü konuşma, geceye damgasını vuran devrim ve sosyalizm temasının adeta ilk işareti niteliğini taşıyordu.

Bunu, Fransızca ve Almanca olarak okunan Enternasyonal marşı eşliğindeki saygı duruşu izledi. Saygı duruşu, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerine saygı ve bağlılığın bir ifadesi olarak, katılımcıların hep bir ağızdan haykırdığı “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” şiarıyla anımlandırıldı.

Ardından, Düsseldorf’tan genç yoldaşlarımızın hazırladığı Erzincan halk oyunları sergilendi. Onları, önceki etkinliklerimizde olduğu gibi beğeni ile dinlenen Alman müzik grubu Zündstoff izledi. Bu dost devrimci grubun Almanca, İspanyolca ve Türkçe söylediği devrimci türkü ve marşlar geceye enternasyonal devrimci bir nitelik kazandırdı. Grup Zündstoff’u Almanca atılan “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganı ile uğurladık.

Etkinliğimiz, 150 yılı aşkın tarihi mirasımızı, yanı sıra

Türkiye'nin Mustafa Suphi'den başlayarak günümüze gelen devrimci birikimini anlatan özlü bir sinevizyon gösterimi ile devam etti. Bu kısa gösterim partimizin sahiplendiği bütünsel devrimci mirasın özlü bir sunumu idi ve büyük bir heyecan ve coşku ile izlendi. Bu mirasa bağlılığı ifade eden coşkulu sloganlar atıldı.

Kısa sinevizyon gösteriminin ardından, bu kez Yurtdışı Örgütü adına bir yoldaş gecenin konuşmasını yapmak üzere kürsüye geldi. "İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!" şiarının çerçevesini oluşturduğu, işçi sınıfını devrimcileştirip savaştırma ve sosyalizm hedefine ulaşmada partimize düşen yakıcı görev ve sorumluluklara işaret eden konuşma sonuna kadar özel bir ilgi ve dikkatle dinlendi.

Gecenin konuşmasından sonra Salkımsöğüt grubu şiir dinletisini sunmak üzere sahneye çıktı. Salkımsöğüt grubu, her zamanki gibi, özenle seçilmiş, tok bir devrim ve sosyalizm vurgusunun yapıldığı

birbirinden değerli şiirleri büyük bir başarı ile sundu ve çok büyük bir beğeni kazandı. Hissederek ve hakkını vererek okudukları şiirlerle salondaki heyecan ve coşkuyu tırmandıran grup dinleyici kitle tarafından yoğun biçimde alkışlandı.

Etkinliğin ilk bölümü, dünyada ve tek tek ülkelerde işçi ve emekçilerin burjuvazinin sosyal yıkım saldırılarına, demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki tehditlere ve emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadelesini anlatan ve sosyalizmi çözüm olarak gösteren ikinci bir sinevizyon gösterimi ile sona erdi.

Verilen aradan sonra etkinliğimiz, devrimci hocamız Haluk Gerger'in konuşmasını yapmak üzere kürsüye gelmesiyle yeniden başladı. Kapitalist barbarlığa ve emperyalist saldırganlığa karşı tek çözümün yeniden devrim ve sosyalizm olduğunu vurgulayan, döne döne işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonunu hatırlatan ve bu konuda komünistlere düşen yakıcı sorumluluğa dikkati çeken Haluk Gerger'in konuşması gecelerimizde hep olduğu gibi büyük bir dikkatle dinlendi. Haluk Hoca "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı ile uğurlandı.

Ardından, Paris'in yoksul ve emekçi semtlerinde, burjuva Avrupa'nın hemen her yerinde yaşanan sosyal, siyasal, kültürel ve moral yozlaşmaya karşı mütevazı ve devrimci bir bayrak kaldıran Grup Su sahneye çıktı. Duruşu ve geçen yılları aşan performansıyla Grup Su etkinliğimize renk kattı. Söylediği devrimci türkü ve marşlar kitle tarafından beğeni ile dinlendi.

Gecenin sürprizi ise, Köln Gece İle Batmayan Güneş Tiyatro Grubu'nun hazırladığı "Hartz IV Öldürür" oyunu oldu. Köln'lü yoldaşların belli bir emek harcayarak hazırladıkları ve büyük bir başarı ile sergiledikleri, Almaya'da sosyal yıkım saldırısını teşhir eden oyunları oldukça beğeni topladı.

Gecenin finalinde Grup Nüans isimli misafir müzik grubu sahneye çıktı. Grubun Türkçe, Zazaca ve Kırmanci olarak söylediği türküler beğeni ile dinlendi. Etkinliğimiz, bu grubun söylediği hareketli türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

TKİP Yurtdışı Komitesi

Partili mücadelede yerimizi alacağız!

Geleceğe, devrime, sosyalizme ve Parti'mize olan inancımızın yarattığı coşkuyla tüm yoldaşlara merhaba, Türkiye'de genç komünistler olarak Parti'mizin 7. yılında düzenlediğiniz etkinliği en içten devrimci duygularımızla selamlıyoruz!

Komünist hareketin dünya çapında yaşadığı sürece kendi coğrafyalarından yanıt veren Türkiye'de komünistler, yeni bir dönemin müjdeciliğini yapmışlardır. Birikmiş sorunlar karşısında geri adım atmamışlar, Marksizm-Leninizm'in en keskin silahlarını kuşanarak bu sorunların üzerine gitmişler, sosyalizm umutlarının tüm dünyada tükendiği bir dönemde, bu coğrafyada sosyalizm umudunun tohumlarını ekmişlerdir. Geleceği yaratma mücadelesi içerisinde aşılacak her sorun, atılan her adım bir birikime dönüştürülmüş ve bu birikimin genç kuşaklara aktarılması noktasında her daim azami bir çaba içine girilmiştir. İşte biz bugün partimizin yılları bulan deneyimi ve birikiminin ışığında, Marksizm-Leninizm'in rehberliğinde gençliğin komünist mücadeleye kazanılması misyonu ile hareket ediyoruz.

Partili mücadelenin gerektirdiği daha ileri sorumlulukları taşıyabilecek güçte ve yetenekte olan genç komünistlerin, partiyi güçlendirmek için yeni bir ateş yakmaları gerektiği açıktır. Son bir kaç yıldır katettiğimiz mesafe ortadadır. Ancak bugün yapılması gereken yaşanan ilerleme sürecini bir itkiye dönüştürmek, yanı sıra eksikliklerimizi ve zaaf alanlarımızı tespit ederek daha ileri adımlar atabilmeyi hedeflemek ve yeni bir atılım iddiası taşıyarak bunu bizzat hazırlamaktır.

Bugün gençlik çalışmamızın geldiği düzey açık ki geçmişten çoktan aşmıştır. Ancak yapılması gereken bu düzeyle yetinmenin aksine, çitayı yükseltme gayreti içinde olmaktır. Partimizin her dönem gençlik çalışmasına net bir bakışı olmuştur. Bu bakış ve yönlendirmenin sonucu, genç komünistlerin yoğun çaba, ısrar ve iradesiyle birleşince inanıyoruz ki yarın çok başka bir düzeyi ifade edecektir.

Bugün genç komünistlerce yapılması gereken, komünist iradeyi ve örgütlü mücadele yeteneğini kazanarak partiye yaraşan neferler olduklarını kanıtlamak, Partili mücadeleyi her düzeyde yükseltme çabasını bugün olduğundan daha yoğun harcamaktır.

Partimizin gençliğe yönelttiği çağrı açıktır. Biz genç komünistlerin bu çağrıya yanıtı da aynı tokluktadır:

Gün doğacağı anı bilir! Çelik aldığı suyu tanır! Partili mücadelede yerimizi alacağız!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Genç Komünistler

Güne yükleniyor, geleceğe hazırlanıyoruz!..

“İşçi sınıfı savaşıacak, sosyalizm kazanacak!”

Sevgili dostlar, yoldaşlar!

Bugün burada partimizin 7. kuruluş yıldönümünü kutlamanın sevincini ve coşkusunu yaşıyoruz. Bu sevinci ve coşkuyu bizimle paylaşan sizleri Yurtdışı Örgütümüz adına içten devrimci duygularla selamlıyorum... Bu yıl “İşçi Sınıfı Savaşıacak, Sosyalizm Kazanacak!” şiarıyla düzenlemiş bulunduğumuz etkinliğimize bir kez daha hoşgeldiniz!..

Dostlar, işçi kardeşler!

Gecemiz için bu yıl seçtiğimiz şiarı son derece anlamlı buluyoruz ve parti olarak fazlasıyla önemsiyoruz. Bu şiar, insanlığın ve dünyamızın bugünkü en temel ve en acil ihtiyacını vurgulamakla kalmıyor, bu ihtiyacın karşılanmasına önderlik edebilecek biricik sınıfın, işçi sınıfının er-geç bunu başaracağına duyulan güçlü devrimci inancı da dile getiriyor.

Sosyalizm sömürünün, baskının, yoksulluğun, aşağılanmanın, gelecek güvencesinden yoksunluğun pençesinde kıvranan işçi sınıfı ve emekçiler için yaşamsal bir ihtiyaçtır, bunu biliyoruz. Fakat sosyalizm bugün işçi sınıfı ve emekçilerden öteye, insanlığın bütünü için de yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiştir artık. İnsanlık bugünkü kapitalist barbarlık düzeninden kurtulacaksa eğer, bu ancak sosyalizm sayesinde olabilir, sosyalizm sayesinde olacaktır. Kapitalizmin insanlıkla birlikte gezegenimiz için de hazırladığı felaketli sondan kurtulmanın bunun dışında bir yolu, bundan başka bir olanağı yoktur.

Kapitalizm savaşlar, sosyal yıkımlar, siyasal gericilik, faşizm, ırkçılık, ulusal boğazlaşmalar, kültürel kirlenme ve insani yozlaşma vb. yollarla insanlık için yüzyılı aşkın bir süredir zaten büyük sorunlar, yıkımlar ve acılar kaynağı idi. Fakat onun kâra dayalı düzeni ve plansız anarşik yapısı, gelinen yerde artık canlı yaşam koşullarını bile tehdit eder hale gelmiştir. Gezegenimiz üzerinde milyarlarca yıllık bir evrimin ürünü olan bugünkü canlı yaşam dengesi, bugün kapitalizmin sınırsız kâr ve yağma hırsının büyük tehdidi altındadır. Bilim adamları son zamanlarda özellikle sıklaştıran, yaygınlaşan ve yıkım gücü görülmemiş boyutlarda genişleyen çevre felaketlerini bu tehlikenin ilk işaretleri sayıyorlar. Önü alınmadığı takdirde, kendi başına küresel ısınmanın bile gezegenimiz üzerindeki canlı yaşamın sonunu hazırlayabileceğini önemle vurguluyorlar.

Bugün artık tüm insan soyu için yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiş olsa bile, sosyalizm yine de temelde işçi sınıfının ve emekçilerin sorunudur, bu gerçeği hiçbir biçimde unutamayız. Sosyalizm ancak, işçi sınıfı bağımsız devrimci bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikilir ve onu yıkmak üzere emekçileri kendi etrafında birleştirebilirse, bir özlem olmaktan çıkıp bir gerçek haline gelebilir. “İşçi Sınıfı Savaşıacak, Sosyalizm Kazanacak!” şiarı işte bu temel önemde gerçeği anlatıyor ve işçi sınıfı devrimcileri olarak biz komünistlerin buna olan sarsılmaz inancını dile getiriyor.

İşçi sınıfı savaşırsa, sosyalizm kazanacak! Sosyalizm kazanırsa, tüm emekçiler, tüm ezilenler, bu düzen altında acı çeken, aşağılanıp horlanan herkes kazanacak! Sosyalizm kazanırsa, işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte tüm insanlık kazanacak! Sosyalizm kazanırsa, sonsuz evrenin halihazırda üzerinde canlı yaşam bulunduğu bilinen tek gezegeni olan dünyamız kazanacak!

Bunun bilinciyledir ki, biz komünistler asıl dikkatimizi işçi sınıfına veriyoruz, pratik çabamızın ve enerjimizin en büyük bölümünü işçi sınıfını devrimcileştirmeye, onu bağımsız ve örgütlü bir güç olarak devrimci sınıf savaşına yöneltmeye ayırıyoruz.

Çünkü bilimsel ve tarihsel gerçeklerin ışığında çok iyi biliyoruz ki, işçi sınıfı savaşırsa, sosyalizm kesin olarak kazanacak!

Dostlar, işçi kardeşler!

Günümüz Türkiye'sinde tam bir Amerikan düzeninin egemen olduğunu biliyoruz. Tüm kesimleriyle işbirlikçi Türk burjuvazisinin Amerikasız yapamadığını ve yapamayacağını da biliyoruz. Bu temel önemde gerçek yakın dönemin olaylarıyla bir kez daha bütün açıklığıyla teyid edilmiş oldu. Irak işgaliyle birlikte bunalıma giren Türkiye-ABD ilişkileri, Türkiye'yi yönetenlerin tüm cephelerde geri adım atması ve yeni ABD dayatmalarına olduğu gibi boyun eğmesi sayesinde yeniden ve hiç değilse biçimsel yönden normale döndü. Faşistinden liberaline, dincisinden sosyal-demokratına kadar, birçok konuda birbirleriyle dalaşma içinde olan bütün bir gericilik cephesi, bunu ortak bir sevinçle karşıladı ve düzen payına rahatlatıcı bir gelişme saydı. Başka türlü davranmaları da beklenemezdi; zira onlar beslendikleri düzenin bir Amerikan düzeni olduğunun, bu düzen altında işlerin Amerikasız yürüyemeyeceğinin, baskı ve sömürü çarklarının ABD vesayeti olmaksızın dönemeyeceğinin kolektif bilinci içindedirler.

ABD ile ilişkilerdeki bu normalleşmenin iç politikadaki sonuçlarına değinmemize ise gerek yok herhalde. Bu, Amerikancı baskı ve terör rejiminin pekişmesi, sosyal yıkımın sürdürülmesi, sömürü ve yağmanın katmerleşmesi, işsizlik ve yoksulluğun büyümeye devam etmesi demektir. 60 yıllık Amerikan düzeninde yaşadıklarımız bunlardı, bu düzen yıkılmadığı sürece de yaşamaya devam edeceğimiz yine bunlar olacak.

Fakat ABD-Türkiye ilişkilerindeki normalleşmenin asıl sonuçları kendini uluslararası ilişkiler alanında göstereceğini bilmek durumundayız. ABD'li şeffelerin İncirlik Üssü'nün sınırsız kullanımına ilişkin yeni bir anlaşma ile İsrail ziyaretini ilişkilerin yeniden rayına konulması için şart koşmaları bile başlı başına bunu anlatmaktadır. Gerçekte ilişkiler sorunluyken de Türkiye, emperyalizminin bölge halklarına yönelik saldırı ve savaş üssü olmaya devam etti. Bunun böyle olduğunu Genelkurmay'dan en yetkili generaller, ABD ile ilişkileri onarma gayreti

içindeyken, utanç verici bir övünçle tüm dünya önünde ayrıca açıkladılar. Fakat Amerikan emperyalizmi gelinen yerde bu kadarıyla yetinmiyor, yetinmek istemiyor artık. Türk devletinin ve ordusunun gerektiğinde kendi emperyalist çıkarları için bizzat savaşmasını da istiyor. Yuları Amerika'nın elinde bulunanları yeni dönemde bekleyen uşaklık görevi tamı tamına budur. Dün Yugoslavya'da, halen Afganistan'da bunu yapanların yarın bir başka yerde bunu yapacaklarından ya da yapmak zorunda kalacaklarından kuşku duymamak gerekir.

Bilindiği gibi işbirlikçi Türkiye burjuvazisinin yuları öteki bir koldan da Avrupalı emperyalistlerin elindedir. Türkiye'yi yönetenler bunu bugüne kadar bir uygarlık, demokrasi ve refah projesi olarak sundukları AB'ye katılım hedefiyle mazur göstermeye çalıştılar. Bu büyük yalanın gelinen yerde iler tutar yanı kalmamıştır artık. AB süreci kapsamında Türkiye'nin baskı ve terör rejimine çekilen demokrasi cilası daha şimdiden dökülmeye başladı bile. Yeni yasal düzenlemeler ile buna eşlik eden dizginsiz baskı ve terör uygulamaları bunu göstermektedir. AB sürecine kapsamlı bir sosyal yıkımın eşlik etmesi, bu süreç ilerledikçe yoksulluğun ve işsizliğin büyümesi, sosyal hakların budanması ise refah projesi iddiasının ne türden bir yalan ve aldatmaca olduğunu ortaya koymaktadır. Fakat AB projesiyle çizilen pembe hayallere en büyük darbe yakın zamanda bizzat Avrupa'nın kendi içinde geldi. Fransız emekçileri AB anayasasını reddederek, AB'nin refah değil, tam tersine, emperyalist tekellerin elinde emekçilere karşı kapsamlı bir sınıfsal saldırı ve sosyal yıkım projesi olduğunu tüm dünyaya adeta haykırarak göstermiş oldular.

Bu gelişmeler, demokrasiyi ve refahı emekçilerin devrimci mücadelesinden değil fakat AB'ye katılımdan bekleyen, bu doğrultuda bilerek ya da bilmeyerek düzene soldan omuz veren reformist akımlara, onların yaydığı zehirli hayallere de önemli bir darbe olmuştur.

Dostlar, emekçi kardeşler,

Geride bıraktığımız dönem içerisinde yıkılan bir başka dayanaksız hayal, Kürt sorununu 80 yıllık inkarcı ve katliamcı burjuva sınıf düzeniyle barışıp bütünleşerek çözmek çizgisi oldu. Türkiye'nin katı gerçeklerine gözlerini kapayarak bu hayale kapılanlar, Türk burjuvazisinin katı inkarcı tutumuyla yüzyüze kalmanın derin hayal kırıklığını yaşıyorlar şimdilerde. Bu yanlış bir hesaptı ve her yanlış hesap gibi çok geçmeden boşa çıkması kaçınılmazdı.

Bugün Türk ve Kürt halklarının ilişkisi kudurgan bir şovenizmin ve ona eşlik eden faşist saldırganlığın ağır tehditi altındadır. İmralı teslimiyetinin sunduğu olanaklara rağmen Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemini boğamayan Türk burjuvazisi ve devleti, çözümü şovenist histeriyi körükleyerek ve faşist saldırganlığı azdırarak Kürt halkını sindirmede arıyor.

Bu politikanın sonuç vermesi kuşkusuz mümkün değildir. Özgürlük ve eşitlik özlemi ve istemi Kürt halkının bilincinde ve yüreğinde artık bu tür oyunlar ve politikalarla sökülüp atılamayacak kadar köklemiştir. Fakat bu, sözkonusu politikanın halklarımız arası kardeşlik ilişkilerini ciddi bir biçimde tehdit ettiği gerçeğini de ortadan kaldırmıyor. Burjuvazi şovenizmi, toplumu zehirlemenin ve emekçileri bölerek sahte bir kutuplaşma içerisine itmenin, bu yolla devrimci sınıf mücadelesini boşa çıkarmanın bir olanağı olarak da kullanıyor. Türkiye'deki siyasal özgürlük ve devrim mücadelesinin önemli bir dayanağı olabilecek Kürt sorunu, burjuvazinin bu oyunu ve Kürt hareketinin bunu kolaylaştıran politikaları sayesinde, gericiği azdırmanın, emekçileri devrimci sosyal mücadeleden alıkoymanın bir olanağına dönüşmüş durumda yıllardır.

Bir NATO ülkesi olan Türkiye gibi bir ülkede, Kürt sorunu kesin olarak bir devrim sorunudur. Bu gerçeği, Kürt hareketinde gitgide daha çok güç kazanan emperyalizmin desteği ve müdahalesiyle sorunu çözme hayallerine karşı temel önemde bir uyarı olarak bir kez daha hatırlatıyoruz. Bu da dayanaksız boş bir hayaldir ve tıpkı İmralı üzerinden kurulan hayallerin çökmesi türünden yıkılmaya mahkumdur.

Kürt sorunu düzenle barış ve uzlaşma arayarak, bu olmayınca da emperyalist müdahalelere bel bağlayarak değil, iki ulustan emekçilerin birleşik devrimci mücadelesi içerisinde çözülebilir ancak. Komünistler olarak kesin inancımız budur ve son yılların tüm deneyimi bizim bu inancımızı bütün açıklığı ile doğrulamış bulunmaktadır.

Dostlar, emekçi kardeşler,

Dışta Ortadoğu halklarını hedef alan ABD-İsrail-Türkiye ittifakının yeniden güçlendirilmesi, Türk burjuvazisinin emperyalizmin hizmetinde yeni maceralara hazırlanması, içerde baskı ve terör rejiminin tahkim edilmesi, sosyal yıkım saldırılarının tüm pervasızlığı ile sürmesi, ve nihayet, azdırılan şovenizmin halklar arası kardeşlik ilişkilerini tehdit eder düzeye çıkması, tüm bunlar bir arada, devrimci hareketin omuzlarına büyük sorumluluklar yüklüyor. Fakat yazık ki ülkemizin devrimci hareketi şu sıralar tarihinin en güçsüz ve etkisiz dönemlerinden birini yaşıyor. Devrimci hareket egemen yapısal zaafalar kadar, işçi ve emekçi hareketinde sürmekte olan zayıflık ile burjuvazinin bunu süreklileştiren oyunları ve manevraları, tüm bunlar bir arada bu güçsüzlük durumunun alt edilmesini zora sokuyor.

Fakat biz buna rağmen devrimci bir iyimserlik içindeyiz. Türk burjuvazisinin izlediği tüm politikalar orta ve uzun vadede ona karşı güçlü bir sosyal çıkışın koşullarını hazırlıyor. Bu, sorunlara ve görevlere soluklu ve uzun vadeli olarak yaklaşmamız gerektiğini gösteriyor. Türkiye'nin bugünkü koşulları içinde kısa dönemli hesaplar boşa çıkmanın ötesinde büyük hayal kırıklıkları ile sonuçlanma riski de taşımaktadır. Türkiye solunda sonu gelmeyen tasfiyecilik yıkımların bir nedeni de bu türden dar görüşlü sabırsızlıklardır.

Yapmamız gereken; bir yandan olanaklı olduğunca güncel devrimci görevlere yanıt vermeye çalışmak, fakat öte yandan bunu asıl geleceğin büyük çıkışlarına yönelik bir perspektif, soluk ve dayanıklılık içinde ele almaktır. Önemli olan, geleceğin büyük mücadelelerine bugünden en iyi biçimde hazırlanmak, gündeme gelmesi kaçınılmaz devrimci patlamaları yeterli bir ideolojik, politik ve örgütsel hazırlıkla karşılayabilmektir.

Bütün bunları aynı zamanda partimizin kendi görev ve sorumluluklarına nasıl yaklaştığını vurgulamak için de söylüyoruz. Türkiye Komünist İşçi Partisi gündelik çalışma ve mücadelesinde hummalı temposunu hiç bir biçimde zayıflatmaksızın kendini geleceğe hazırlıyor, geleceğin büyük devrimci mücadelelerini kucaklamaya hazırlıyor. Bugün her koldan ve tüm olanaklarıyla işçi sınıfı içinde yoğunlaştırdığı çalışmasına yön veren çizgi, geleceği kucaklama ve kazanma perspektifine dayalıdır. İşçi sınıfı devrimci bir çizgide kazanılmadan geleceği kazanabilmenin olanağı yoktur. Bu bilimin ve tarihin en büyük dersidir Yeni bir yıldönümünü kutlamakta olduğumuz Ekim Devrimi'nin kendi başarısı şahsında kanıtladığı da tamı tamına budur.

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum...

Vaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Vaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

İstanbul Ekim Gençliği yeni dönemin ilk söziini söyledi:

“Üniversitelerimiz çetelere ve tüccarlara teslim etmeyeceğiz!”

Üniversitelerin açılmasıyla beraber İstanbul Ekim Gençliği olarak, “üniversitelerimizi çetelere ve tüccarlara teslim etmeyeceğiz!” şiarıyla yoğunlaşmış bir çalışma içerisine girdik. Bu çalışma kapsamında son dönemde yoğunlaşan neoliberal saldırılar ve geçen dönem 30’a yakın üniversitede karşılaştığımız sivil faşist saldırılara dönük politik tutumumuzu yaygın bir propaganda ajitasyon faaliyeti ile geniş öğrenci kesimlerine duyurmuş olduk.

Üniversitelerin açıldığı dönem gösterdi ki, geçen sene karşılaştığımız sorunlar aynı yerde duruyordu. Gençlik hareketinin sorunları ve bu sorunlar merkezli yaşadığı tıkanma, bunun doğal bir sonucu olarak fakültelerde, kampüslerde esmeye başlayan apolitik hava bir yanda, yeni bir dizi uygulamayla düzen cephesinden yaratılmaya çalışılan baskı ortamı ve üniversitelerin neoliberal politikalar çerçevesinde yeniden yapılandırılması süreci diğer yanda göze çarpmakta. Biz genç komünistler bu tablo karşısında üzerimize düşen sorumluluğun bilinci ve coşkusuyla üniversitelerimizde yerimizi aldık.

Bugün gençliğin kendisine alternatif bir çıkış yaratmak yerine sistemin çürümüş yanıyla beraber sürüklenmesi, gençliğin tercihi olmamalı. Bu tablo karşısında devrimci olmak, dönüştürücü olma misyonunu, siyasal özne olmak politik müdahaleyi gerektirmektedir. Bugün komünist bir taraf olarak söz söylemek, sistemin planlı her adımına karşı tok ve güçlü bir yanıt oluşturmak sorumluluğunu taşımak demektir.

Bu bilinçle bu yılın başında üniversitelerimiz daha kapılarını açarken, biz genç komünistler bu kapıların kimler için açılmasının hedeflendiğini ve kimlerin yüzüne kapatılmaya çalışıldığını teşhir ettik.

Üniversitelerimize sahip çıkma ve devrimci bir taraflaşma yaratmak hedefiyle başlattığımız “Üniversitelerimizi çetelere ve tüccarlara teslim etmeyeceğiz” kampanyasıyla okulun ilk günlerinden itibaren dönemsel müdahalemizi ve yeni dönem mücadelemizi başlatmış olduk. Üniversitelerimizdeki denetim ve baskı araçlarının turnikelerle ve kameralarla desteklendiği, eğitimin kar amaçlı bir meta olarak öğrencilere satışa sunulduğu, işçi- emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatılmaya çalışılarak “paran kadar oku” denildiği ve üniversitelerimizin tüm imkanlarının sermayeye peşkeş çekildiği bugünkü tablo karşısında bir taraflaşma yaratmak ve üniversitelerimize sahip çıkmanın, eşit parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkımızı savunmanın sesini ve gücünü yükseltiyoruz.

Üniversitemize sahip çıkıyoruz!

Yukarıda özetlediğimiz ihtiyaçların ürünü olarak çalışmalarımızı henüz üniversitelerin açılmadığı bir tarih olan 3 Ekim’de Taksim Galatasaray postanesinde bir basın

açıklaması düzenleyerek başlattık. Yaklaşık 25 kişinin katıldığı basın açıklamamızda hem çalışmamızın ana şiarı olan “üniversitelerimizi çetelere ve tüccarlara teslim etmeyeceğiz!” şiarının bugün taşıdığı güncel anlamı, hem de 12 Eylül düzeninin bugüne bıraktığı etkileri açarken, gençliği geleceğine sahip çıkmaya çağırdık. Basın açıklaması dışında üniversitelerin henüz açılmadığı günlerde Taksim Meydanı’nda Ekim Gençliği satışlarıyla beraber bildiri dağıtımları yaparak, üniversitelere sahip çıkma çağrısını geniş kesimlere duyurmuş olduk. Üniversiteler açıldıktan sonra da haftasonları dergi satışlarımızı ve bildiri dağıtımlarımızı süreklileştirdik.

Üniversitelerin açılması ile beraber, 6 Kasım’a sınırlı bir süre kalmasından dolayı iki hafta üzerinden kurguladığımız çalışmamızı hayata geçirmeye başladık. Bu kurgu doğrultusunda, ilk günden itibaren fakültelerimizde yaygın bir afiş çalışması ve bildiri dağıtımı yaptık. Beraberinde kullandığımız anketlerle geniş öğrenci kesimleriyle tartışma imkanına kavuştuk.

Gerçekleştirdiğimiz plan doğrultusunda tüm yerelerde yayın satışını artırmaya dönük özel bir çaba içerisine girdik. Sistemli masa açma faaliyetleri gerçekleştirildi. Beraberinde kampanyamızın yerel sorunlarla bağıni kurabilmek adına yerellerimize özel el ilanları, afişler çıkartıldı.

İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü’nde yaygın bir afiş çalışması ve bine yakın bildiri dağıtımının yanı sıra yerele dair sorunları içeren el ilanları ve her gün açılan EkimGençliği masasıyla desteklediğimiz kampanyamızı, 11 ekim günü gerçekleştirdiğimiz etkinliğimizle beraber sonlandırdık. Şiir ve müzik dinletisinden oluşan etkinliğimizde ayrıca neoliberal eğitim politikalarına dair bir tartışma da gerçekleştirdik.

İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Kampüsü’nde de yine yaygın kullandığımız materyallerimizin ardından 12 Ekim’de bir etkinlik gerçekleştirdik. Kampanyamızın gerekçesini ve önümüzdeki döneme ilişkin politikalarımızı ifade edebilmemiz açısından anlamlı bir araç olan bu etkinliğimizde, ayrıca 6 Kasım sürecine ilişkin vurgular da yaptık.

Yıldız Teknik Üniversitesi’nde ise 10 günlük kampanya süresince üniversitelerimizin tüccarlara peşkeş çekilmesinin karşısında olduğumuzu, üniversitemizde bulunan kameraların ve sermayedarlara kiralanan laboratuvarlarımızın teşhirini içeren yerel afişler kullanarak, YTÜ’nün asıl sahiplerinin öğrenciler olduğunu vurgulamış olduk.

Açık ki üniversitelerimiz sahipsiz değildir. Sermaye devletin her türlü saldırısı karşısında gençlik içerisinde politik bir taraflaşma yaratmanın tüm imkanlarını yaratacağız.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

İstanbul Ekim Gençliği

“Eğitimde fırsat eşitsizliğine son” etkinliği...

Önümüzdeki dönemi kazanmak için ileri!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak dönem başında çalışmalarına başladığımız “Eğitimde fırsat eşitsizliğine son!” başlıklı etkinliğimizi 29 Ekim günü gerçekleştirdik. Oldukça başarılı geçen etkinliğimiz, dönem başından bu yana sürdürdüğümüz çalışmaların karşılığını görebilmemiz açısından oldukça anlamlıydı.

Etkinliğimizi liselerde oluşturduğumuz etkinlik örgütlenme komitelerimiz örgütledi. Her komite, hem etkinliğe kendi sunabileceği katkıyı planlamak, hem de ek olarak kendi lisesinde yaşadığı sorunlara ilişkin bir tebliğ sunmakla sorumluydu. Örgütlenme komitelerimizin bir kısmı düşündüğümüz düzeyde işleyemese de oldukça verimli sonuçlara ulaştığımızı ifade edebiliriz.

Etkinliğimize bütün devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladık. Ardından bir İLGP’li arkadaşımız etkinliğin anlamı ve İLGP çalışmasının geleceğimiz açısından taşıdığı önemi anlatan bir konuşma gerçekleştirdi.

Bu konuşmanın ardından Refhan Tümer Lisesi’nden bir İLGP’li arkadaşımız Nazım Hikmet’in Vatan Haini şiirini okudu.

Daha sonra Türkiye’de gençlik hareketi tarihi ve İLGP konulu bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirdik. Sinevizyonun sonunu, İLGP çalışmasının başlamasından bu yana çıkan bültenlerin kapaklarına, afişlerimize, eylem görüntülerimize ve son olarak merkezi lise yayınıımız olan Liselilerin Sesi’ne ayırdık ve bu fazlasıyla ilgi çekti.

Sinevizyon’dan sonra Eyüp Lisesi’nden İLGP’li bir arkadaşımız şiir okudu.

Okunan şiirlerin ardından 15 dakika ara verildi. İkinci bölümde Çemberlitaş Kız Lisesi’nden İLGP’lilerin hazırladığı tiyatro gösterisi sunuldu. Oldukça başarılı olan bu oyun Ah Şu Gençler adlı tiyatronun belirli bölümlerinden derleme yapılarak oyuncu arkadaşlarla düzenlenmişti. Ardından İsmet Aktar Lisesi’nden bir arkadaşımız yine Nazım Hikmet’ten bir şiir okudu. Daha sonra serbest kürsü bölümüne geçildi. Serbest kürsüde birçok liseden İLGP’liler çıkıp düşüncelerini paylaştılar.

Eyüp Lisesi, Refhan Tümer Lisesi, Ertuğrul Gazi Lisesi, Orhan Cemal Fersoy Lisesi, Vefa Poyraz Lisesi, İncirtepe Lisesi, Çemberlitaş Lisesi, İsmet Aktar Lisesi ve Hatice Bayraktar Lisesi adına birer konuşma yapıldı. Özellikle İncirtepe Lisesi’nin geçen sene yaşadığı eylem deneyimini aktarması oldukça ilgi çekiciydi. Çemberlitaş Lisesi okullarında yaşanan baskı politikaları ve geliştirdikleri tutumu aktarırken, Eyüp Lisesi okullarında

para veremeyenlerin velilerinin temizlikçi olarak çalıştırılmak istendiğini ve okullarında örgütlenen ülkü ocaklarını anlattı. Vefa Poyraz Lisesi’nden konuşan İLGP’li arkadaşımız eğitimin genel sorunlarına değinmeyi tercih ederken, anadilde eğitim sorununa özel bir vurgu yaptı. İsmet Aktar Lisesi’nden konuşan İLGP’li arkadaşımız ise meslek liselerinin sorunlarına değinerek, bu alanda yaşanan ucuz emek sömürüsüne vurgu yaptı.

Serbest kürsünün ardından başka bir İLGP’li arkadaşımız, YÖK ve 6 Kasım gündemi üzerine bir konuşma yaparak, İLGP’nin de 9 Kasım’da Beyazıt’ta olacağını ifade ederek, etkinliğe katılan tüm İLGP’lileri alanda açılacak olan lise pankartı arkasına güç katmaya davet etti.

Konuşmaların ardından Grup Eksen sahne aldı ve hep bir ağızdan marşlar ve türküler söylendi. Ardından bir İLGP’li arkadaşımızın çaldığı ve söylediği türküler eşliğinde halaylar çekildi. Etkinliğimizi “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganı eşliğinde bitirdik.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinliğimiz oldukça başarılıydı. İLGP’liler olarak kendi güçlerimize dayanarak bir etkinlik örgütleyebilmenin haklı gururunu yaşıyor ve bunun yarattığı güvenle önümüzdeki dönemi planlıyoruz. Önümüzde yakın vadede bir 9 Kasım eylemi var. Bu eylemi kendi cephemizden güçlendirebilmek için elimizden gelen tüm gücü sarf edecek ve liseli gençliğin geleceğine sahip çıkma bilincine kavuşabilmesi, öğrenci gençlik hareketine güç katabilmesi için azami çaba harcayacağız. Etkinliğimizden aldığımız güçle daha güçlü adımlar atacağımızı biliyoruz.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

ÖSS: Sermaye devleti için para makinesi !

Üniversiteye girişlerde uygulanan eleme sınavı düzen tarafından aynı zamanda bir sömürü aracına da dönüştürülmektedir. Sınav sistemindeki değişikliklerle sınavın daha zorlu kılınmasına bağlı olarak, sınava hazırlık alanında dönen paralar daha da artmıştır. Dershane, özel ders, yardımcı kitap, soru bankası derken sermaye bu alanda çok ciddi bir Pazar yaratmaktadır. Bu alanın tamamen bir rant alanına dönüştüğünü artık herkes biliyor. Eskiden paralı öğrencilere hitap eden dershaneler, şimdi işçi-emekçi çocuklarından da para kapabilmek için ucuz fiyatlarla da hizmet veriyor. Tabii burada da parana göre kaliteli dershaneye git mantığı oluşuyor. İşçi-emekçi çocukları bin bir güçle topladıkları dershane paraları karşılığında kalitesiz dershanelere mahkum oluyorlar. Diğer yandan da fiyatları 4 milyar civarında değişen FEM, Final gibi dershanelerde eğitim gören öğrenciler duruyor. Bu uçurum göz boyama oyunuyla kapatılmaya çalışıyor. Ama ÖSS'nin bizzat devlet tarafından sömürüye dönüştürülen alanı başvuru sırasında alınan ücretlerle başlıyor. Asıl olayın bu ayağına değinmek istiyoruz. Sonuçta aradaki fark, bu sömürünün sermayeye değil devlete hizmet etmesidir.

ÖSS'ye başvuru için ilk adım olan ÖSS kitapçığını tüm liselerden alabilirsiniz. Ama 20 milyon karşılığında! Devletin ÖSS üzerindeki sömürüsü böylece başlamış oluyor. Küçük bir meblağ gibi gözükse de sınava girecek öğrenci sayısının bir buçuk milyonu aştığı göz önünde tutulursa burada büyük bir vurgun alanı olduğu görülür.

Sadece kitapçık için bu paranın alındığını bir kez daha belirtelim. Daha asil soygun başlamadı.

ÖSS başvuruları bankalarda başlıyor

ÖSS sınavına girmek isteyen her öğrenci kitapçıya göre başvuru formunu doldururken bu sefer de karşılarna bankaya para yatırmaları gerektiğini söyleyen madde çıkıyor. Banka kuyruklarında biriken öğrencilerden alınan paralarla öğrencilik sıfatı bir anda müşteriye dönüşüyor. Ellerinde dekontlarıyla formlarını tamamlamaya çalışan öğrenciler

sınava kilitlenip üniversite hayalleriyle o anı değerlendiremiyorlar. Bu büyük soygunu kimse eleştirmiyor. Çünkü devlet tarafından masraflar için alınan para imajı çok güçlü kullanılıyor. İnsanlar da bir kez verdiğimiz görüşle fazla üstünde durmuyorlar. Ama bahsettiğimiz ücretler, basılan kitapçık ve sınav giderlerinin

toplamından daha fazla olduğu açıktır. Bu alan ciddi bir sömürü alanıdır. Devlet hem milyonlarla ifade edilen bir müşteri kitlesini, hem de başka işletmeye gitme şansı olmayan müşteri fırsatını iyi değerlendiriyor.

Sınavın öncesinden başlayan soygun sınav sonrasında da devam ediyor. Artık sonuçlara göre sınavı kazananlar bölümlerini seçme işleriyle uğraşırken sınav daha bitmiş sayılmıyor. Çünkü yaptığınız tercihler sonrasında açıkta kalma riskiniz var. Hem de bu, puanınız gerçekte yetebildiği halde. Çünkü eskisinden farklı olarak sınav sonuçlarına yüzdalık dilim de çok etki ediyor. İşte bu ikinci elemeye takılanlar için ilk başvuru sonrasında boş kontenjan kalan yerler bir umut oluyor. Son bir şans denemesi için başvurmak isteyenler küçük bir meblağı (!) daha gözden çıkarmak zorundalar. Tam bir kumar oyunu olan ek kontenjanlar "ya tutarsa" mantığıyla işliyor.

Öğrenci eleme sınavı hem işçi-emekçi çocuklarına üniversite kapılarını kapıyor, hem de sınavı kazanabileceği inancıyla öğrencileri sömürüyor. Bir de düşük puanlı öğrencilere açık öğretim seçeneği sunuluyor.

Bir başka umut kapısı olan açık öğretim ise bir diğer soygun kapısı. Dönem ücretleri 200 milyon civarında olan açıköğretim fakülteleri aslında ciddi bir eğitim olarak görülüyor. Özel işletmelerin artık yüksek puanlı üniversite mezunlarıyla ilgilendiği ve bir çok taşra üniversitesi mezununun işe alınmadığı bir dönemde, açıköğretim mezunu olmak sözümona değerli oluyor. İşçi-emekçilerin sömürüsü üzerinden ayakta duran düzen her fırsatı değerlendiriyor. 2005 yılında bir öğrencinin Öğrenci Eleme Sınavına girmesi ve ek kontenjan başvurusu yaklaşık 150 milyona mal oluyor. Başta da belirttiğimiz gibi belki çok büyük bir rakam değil ama asıl hesaplama bu sayıyı bir buçuk milyon öğrenciyle çarpıldığında oluşuyor.

Gerçekler gizlenemeyecek kadar ortada!

Bu sömürü çarkı aslında bilinen bir gerçek. Ama işçi ve emekçi kitleler evlatlarına bireysel bir kurtuluş yolu hazırlamanın iyi bir eğitimden geçtiği saf inancıyla bu talana katlanmayı tercih edebiliyorlar. Gerçekte ise kapitalist sistemin işleyişi gereği artık sınıf atlamak üniversite eğitimi de aşan bir durum haline gelmektedir. Diplomalı işsiz yetiştiren üniversiteler, işçi-emekçi çocukları için hiçbir şekilde kurtuluş yolu olamaz. Bilinçli bir şekilde yürütülen tüm bu saldırılar yıllardır olduğu gibi sırtımızdan geçen asalaklar sınıfına hizmet etmektedir. Ve bizim bu kabullendiğimiz gerçekten güç olarak saldırılarının boyutunu artırabiliyorlar. İşçi-emekçi çocukları eğitimin her kademesinde sömürülmektedir. Yeni düzenlemelerle bu daha yakıcı bir sorun olacaktır. Sorunlarımız çığ gibi büyürken seyretmek veya dert yanmak sorunlarımızı engelleyemez. Artık gerçek sorunlara gerçek çözümler yaratılmalıdır. Artık mücadele etmekten başka yol yoktur. Geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim.

Ankara'da parçalı YÖK protestoları üzerine...

Ciddiyetsizlik, dar grupçuluk ve iftira çözüm değildir!

Genç komünistler, 6 Kasım eylemleri öncesinde bütünsel bir çalışma tarzı ve eylem biçimi ortaya koydular ve 6 Kasım eylemlerinin bu temelde tartışılmasını sağlamaya çalıştılar. Bugün bir çok üniversitede gerçekleştirilen 6 Kasım eylemleri sonrasında, eylemlerin biçiminden içeriğine ve örgütleniş tarzına kadar bir dizi alanda önemli bazı başarılar sağladığını ifade edebilmekteyiz. Bu başarı elbette ki kendi içerisinde bir sınırlılığı ifade etmektedir ve bu sınırlılığı ortaya çıkartan tablo eylemlerde yaşanan bölünmedir. Zira 6 Kasım eylemlerini daha güçlü ve örgütlü bir gençlik hareketi yaratma iddiasının manivelasına dönüştürme çabamız bir dizi bölünme nedeniyle zaafa uğramış ve daha güçlü olabilecek sonuçlar ne yazık ki sınırlanmıştır.

Bu elbette ki gençlik hareketini zaafa uğratan bir sorun olarak tartışılmayı ve değerlendirilmeyi hak etmektedir. Zira genç komünistler de sorunun taşıdığı bu önemden kaynaklı olarak gerek bu yıl gerekse de geçtiğimiz yıllarda parçalı tablonun gençlik hareketinin daha güçlü bir atılım yapmasının önünde nasıl bir engele dönüştüğünü açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Örneğin şunları söylemişlerdir:

“Fakat tüm bu sorunlara ve zaafılara rağmen bugün öğrenci hareketine etkin ve yol açıcı bir müdahale tam da bu parçalı güçlerin birleşik bir örgütlenme ve pratik içinde seferber edilebilmesinden geçmektedir. Bu nesnel bir imkan olduğu kadar nesnel bir ihtiyaçtır da. Nesnel bir imkandır diyoruz; zira öznel planda birçok grup arasında bölünmüş olsa da söz konusu olan yılların mücadelesi içinde öğrenci hareketinin oluşturduğu ilerici-devrimci birikimdir ve nesnel varlığı ile gerçekte ona aittir. Nesnel bir ihtiyaçtır diyoruz; zira öğrenci hareketinin bu öncü birikimine dayanmak, geniş öğrenci kitlelerine etkin ve başarılı bir yönelimin olmazsa olmaz koşuludur. Bu gücü toplamı içinde birleşik bir kuvvet olarak harekete geçiremediğimiz ölçüde, hiç değilse bugün için geniş gençlik kitlelerinde yankı uyandıracak ve destek bulacak bir gençlik mücadelesi geliştiremeyiz.”(1)

Ama bugün bir kez daha 6 Kasım vesilesiyle tartışacağımız konu hareketin parçalılığını nasıl aşacağımız değil, tam da bu parçalılığın arkasındaki apolitizm, dar grupçuluk ve ciddiyetsizlik olacaktır. Zira siyasal gençlik grupları şahsında karşı karşıya kaldığımız tartışmalar bizi zorunlu olarak bu sorunları tartışmaya

itmektedir. Bu bizim açımızdan bir tercih değildir. Ancak ortaya konulan onca kapsamlı değerlendirmeye, tek bir politik söz söyleme cesareti göstermeden kuru ve bomboş bir ajitasyon metni içinde ortaya konulan karaçalma, bir kez daha ve bu kez 6 Kasım eylemleri vesilesiyle siyasal gençlik gruplarının düştüğü durumu tartışmayı zorunlu kılmıştır.

Amacımız geline yerde yalanı politika sayan, başka da söyleyecek bir sözü bulunmayan SGD ve Özgür Gençlik çevresiyle polemik değildir. Kaldı ki yapılacak tartışmanın tarafı apolitizmin dipsiz kuyusunda debelenen SGD ve Özgür Gençlik çevresiyse, bu zaten daha baştan gereksiz hale de gelmektedir. Bizim sorunumuz politik çürümeye ve buna eşlik eden çaresiz debelenmelere yanıt vermek değil, gençlik hareketinin gerçek sorunlarını ve ihtiyaçlarını tespit etmek, tartışmak ve elbette aşmak üzere kararlılıkla çabalamaktır. Bu çerçevede bize yöneltilen karaçalmalara vereceğimiz yanıtlar da zorunlu ara açıklamalar olmaktan öteye geçmeyecektir.

Eleştirisinin dayanılmaz hafifliği ya da küçük-burjuva solculuğunun kaba iflası

28 Ekim 2005 tarihli Atılım gazetesinde şu ifadelerle

yer alıyor: “*Parçalılık bu yıl da gençlik hareketinin temel zaafı olmaya devam ediyor. Tüm çabalarımıza rağmen parçalılığı örgütleyen Koordinasyon, Demokratik Gençlik Hareketi, Ekim Gençliği gibi gruplar, devrimci gençlik örgütlerinden uzak durma tutumları nedeniyle hareketin gücünü ve kitleselliğini zayıflatmanın sorumlularıdır.*”

Yukarıdaki aktarma, Özgür Gençlik’in 22 Ekim 2005 tarihli sayısında yer alan orta sayfa metninin bir bölümünün özetlenmiş halidir. Söz konusu metinde ayrıca, *Ekim Gençliği*’nin de içinde olduğu üç grubun “en geri mücadele biçimlerinde ısrar” ettikleri, böylece parçalılığı ve bölünmeyi örgütledikleri de vurgulanıyor.

Ankara 6 Kasım sürecinin örgütlenmesine ilişkin görüşmeler, Eylül sonuna doğru başladı. Burada ilk görüşmelerden itibaren, genç komünistler, öncelikle hareketin sorunlarına dair bir fikir birliğinin yaratılması, hareketin politik gündemlerinin ayrıntısıyla tartışılması ve bu gündemlere dair etkili ve ortak bir kitle çalışmasının sonucu olarak fiili ve meşru bir eylemin gerçekleştirilmesini öngören bir politik çerçevede ısrarcı oldular. Eylemin yeri, saati gibi biçimsel tartışmaların ya da eylemin örgütlenme tarzına dair ucuz keskinliğe dayalı sekte tutumların birlik zeminini bozmasına fırsat tanınamaya çalıştılar ve tartışmaların politik bir zeminde yürütülmesi için ısrarcı oldular.

Platformda yer alan Gençlik Federasyonu, merkezi eylem kararı üzerinden mevcut platformla ortaklaşmayacağını, isteyen kendi eylemlerine katılabileceğini “deklare etti”. SGD’nin tutumu ise, tamamen eylemin tarihine dair bir bölünmeyi zorlayan tutum oldu. 27 Ekim bizim önerilerimiz arasındaydı, bunu savunuyor, gerekçelendiriyor ancak tartışmaya açık olduğumuzu, ikna olabileceğimizi söylemiş bulunuyorduk. SGD ise merkezi kararları olduğunu ve hiçbir biçimde bu tarihte ortaklaşmayacağını söyleyen dayatmacı bir tutum aldı. Tamamen biçimsel bir tartışmadan doğru zorlanan bu ayrışma zemininin birincil sorumlusu, bizzat SGD’ni kendisi olmuştur. O adeta işi daha baştan çıkmaza sokmak tutumu içindeydi.

Bir başka SGD argümanı ise, Üniversite Öğrencileri çalışmasında ortaklaşmayacakları, bu imzaya karşı ilkesel tutum aldıkları idi. Bizim Üniversite Öğrencileri çalışmasına bakışımız bellidir, bunu burada yinelememiz gerekmiyor. Biz bu konuda hiçbir siyasal gruba dayatmada bulunmadık, yalnızca süreci bu imzalarla örgütleyebileceğimiz siyasal gruplarla ortak tutum aldık. Çeşitli siyasal çevrelerin kendilerini ifade edebildikleri, kendi pankartlarıyla katılabildikleri ve bu noktada asgari bir birlikteliğin ve hukukun yaratılabildiği 27 Ekim eylemine de katılmayarak birleşik eylem zemininden kopan ve bunu da gerekçelendiremeyen SGD’nin bizzat kendisiydi.

Devrimci gençlik hareketlerinden uzak durma iddiası, SGD’nin süreç boyu sahip olduğu “çamur at izi kalsın” tutumunun yeni bir örneğidir yalnızca. Anılan süreçte tamamen biçimsel tartışmalardan ve merkezi kararlardan

doğru yapılan tartışmalardan hareketle Gençlik Federasyonu ve YDG bizimle ortaklaşmayacaklarını ilan etmişlerdi. İlginç olan nokta, SGD’nin bu iki devrimci gençlik örgütlenmesiyle de ortaklaşmamasıydı! Sürece merkezi ve “barışçıl” – bu ifade bizim fiili-meşru eylem vurgumuzla mutlaka karşılaştırılmalıdır, zira genç komünistler hiçbir eylemsel sürece dair böyle bir tanımlama içerisinde olmamışlardır- bir Kızılay eylemi üzerinden bakan SGD, sürece Kızılay eylemi üzerinden bakan bu iki grupla da ortaklaşmadı. Bu yanıyla, sadece devrimci gençlik örgütlerinden değil, toplamda bütün gençlik örgütlenmelerinden kaçmış ve hareketin tümünden dışına düşmüş oldu. Böylesi bir durumda SGD’nin kalkıp bizi devrimci gençlik örgütlerinden uzak durmakla itham etmesi, hele ki gençliğin parçalı tablosunun sorumlusu ilan etmesi, kaba bir ciddiyetsizlik ve sorumsuzluk ifadesidir.

“En geri mücadele biçimleri” iddiasına dair de bir çift söz söylemek gerekiyor. SGD kendi eyleminin (bizi bölücülükle suçlayan bu birlikçi arkadaşlar 6 Kasım eylemini 8 Kasım’da tek başlarına yaptılar!) politik çerçevesiyle 27 Ekim eyleminin politik çerçevesini samimiyetle önüne koyarak karşılaştırmalıdır. 27 Ekim eyleminin politik düzleminin çok çeşitli yönleriyle aldığı ilerden tutumlara bir örnek olarak burada sadece Kürt sorununu örnek vereceğiz. 27 Ekim eyleminde operasyonların durdurulması, anadilde eğitim, Kürt halkına dönük saldırılar karşısında Kürt halkı ile omuz omuza bir mücadele çağrısı dile getirildi. SGD ise kendi eyleminde İmralı teslimiyetinin “demokratik barış” talebini dile getirdi. Fiiliyatta teslimiyetçi liberal platformun kuyruğunda yapılan sözde siyasetin en acısnası örneklerini sergileyen SGD’nin kalkıp “en geri eylem biçimleri”ne karşıtlık üzerinden keskinlik taslamasının ciddiye alınır bir yanı olabilir mi?

27 Ekim ön sürecini, Ankara’nın çeşitli üniversitelerinden öğrencilerle birleşik bir 6 Kasım sürecini kimi okullarda eylemli bir süreçle, etkinliklerle örmeye çalıştık. Bu toplam birikimi, 27 Ekim günü A.Ü. Cebeci Kampüsü’nden başlayarak Ziya Gökalp üzerinde SSK İşhanı önüne yapılacak fiili-meşru bir yürüyüşle, burada her üniversite, kampüs ve fakülteler ile eylemin örgütleyicisi siyasal gruplar olarak yapılacak basın açıklamalarıyla ve tekrar Cebeci Kampüsü’ne yürüyüşün ardından kampüste oluşturulacak “Alternatif Üniversite” kurgusuyla taçlandırmayı planladık. Cebeci Kampüsü çıkışında yaşanan polis saldırısı ve polis saldırısına özellikle öğrenci kortejlerinden verilen yanıt, SGD’yi fazlaca ilgilendirmiyor olmalı ki, saldırı akşamında yapılan protesto eylemine bile katılma gereği duymamıştır. Geri ve “barışçıl eylem” üzerine ucuz laflara da bu aynı olay üzerinden bakılmalıdır. Bizim katıldığımız birleşik eylem 8 Kasım’daki pek “militan” SGD eyleminin tabiri uygun ise “genişletilmiş” halidir. “En geri mücadele biçimlerinde ısrar” edenlerin eylem çizgisi ve tablosu SGD’nin tek başına eyleminin

geniştirilmiş haliyse eğer, bu sadece SGD'nin grupçu kaygılar ve küçük hesaplarla gençlik hareketinin ortak eylem zemininden koptuğunu, gençlik hareketinin genel ihtiyaçlarını ve çıkarlarını hiçe saydığını gösterir. Durum da tam tamına budur zaten.

Hatırlanacağı üzere, Gençlik Federasyonu, SGD, YDG ve DPG, başka birtakım gruplarla birlikte, ancak esas gövdesini kendilerinin oluşturduğu benzer bir eylem tarzını geçtiğimiz yıl da Ankara'da hayata geçirmişlerdi. Bunu ise bir yandan "gençlik liberalleşiyor" tespitleriyle, öte yandan da 6 Kasım'ın düzenle cepheden bir karşı karşıya geliş günü olduğu ve gençliğin bu karşı karşıya geliş üzerinden meşru saldırı hakkını kullanması gerektiği argümanlarıyla gerekçelendiriyorlardı. Bu senenin tablosu hiç değilse SDG'nin bunda ne denli samimiyetsiz olduğunun da resmi olmuştur. SGD geçen yılın o pek keskin "düşmanın üzerine yürüyen" tarzından bu yılın "barışçıl" eylem tarzına bu keskin geçişini açıklamakla yükümlüdür herhalde. Kuşkusuz bir parça ciddiyeti ve samimiyeti varsa eğer.

Ankara 6 Kasım sürecinde reformistler

Bu yıl Ankara'da 6 Kasım sürecine damgasını vuran bir başka nokta, bazı reformist çevrelerin açıklama yapma gereği bile duymaksızın 6 Kasım sürecini eylemsiz geçirmeleri oldu. ÖDP ve Emek Gençliği cephesinde, tartışmalara dönük ilgisizlik, çalışma alanlarında atalet ve sürece dair toplam bir eylemsizlik tablosu hâkim oldu. Bu yıl ÖDP'nin süreçte panel düzenlemek dışında hiçbir etkinliği olmadı. Emek Gençliği'ise bunu dahi yapmayarak süreci tamamen eylemsiz geçirebildi. Bu yılki tartışmalar sırasında ÖDP adına sadece bir görüşmeye katılan temsilci, görüşmeye tüm siyasal öznelerin Üniversite Öğrencileri imzasında ortaklaştığı bilgisiyle geldiklerini, bu olmadan platforma dâhil olmayacaklarını belirtti. Bu sözde sekte tutumunun gerisinde alabildiğine liberal, eylemlilik süreçlerinden açıkça geri duran, gençliğin enerjisini liberal açılımlarla tüketmeyi hedefleyen bir tutum olduğu, farklı iller üzerinden yaşanan tartışmalarla da ortaya çıktı. Geçtiğimiz yıl yaşanan 5 Kasım eylemine bakıldığında, bugün bu sektelikle sürece yaklaşanların eylem alanında nasıl ortaklık zeminlerini dağıttığı, ortak hukuku açıkça çiğnediği de ortadadır. Sonuç olarak, ÖDP, 26 Ekim'de bir panel düzenleyerek sürecin içerisinden sıyrılmış göründü.

Bu konuda Emek Gençliği daha da geri bir tutum aldı. Geçtiğimiz yıl ilkesiz bir siyaset tarzı ile Sıhhiye Meydanı'nda düzenlenmesine karar verilen eylemin Sakarya Caddesi'ne çevrilmesinin sorumlularından biri olarak ortaya çıkan Emek Gençliği, 5 Kasım eyleminde

yüzlerce öğrencinin gösterdiği iradeyi bir siyasal özne olarak gösterememiş, Cebeci Kampüsü'nden yürüyen gençliği Sakarya Caddesi'nde "beklemişti". Benzer atalet tablosunun daha vahim hali, bu yıl yaşanan toplam eylemsizlik halinde gözlemlendi. 2005 6 Kasım sürecinin hazırlıklarına tamamen ilgisiz kalan bu çevre, görüşmelerin hiç birine çağırıldığı halde gelmemiş ve eylemlilik süreçlerinin tümüyle dışında kalmıştır.

6 Kasım sonrasını örgütlemek için ileri!

Tüm bu tartışmalara karşı 27 Ekim eylemine dair vurgulanması gereken temel nokta, hareketin geleceği açısından olumlu birikim ve deneyimler toplamı yaratmış olmasıdır. Eylemin politik çerçevesi de genç komünistlerin özel inisiyatifiyle, hiç de üniversiteye sıkışmayan, üniversitenin sorunlarını toplumsal sorunlarla birleştiren ve buradan doğru gençliğe toplumsal düzlemde açık bir taraf olma çağrısı yapan bir politik çerçeve olarak ortaya çıktı. Buradan edindiğimiz birikimle, çalışma birliği yaratmakta ortaklaştığımız çeşitli siyasal gruplarla bu süreci devam ettirmekten taraf olacağız.

Gerek 27 Ekim eyleminin, gerekse de 7-8-9 Kasım eylemlerinin gösterdiği temel önemde bir sonuç, özel olarak Ankara gençlik hareketinin büyük bir darlık, parçalılık, örgütsüzlük ve şu sıralar ağır bir ciddiyet bunalımı ile karakterize olduğudur. Gençlik hareketine dair sorumsuz tutumların, gençliğe güvensizliğin, kitleden ve kitle çalışmasından kaçışı teorize edilişinin, hareketin geri tablosunu kendi gerilikleriyle tersinden besleyenlerin ve gençliği eylemsiz, hareketsiz kılan anlayışın karşısına, inatla devrimci bir kitle çalışmasıyla, geniş gençlik kitlelerini inisiyatif sahibi kılmayı hedefleyen bir politik bakışla, hareketin devrimci çizgide birleşik ve kitlesel bir nitelik kazanması açısından güçleri seferber eden, süreçleri eylemli bir hatta örmeyi esas alan ve geniş gençlik yığınlarını bu eylemliliğin bizzat yönlendiricisi haline getiren bir bakışı hayata geçirmek için çaba harcayacağız.

Ankara Ekim Gençliği

İstanbul Üniversitesi'nin geleneksel açılış şenliği yasaklamalara rağmen gerçekleştirildi...

Devrimci gelenek bu yıl da bozulmadı!

Son iki yıldır rektörlük tarafından yasaklanan İstanbul Üniversitesi açılış şenliğinin yasaklamalara karşı gerçekleştirilmesine ilişkin tartışmalar yaklaşık bir ay önce başlamıştı. İlk günlerde tartışmalara onaltı siyasal grup katılmıştı. Bu tartışmalarda açılış şenliğinin bugün İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin mücadelesi açısından önemli bir yerde durduğunu belirterek okulun açıldığı günden itibaren şenlik çalışmalarının başlatılması gerektiğini ve tüm yasaklamalara rağmen şenliğimizi geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da gerçekleştireceğimizi söyledik. Bu doğrultuda demokratik kitle örgütleriyle görüşerek şenliğimize, haklı mücadelemize destek olmalarını istedik. Yasaklanan açılış şenliğimizi her koşulda gerçekleştireceğimizi duyurmak için üniversitemizin açıldığı ilk hafta bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Şenlik ön çalışmalarının ilk günlerinde şenliğin örgütleyicisi olduklarını açıklayan siyasal gruplar bir süre sonra şenlik çalışmalarına ve şenlik organizasyonuna ilgisiz kaldılar. Haftalarca net bir programa ve ciddi bir ön çalışmaya konu edilememesi sonucu şenlik bir hafta ertelenmek zorunda kaldı. Bu konuda temel sorumluluğun şenliğin örgütleyicisi olduğunu söyleyip de hiçbir çaba harcamayan siyasal gruplarda olduğunu belirtmek gerekiyor.

Şenliği ertelerken amacımız, hızlı bir biçimde programı netleştirmek ve bu etkinliği tüm öğrencilere duyuracak bir ön çalışmaya konu etmektir, ki özünde bu bile bizim şenlik tartışmalarının ilk günlerinde çizdiğimiz ön çalışma hattından çok uzaktı. Zira biz şenliğin yerellerde toplantılarla duyurulduğu ve birlikte örgütlendiği bir tarzda geliştirilmesinden yanaydık. Ancak etkinliğe bir hafta kala ortada netleşmiş bir program, şenliği duyuracak bir afiş ve hatta ön çalışma yürütecek bir bileşen bile yokken, bu düşüncemiz artık gerçekçi bir hedef olmaktan çıkmıştı. Şenliğin bir hafta ertelenmesine karşı bu yolla da ortaya koyulan çaba herhangi bir karşılık bulmadı. Bunun üzerine şenliğin örgütleyicisi olan siyasal gruplardan bazıları şenlikten çekildiklerini ve sadece katılımcı olacaklarını ifade ettiler. Geride kalan altı gençlik grubu olarak bu şenliği gerçekleştirmek için yoğun bir çaba harcadık.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen 19 Ekim günü Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda şenliğimizi gerçekleştirdik. Programın son iki gün içinde hazırlanmış olmasına ve tüm eksikliklerine rağmen şenliğimiz ortaya atılan iddianın ve ısrarın sonucunda gerçekleşmiş oldu. Elde bir dizi imkan varken ve bu imkanlar ortak bir çabayla değerlendirilebilecek iken siyasal grupların şenliğe olan anlaşılması güç ilgisizliği ise, gençlik hareketine karşı gösterilen bir sorumsuzluk olarak anlaşılmalıdır.

"YÖK'e, paralı eğitime, soruşturmalara, faşist saldırılara ve sovenizme karşı örgütlenelim! Üniversiteler bizimdir!" şiarıyla örgütlediğimiz şenlik sırasında tüm bu başlıkları gerek sunumlarla, gerek atılan sloganlarla, gerek alana asılan pankartlarla işledik ve bu sorunlar karşısında gençliğe düşen

görevleri anlattık.

Başlarken bir açılış etkinliği olarak planladığımız şenliğimiz, dönemin ihtiyaçları doğrultusunda 6 Kasım çağrısının yapıldığı, okuldaki kamera ve turnike saldırılarının teşhir edildiği bir etkinlik haline dönüştü.

Şenliğimize Ekrem Ataer, Grup Kivılcım, Tohum Kültür Merkezi Müzik Grubu, Bayar Şahin, Erdal Güney, Tolga Sağ, Pınar Sağ türküleriyle ve İbrahim Karaca şiirleriyle katıldı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı şenlikte baştan sona coşku hâkimdi. Açık havada yapmayı planladığımız şenliği, hava koşullarından dolayı Hergele Meydanı'na çekmek zorunda kaldık. Alanın etkinlik için pek uygun olmamasına rağmen, şenlik boyunca halaylar çekildi, türküler ve marşlara hep bir ağızdan eşlik edildi. Bir başka anlamlı olay ise Coca Cola işçilerinin direnişlerinin 153. gününde şenliğimize katılmalarıydı. Şenlik alanına sloganlarla giren işçiler, şenliğin belki de en coşkulu anının yaşanmasını sağladılar. "Cola işçisi yalnız değildir!" ve "İşçi gençlik el ele, örgütlü mücadeleye!" sloganları tüm kitle tarafından coşkuyla atıldı. Direnişteki bir işçinin yaptığı ve gençleri işçi sınıfının mücadelesine destek vermeye çağıran konuşma da oldukça anlamlıydı.

Bizim cephemizden bu şenlik çok büyük bir anlam taşıyordu. Özellikle öğrenci gençlik üzerinde her tür baskının iyice arttırıldığı, üniversitelerin sermayeye daha fazla entegre edilmeye çalışıldığı, geçmiş kazanımların tasfiye edildiği, rektörlerin açıkça üniversitede siyaseti bitirmekten bahsettiği bir dönemde, rektörlüğün baskıcı ve yasakçı tutumuna verilecek güçlü bir yanıt, ancak böyle öğrenci kitleleriyle bütünleşmiş eylem ve etkinliklerle olacaktır. Gelenekselleşmiş bu ve benzeri öğrenci şenlikleri bu perspektifle ele alınmalı, bu tarz etkinliklerin düşman ile girilen bir irade savaşı olduğu unutulmamalıdır.

Bu açıdan şenliğin ön çalışması sırasında ve şenlik günü çok büyük bir emek ortaya koyduk ve katılımın beklenenin altında olmasına ve yeni öğrencilere yeterince ulaşamamasına rağmen bu etkinliği gerçekleştirdik. Açık ki, başlangıçta şenliği örgütleyeceğini ifade edip de ön çalışma boyunca hiç çaba harcamayan, sonra da şenliğin güçsüz olacağı veya artık anlamını kaybettiği gerekçesiyle çekilen gruplar, şenliğin güçlenmesi yönünde çaba harcamayı tercih etmiş olsalardı, şenlik bugün olduğundan daha güçlü olacaktı. Bizler cephesinden artık, bu tartışmaları yürütmek yerine, şenliği tüm eksiklerine karşı en güçlü örgütleyebileceğimiz yol ve yöntemleri tartışmak gerekmektedir. Zira haftalar önce gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla şenliği örgütleyeceğimizi deklare etmiştik. Ekim Gençliği olarak İstanbul Gençlik Derneği, Barikat, YDG, Kaldıraç ve HKP gençliği ile beraber örgütlediğimiz şenliğimiz, ortaya koyduğumuz iddiayı dışavuran bir etki yaratmış oldu. Bizler gençlik hareketini geliştirme yönünde duyduğumuz sorumluluğu yerine getirerek bir kez daha başardık.

Ekim Gençliği/İstanbul Üniversitesi

AB ve eğitim politikaları

TKİP programından eğitim alanına ilişkin:

“Eğitim: Proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşüne, komünizmin ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir.

** Eğitim her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır.*

** 17 yaşına kadar zorunlu genel ve politeknik eğitim. Eğitim üretici çalışma ile birleştirilir.”*

AB ile yatıp AB ile kalktıgımız son aylarda sürekli “AB’ye girebilir miyiz, giremez miyiz? Bizi alırlar mı, almazlar mı?” sorularının tartışıldığını görüyoruz. Politik anlamı ve içeriği genelde arka plana itiliyor, çarpıtılıyor. AB, işçi-emekçilerin gözünde bir umut olarak parlatılıyor. Gençlik ise iş imkanı, yurt dışında eğitim imkanı, serbest dolaşım imkanı vs. yalanlarıyla uyutuluyor. Ancak hiç kimse tam anlamıyla AB’nin eğitim politikalarından, Avrupa ülkelerindeki uygulamalardan, AB’nin Türkiye’den istediklerinden veya Avrupa’daki eğitim sisteminin bugünkü halinden, sokaklardaki öğrencilerden bahsetmiyor.

Peki, AB denilince gençliğin aklına ne geliyor? Gençlik AB’yi tartışıyor mu? AB hakkında ne biliyor veya neyi ne kadar doğru biliyor?

AB ve eğitim politikaları

Eğitim AB’nin çok önem verdiği ve AB ülkeleri arasında ortaklaştırmaya çalıştığı gündem maddelerinden birisi. Ancak özü aynı olmasına rağmen her ülkede farklı eğitim uygulamaları görüyoruz. Kapitalizmin gelişmesi, bilimin ve teknolojinin tam anlamıyla kâr amaçlı kullanılmasına neden olmaktadır. Bilim ve teknoloji üreten her kurum doğrudan sermayenin eline geçiyor. Bugün bunun karşılığını üniversitelerin sermaye için üretim yapmasında görüyoruz.

Tüm dünyada eğitim kurumları teker teker sermayenin amaçları doğrultusunda şekilleniyor. AB de eğitimin küreselleşmesi önündeki engelleri teker teker kaldırmaya yönelik politikalar üretiyor. Uluslararası eğitim; üniversiteler arası dönüşüm programları; Erasmus, Socrates, Da Vinci programları; diplomaların karşılıklı tanınması; eğitimin dış dünyaya -yani sermayeye- açık olması; eğitimin eğitim sonrası iş süreciyle bağlantılı bir şekilde işlemesi; hayat boyu eğitim gibi birçok argüman kullanılarak değişen dünyaya ayak uyduracak ve sermayenin ihtiyaçlarını karşılayabilecek işgücü yaratılmaya çalışılıyor.

Şimdi bu argümanların gerçek hayatta nasıl karşılık bulduklarını görelim.

Uluslararası eğitim ve üniversiteler arası dönüşüm programları elbette yurtdışında eğitim imkanı yaratıyor. Ancak kimler için yarattığı açık. Ülkemizde üniversitelerdeki paralı eğitim saldırısı ile işçi ve emekçi çocuklarına kapıları kapatılan, milyonların kapısının önünden bile geçemediği üniversiteler gerçeği varken, dönüşüm programlarıyla onbinlerce dolar karşılığında eğitim alınabilmesi; bunu da uluslararası eğitim, ülkeler arası işbirliği, yurtdışında eğitim imkanı masallarıyla insanlara lanse etmeleri eğitimin dünya çapında metalaşmasından başka bir şey değildir.

Diplomaların karşılıklı tanınması, ortak programların kabul edilmesi ise, sermayenin dünya çapında her yerde çalışabilecek ucuz kalifiye işgücü ihtiyacı içindir. Eğitimin bir meta olarak görülmesinin dışında, eğitim kurumlarında ne için, kimler için eğitim verilmesi gerektiği de açıkça dillendiriliyor. Diplomasını eline alan bir gencin, iş yaşamına hemen adapte olabilmesi, sermaye için üretim sürecine hemen katılabilmesi için sermaye üniversite ile işbirliği yapabilmelidir. Veya üniversitelerin imkanları sermayeye peşkeş çekilebilmelidir.

Eğitimin dış dünyaya açık olması ise eğitimin sermaye için şekillenmesinden başka bir şey değil. Elbette ki öğrenciler üretim sürecinden uzak kalmamalıdır. Ama bahsedilen üretim süreci sermaye için üretimse, bir avuç asalağın zenginleşmesi içinse, bu süreçte öğrenciler sömürülüyorsa, sermaye daha fazla kâr elde etmek, harcamalarını kısıtlamak için üniversitelerin imkanlarını istediği gibi kullanabiliyorsa, bu bizim bahsettiğimiz eğitim-üretim ilişkisi veya politeknik eğitim olamaz.

Hayat boyu eğitim ise, öğrenmenin yaşı yoktur, her an insan kendini geliştirebilmelidir yaklaşımıyla baktığımızda çok güzel bir politika gibi görünüyor. Ancak hayat boyu eğitim ile amaçlanan, sizi her daim bir öğrenci olarak görmek, çalıştığınız yerlerde de eğitim sürecine devam ettiğiniz kabul edilerek sizi daha ucuza çalıştırabilmek. Eğitim metalaşıyor demiştik; çalışırken öğrendiklerinizin parasını da alıyorlar. Örneğin, eğitim sisteminin yetersizliğinden bahsederek yetkin mühendislik olgusunu ortaya çıkarıyorlar. Mezun olan hiç kimse mühendis diplomasına sahip olamayacak. Ancak belli bir süre çalışıp pratikte de eğitimi tamamlayanlar mühendis olabilecek. Tabii ki bu süre zarfında ucuza çalıştırılmanızın hiçbir mahsuru yok, hatta gereği var. Çünkü hala eğitim alıyorsunuz ve kapitalizmde eğitim bir metadır, ancak satın alınabilir.

AB ülkelerinde öğrenci hareketi

Yıllardır Avrupa ülkeleri demokrasisiyle, sosyal devlet anlayışıyla, refah içinde yaşayan işçileriyle tanıtılmıştır. Eğitim, sağlık vb. sosyal hakların karşılandığı ülkelerdir. Ancak tüm bunlar birer safsatadır.

Yukarıda eğitim politikalarından bahsettiğimiz AB'ye üye ülkelerde hiç de eğitim sorunu çözülmuş değildir. Aksine eğitim bir sorun olarak büyümektedir. Sovyetler Birliği'nin varlığının zorlamasıyla taviz vermek zorunda kalan Avrupa burjuvazisi, bu varlığın ortadan kalkmasıyla saldırganlaşmakta gecikmemiştir. Bugün Almanya'da, Fransa'da, İtalya'da, İsviçre'de, İspanya'da, Portekiz'de, Belçika'da, Avusturya'da öğrenciler bu nedenle sokaklara çıkmaktadır.

Almanya'da ülke genelinde iki sene önce uygulamaya başlanan paralı eğitim onbinleri sokağa dökmeye yetti. Bu arada binlerce öğrenci kaydını sildirmek zorunda kaldı. Ve halihazırda okumaya çalışanların yarıdan fazlası hem çalışmak, hem de okumak zorunda. Verilen eğitimin yetersizliği ise başka bir gündem maddesi Avrupa'daki üniversiteli gençlik için. Ağzına kadar dolu sınıflarda, yetersiz sayıdaki öğretim görevlileriyle dersler veriliyor.

Son olarak Roma'da yüzbinden fazla öğrencinin katılımıyla eylemler gerçekleşti. Geçen sene ve bu sene Fransa'da yaşananlar ise bir başka örnek.

AB'ye girilmesiyle her şeyin değişeceğini umanlar yanılabacaktır. Kendi gençliğine umut olamayan bir Avrupa var karşımızda. Kendi sorunlarını çözemeyen, aksine sorunlarını kendisi yaratan, katmerleştiren bir Avrupa. Böylesi bir Avrupa ülkemiz gençliğine nasıl umut olabilir?

AB'ye uyum sürecinde Türkiye'de eğitim

AB raporlarına göre Türkiye eğitimde ilerleme kaydediyor. Ancak aynı raporlarda üniversitelerin daha fazla işgücü piyasasına yönelik olmasını sağlamak için YÖK'ün koordinasyon rolünün yeniden ele alınması gerektiği söyleniyor. Rapor bir ilerleme kaydedildiğini söylüyor. Evet bir ilerleme var: Eğitimin metalaşması konusunda. Üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesi konusunda da bir ilerleme var, ancak AB bunu yeterli görmemiş olacak ki yeniden yapılandırılmasını istiyor. AB için, kapitalizm için okuyamayan milyonlar önemli değil, önemli olan parası olanın okuması. Ve eğitimin hiç de toplumsal kaygılarla yapılması gibi bir niyet yok.

Bugün nasıl ki teknokentlerde sermaye için, silah tekelleri için bilim üretiliyorsa, bunun daha da geliştirilmesi gibi bir kaygısı var Avrupa emperyalistlerinin. Uluslararası eğitim programlarına Türkiye de dahil ediliyor yıllardır. Türkiye'deki ucuz niteliksiz emeği zaten yıllardır sömürüyorlardı, artık nitelikli emeği de rahatça sömürebilmenin aracı olarak kullanılıyor yurtdışında eğitim. Zaten binlerce dolar tutan eğitimlerini satabilecek müşteriler bulabilmenin derdindeler.

Nereden bakarsak bakalım, AB'nin eğitim politikalarının kirli yüzünü görebiliyoruz. AB'nin ülkemizdeki gençliğe umut olamayacağı açıktır. AB, Avrupa'daki eğitim sorununa çözümler üretemezken, Türkiye'deki gençlerin AB'den bir şeyler beklemesi komiktir. Çözüm AB'de değil kendi mücadelemizdedir. Geleceğimiz kendi ellerimizdedir. Ancak bunun farkına vardığımızda özlemini çektiğimiz dünyaya kavuşabiliriz. Kapitalizm koşullarındaki bir takım değişikliklere güvenmek, çözümü buralarda aramak tam bir hayalperestliktir. Sosyalist devrimle bu düzen yıkılmadıkça kurtuluş mümkün değildir. Eğitim alanındaki taleplerimiz bu düzen koşullarında gerçekleşemez, ancak taleplerimiz bugünden başlanacak bir mücadeleyle gerçekleşebilir.

Kimin için güvenlik?

Güvenlik son günlerin anahtar kelimesi haline geldi. Bu sihirli kelime, burjuvazinin elinde tüm kişisel haklara ve özel hayata dönük bir silah gibi kullanılıyor. Köşe başlarını tutan kalemsöhrlerden MGK'nın ağızından köpükler saçan generallerine kadar herkesin ağızından aynı kelimeyi duyar olduk. Terör ve güvenlik bilinmeyenleri ile oluşturulan muhteşem denklemler, stratejistlerin elinde soğuk savaşın bitiminden beri aranıp bulunmayan görünmez düşmanlar yaratmaya yetiyor. Bu düşmanların başrol oynadığı muhteşem senaryolar yazılıyor ve bunların içine korku, şiddet gibi reytingi tamamlayacak her türden öge ustaca serpiştiriliyor. Her yere telaş içinde dizilen kameralar ve oluşturulan izleme merkezleri ile senaryonun dekoru da tamamlanıyor. Herkese çip takmaya kadar varan burjuvazinin düşleri, insanlığın tüm değerlerine küfreden cinsten.

Toplumsal muhalefetin geriliğinden güç alarak gittikçe daha da pervasızlaşan saldırılar özünde izlenme psikolojisi yaratarak korku salmayı hedefliyor. Kendi emrine amade bir toplum için yanıp tutuşan burjuvazi için yeni dönemde gerçekleştirilmeye hazırlandığı tüm saldırılar buna giriş niteliği taşıyor. Burjuvazi sahip olduğu tecrübe ile önce muhalefetin tüm unsurlarının hatta potansiyel olabilecek her şeyin ezilmesi gerektiğinin farkında. Ortada kendini tehdit edebilecek güçte muhalefet olmadığına göre, öncelikli hedef olarak tüm toplumu seçiyor. Onun için herkes suçlu, herkes terörist olabilir. Öyleyse önden esip gürlmeli, olduğundan daha güçlü görünmeli ve korku salınmalı ki sonra baş ağrısın. Hesaplar bu yönde yapılıyor.

Artan suç oranı ile boğuşamayan düzen çaresiz durumda. Çare arıyor olduğunu da söyleyemeyiz. Zira ortada çözümü imkansız bir denklem var. Suçu üreten sistem olmasına rağmen çözüm onun elinde değil. Bu yüzden baş etmek yerine onu kullanmanın yollarını arıyor. Örneğin uyuşturucu ile uğraşmaktansa bunu bir rant kapısı haline getiriyor. Afganistan örneği ortada. İşgalden sonra uyuşturucu ticaretinin hızlandığı Afganistan coğrafyası ABD'nin yeni imalathanesi olmuş durumda. Paranın örttüğü bir ayıp olan suç, ancak parası olmayanlar üzerine atılabilir. Bir banka şubesini kafanızla çorap geçirip elinize silah alıp amiyane tabirle "delikanlı" gibi soyarsanız ömrünüzün önemli kısmını kilit altında yaşayabilirsiniz, ama bankayı bir salon beyefendisine yakışır biçimde batırıp hortumlarsanız, hem suçlanmaz hem de itibar kazanırsınız. Değil güvenlik kamerası, sizi memleketin tüm kameraları çekerken soygun yapmış olmanın huzuru içinde yaşar gidersiniz. Cinayet bile işlerken dikkat edin güvenlik kamerasına değil de televizyon kameralarına yakalanın. Polisiye film ve kitaplarda katil hep uşak çıkar ya, bizde de böyledir. Bir tane maşa itinayla suçlanır ve kamuoyu önünde linç edilir. Böylece efendi kurtulur. Güvenliğin öteki adı da efendinin kurtulmasıdır. Uşaklar, maşalar yakalanır, güvenlik temin edilir, ancak temin edilen güvenlik toplum için değil efendi içindir. Çünkü o hala serbesttir, yasaları o yapar, o uygular ve asayişin derdest ekibi de onun koludur. Güvenlik maskesi altında saklanan kapitalizmin kendi günahlarıdır. Kırlettiği toplumu, tozları halının altına atarak temizlediğini söylemek zorundadır. Bu görüntü ona gereklidir. İşte adalet bu yüzden ilk anlaşılan anlamıyla "mülkün temelidir".

Burjuvanın korkusu bizden

Sosyalizmin kapitalist düzene alternatif olabilme gücünü kaybettiğinden bu yana özellikle anti-emperyalist mücadele İslami bir renk kazanmış, onun ufuksuzluğuna hapsolmuştur. Böylece bugünkü düşman, Sovyetler Birliği'nin bu konudaki yerini alan, dinci hareket olmuştur. Ancak görünen asıl gerçek komünizm hayaletinin halen korku salmaya devam ettiğidir. Tüm demagojisine rağmen düzen güvenlik silahını gerçek ve asıl düşmanına, işçi sınıfı ve onun öncülerine karşı doğrultmuştur. İşte bu yüzden manifestomuz hala yaşamaktadır. Hakkında öldü hikayeleri uydurulan düşlerimiz halen birilerinin karabasanıdır.

İngiltere'de gözaltı süresi 90 güne çıkarılıyor, ABD'nin özgürlük kartalı Irak'ın, Afganistan'ın ve Guantanamo'nın semalarında leş avına çıkıyor. İşte size güvenlik denizinde yüzen bir dünya! Kapalı kapılar ardında dünyayı paylaşanlar her yere kamera koyup tüm dünyadaki iletişim ağını itinayla dinliyor ve izliyorlar. Her kapıyı tutuyorlar. Odalarının kapılarını, medyanın camlı binalarını korumaya alıyorlar. Dünyanın kravatlı efendileri uşaklara cinayetler işletmeye devam ediyorlar. Ellerine hiçbir şey geçmeyeceğini bile bile sırf korkuyu kurumsallaştırmak adına bazen insan aklını zorlayan güvenlik tedbirleri alıyorlar. Yüksek duvarlarla çevrili binaları içinde konuştuklarını çoğu zaman öğrenemiyoruz, saklıyorlar. Onların saklayacak bunca şeyi varken "saklananları" aramak üzere yaptıkları seferler arkalarında kan ve göz yaşı bırakıyor. Afganistan'da Ladin'i, Irak'ta kitle imha silahlarını, Kandil Dağı'nda PKK yöneticilerini, her köşede "teröristleri" arayıp duruyorlar.

Ama çok aramasınlar. Asıl korkacakları, her gün kameralarının önünden geçip fabrikasına, işine veya okuluna gidiyor. Böyle bir gücü yenmeye hangi güvenlik tedbiri yetebilir, hangi kamera sistemi hepimizi birden çekebilir, uydular hangi birimizi izleyebilir, hangi bilgisayar herkesi dinleyip kayıt altına alabilir? Kapitalizm sonunu kendi belirlemeyecek, bu işin noktası bizim kalemimizden çıkacak. Yeter ki yeter diyelim...

S. Kurtuluş

Doğramacı'nın şirketi Doğramacı'nın okullarını koruyor!

Üniversitenizin herhangi bir fakültesine girebilmek için ne yapmak ya da kim olmak gerekir? Öğrenci olmak yeterli diyebilirsiniz, ama Yıldız Teknik Üniversitesi'nde bu durum geçerli değil. Fakat öğrenci olmak dışında üniversite içinde yeri olmayan herhangi başka bir işle uğraşıyorsanız pek bir sorunla karşılaşmaz, hatta üniversitenin olanaklarından istediğiniz gibi yararlanırsınız. İsterseniz dizi çekimleri için okulun bir köşesini kullanır, fakültelerde cirit atarsınız. İsterseniz bankalardan gelir stant açarsınız ya da özel bir şirketten gelir ürün tanıtır, dağıtım yaparsınız. Ama öğrenciyse, hele bir de toplumsal olaylara duyarlı, düşünen ve sorgulayan bir insansanız, kendi üniversitenizin farklı fakültelerine girerken “güvenliğinizi” sağlayan özel güvenlik birimlerinin kontrolünden geçip onay almanız gerekmektedir.

27 Ekim Perşembe günü üniversitemizin Beşiktaş kampüsünde 9 Kasım YÖK eylemi için yerelimizde yürüttüğümüz çalışma doğrultusunda YTÜ öğrencileri olarak örgütlediğimiz açık toplantı engellenmek istendi. Bizler 12:30'da gerçekleştirmek istediğimiz toplantı için, yer olarak Mimarlık Fakültesi'nden ders olmayan bir sınıfı göstermiştik. Toplantının duyurusunu yapabilmek amacıyla da sabahtan yer ve saat bildiren toplantı afişlerini astık ve el ilanlarını dağıttık. Ancak saat 12:00

sıralarında toplantıya katılmak için girmek istediğimiz Mimarlık Fakültesi'nin girişinde özel Tepe Güvenlik elemanlarını gördük. Yaklaşık 6 tane güvenlik elemanı Mimarlık Fakültesi'ne giren öğrencilere kimlik soruyor, YTÜ öğrencisi olmasına rağmen, Mimarlık Fakültesi'nden olmayan öğrencileri içeri almıyordu.

Bunun üzerine durumu teşhir etmek için dövizler

TEPE
SAVUNMA VE GÜVENLİK
SİSTEMLERİ

hazırladık. “İşte AB demokrasisi” ve aynı zamanda çalışmamızın şiarı olan “Güvenliğimiz değil özgürlüğümüz tehlikede” yazılı dövizlerle Mimarlık Fakültesi'nin önünde bekledik. Zaman zaman durumu anlatan ajitasyon konuşmaları yaptık. Sınıfta yapmak istediğimiz açık toplantıyı, içeri alınmamamız üzerine biz de fakültenin önünde gerçekleştirdik. Toplantıda YÖK'ün tarihi, kuruluş amacı, neo-liberal eğitim politikaları ve İhsan Doğramacı'nın sahibi olduğu Tepe Güvenlik şirketi hakkında konuştuk.

Bu uygulama öğrenciler tarafından kızgınlıkla karşılanmasına rağmen, öğrenciler tepkilerini ortaya koyacak bir duruş sergilemediler. Kimlikleri olmayan öğrencilerin tekil olarak “güvenlik” birimleriyle tartışmaları dışında, diğer öğrenciler rahatsızlıklarını dile getirmek yerine uygulamayı kabul ederek derslerine girmeyi tercih ettiler. Birkaç duyarlı öğrenci ise kimlikleri olmasına rağmen içeri girmeyip fakültenin önünde bekleyip, durumu protesto etti.

Öğrencilerin düşünmesinden, tartışmasından açıkça korkan okul yönetimi, bu tutumuyla, faşist uygulamalarını bir kez daha sergilemiş oldu. Bu olay, 12 Eylül ürünü YÖK'ü ve uygulamalarını aleni şekilde gözler önüne serdi. Bizler YÖK'ün öğrenciler üzerindeki baskı ve sindirme politikalarını bu tablodan daha iyi anlatamazdık. Dönemin başından beri çeşitli şekillerde YTÜ'deki siyasal faaliyetleri engellemeye ve açtığı soruşturmalarla bizleri yıldırmaya çalışan okul yönetimi başarılı olamayacaktır. Çalışmalarımızı kararlılıkla sürdüreceğiz.

YTÜ Öğrencileri çalışmasından
Ekim Gençliği okurları

Geleceğe mektuplar

Sosyalizmin büyük zaferinin kazanılacağı gün için ter döküyoruz. Tüm yaşamımızı üzerine kurduğumuz, devrimci eylemliliğimizle karşılamayı istediğimiz günlerin insanlarına söyleyecek bir çift sözümüz var elbette. Onların yaşadıkları ve mücadelesini sürdürdükleri değerlerin yaratılmasına bugünden katkı sunmuş tüm insanların bir çift sözü vardır sanıyoruz. İşte bu sayıda başladığımız ve yenileri eklendikçe devam edeceğimiz dizimiz bu sözlerle yer verecek. Yıllar sonra belki biz yaşamayacağız, ama sözümüz kayıt altına alınacak ve gelecek kuşaklara taşınacak. İki mektupla başlattığımız bu sayfaya tüm okurlarımızın katkılarını bekliyoruz.

Ekim Gençliği

Merhaba,

Nasılsın diye sorabilirdim sana, ama yanıtını az çok bildiğim soruları sormak zaman kaybı gibi geliyor bana. Sabah haberleri izleyip çıkmışsındır evden, gerginsindir. Seni her zaman kararlı, direngen tutan bir gerilimle, mücadelenin içinde kalma gücünü bulduğun bir öfkeyle dolusundur. Akşama doğru rahatlarsın bir miktar. İşini iyi yapan bir devrimcinin rahatlamasıdır bu. Öfke duyduğun her şeyi karşına aldığın bir hırsla asılırsın yaşam pratiğine. Böylesindir, biliyorum. Büyük çoğunluğumuz da böyleyiz. Bugün bizleri kendimizi adadığımız bu mücadeleden başka rahatlatılabilecek ne kaldı ki dünyada?

Dostum, yoldaşım;

Son günlerde yaşantımın belki de en can yakan günlerini yaşıyorum. Düzen devrim çatışması olanca şiddetiyle sürüyor. Geçmişten farklı olarak daha az sokak çatışması, ama daha çok psikolojik savaş yürütmemiz gerekiyor. Elbette bu savaşın kendisi değil, aynı cephede beraber dövüştüklerimizin kapıldıkları o yenilgi havası canımı yakan. Bugünlerde sözde devrimci olmak kolay ama, devrimcilik yapmak, devrimci kalmak gerçekten çelik gibi bir irade,

gerçekçi bir özgüven, ama en önemlisi ciddi bir ideolojik birikim gerektiriyor. Yoksa ne irade bilmiyor, ne öfke savaş silahına dönüşüyor, ne de mücadele yaşamında kalıcılık sağlanıyor. Aksine öfke korkuyu, korku kaçma isteğini, kaçma isteği ise nihayetinde kopuşu getiriyor. Kopuşun sonucu ise samimiyetten bağımsız bir çürüme ile sonlanıyor. Sana ayırabildiğim şu üç satırlık zamanı böyle konularla tüketmemeliyim aslında, ama devrimcilerin sorunları da mutlulukları da devrimci yaşamın olmazsa olmaz kaygılarıyla şekillenmiyor mu?

Seninle uzun zamandır aynı şehrin sokaklarını dövmüyoruz, uzun zamandır birbirimizin sesini duymuyoruz. Senin şehirden gelen haberleri okuduğumda sevinçle karşılıyorum, senden mektup almış gibi, sesini duymuş gibi. Başarılı bir eylemin, etkinliğin haberiye yazılan, gözlerinde oluşacak çocuksu sevinç görür gibi oluyorum. Haberde gerilimli bir olay anlatılıyorsa, bütün akşam çevrendeki herkesle dönüp dolaşıp nasıl bir heyecanla o konuyu konuştuğunu tahmin edebiliyorum.

Geçen gün mavi kapılı evlerin dizili olduğu çamurlu sokakların birinde yürüyüş yaparken aklıma geldin. Aslında tam olarak o an değil. Soğuğu yenmek için sigaramı yaktığımda andı sanırım. Benzer bir yolda birlikte yürüyorduk bir kez seninle. Benzer bir yolda buna eminim, bilirsin gecekonduların büyük kısmı mavi kapılıdır ama aynı yol değildi. Benim morali bozduktu, paylaşmaya da çok açık değildim o an, ama sen anlıyordun, o zamanlar bana anlaşılmaz gelen bir anlayış yeteneğin vardı senin. Ben yorgundum, olabilecek bütün sorunlar beni buluyor diye düşünüyordum. Sürekli bir kavga halindeydim. Sen anlıyordun! Bana bir sigara uzatmıştın. Durduk. Sigaramı yaktın. Yine yanyana yürümeye başladık. Sonra çok önemsiz bir şeyden bahseder gibi, hiç yüzüme bakmadan, "Ne kadar güzel bir yaşam yaşıyoruz, insanı doğru yaşadığını bilmekten daha fazla mutlu edebilecek bir şey var mı acaba?" dedin. Kafamı önüme eğdim. "İnsanlar neden devrimci olmaz ki yaşamak bu kadar güzelken?" dedin. Ve bir kahkaha attın; "Düşünsene, başka bir dünya yaratacağız, bu dünyanın kendisini nereye kadar düşleyebiliyorsun, nereye kadar kurgulayabiliyorsun? Gelecekte küçük bir fotoğraf görmek bile binlerce insanı ikna etmeye yetmeli." Ben önüme bakıyordum, gülümsüyordum, gözlerimde yaş vardı aslında. Sen bana baktın mı konuştuğun sırada bilmiyordum. Sonra çok önemsiz sözler etmişçesine koluma girdin ve bir türküy söylemeye başladın. Sana baktım, dosdoğru yola bakıyordun, ileriye, gülümsedim.

İşte geçen gün benzer bir yolda yürürken aklıma geldin. Beraber söylediğimiz türküyü söyledim, gülümsedim. Bu mektubu da bu yüzden yazıyorum yoldaş. Sana gecikmiş bir teşekkür borcum vardı. Onu ödemek için.

Gerçekten devrimci kalmanın zor olduğu bir dönem, ama sen haklıydın. Aslında devrimci kalmanın yolu karmaşık hesaplar yapmaktan geçmiyor. Basit sorulara basit yanıtlar vermek ve geleceğe inancını kaybetmemek gerekiyor. Bir gün zaman bulur da biraraya gelebilirsek gelecekte konuşalım, ya da boşver yoldaş, konuşmak yerine salt gelecek türkülerini söyleyelim.

Yoldaşa kucaklıyorum, sevgiler...

A. Eylül

Geleceğimiz için mücadeleye!

Bir dönemdir istisnai bir durum olduğu söylenen sözleşmeli personel alımı, 2005-2006 eğitim döneminde açık bir saldırı haline geldi. 20 bin aday sözleşmeli öğretmen olarak atandı. 2005 Eylül ayından itibaren 10 aylık bir süre için düzenlenen sözleşmelerle atanan 20 bin eğitim emekçisi, sözleşmeli personel sisteminin öngördüğü kölece çalışma şartlarını kabullenmek zorunda bırakıldı. 10 bin kadrolu personel atamasına karşılık 30 bin sözleşmeli personel alımı düşünülmekteyken, Maliye Bakanlığı'nın emriyle sözleşmeli personel sayısı 20 bine düşürüldü. Kaynak sıkıntılarının, kadrolu istihdamda yaşanan sorunların bahane olarak ileri sürülmesiyle atama bekleyen binlerce eğitim emekçisi adayı da böylece açıkta kalmış oldu. Kuşkusuz bu düşüşün bir yanını da yeni mezunları sözleşmeli kölelik sistemine razı etmek oluşturuyor.

Eğitimde ticarileşmenin başka boyutlarını yansıtan bu sınavlar, atamaların ne kadar adaletsiz ve mantıksız gerçekleştirildiği hakkında bir fikir veriyor.

Atamaların ön süreci KPSS ve üniversiteler arası eşitsizliklerle karakterize olurken, atama sürecinin kendisine de bu adaletsizlikleri yansıtmaktadır. KPSS puanı ile bir yandan eğitim fakülteleri diplomaları anlamsızlaşırken, diğer yandan da Almanca-Fransızca eğitim veren eğitim fakültelerinden mezunların dil sebebiyle sıralamalarda geriye düşürülmeleri ile atama süreçlerinde adaletsizlik yaşanıyor.

Ancak sözleşmeli memur alımında esas olan yön, çalışma hayatının esnek çalışma koşullarına göre düzenlenmesi, performansla göre ücretlendirme ve sözleşme yenileme gibi olgularla eğitim emekçileri üzerine kurulan baskıdır. Özcesi, emekçilerin kaderinin yöneticilerin iki dudağı arasında çıkacak sözlere göre şekillenmesidir. Bu saldırının esas yönü, hiçbir sosyal hakkın tanınmadığı, hele bu haklar için mücadeleye kesinlikle müsamaha gösterilmediği, örgütsüzlüğü dayatan bir personel rejimi olmasındadır. Kuşku yok ki, bu saldırı eğitim emekçilerini hedeflediği kadar eğitim öğrencilerini de hedef almakta, bu noktada eğitim öğrencileri arasında yürütülecek kitle çalışması ayrı bir önem kazanmaktadır.

Eğitim öğrencilerinin birleşik mücadele olanakları ve araçları

Bu çalışma sürecinde bir avantajımız, geçmişte benzeri gündemler üzerinden yürüttüğümüz geniş kitle çalışmaları ve bu çalışmalarda kazanılan deneyimler ve araçlardır. Özellikle YÖK yasa tasarısı karşıtı çalışmayla başlayan güçlü kitle çalışmaları pratiği, sözleşmeli öğretmenlik karşıtı bir çalışma örnek için yeterince açıklık sağlamaktadır. İmza kampanyalarından referanduma, eylemlilik süreçlerinden panellere kadar çeşitli araçlar kullanılmalıdır.

Bu çalışmalar esas olarak eğitim öğrencilerini sözleşmeli personel saldırısı hakkında bilgilendirmeyi önüne koymalı; broşürler, bildiriler, duvar gazeteleri vb. bir dizi araç kullanılmalıdır.

Özellikle bilgilendirme süreci güçlü örgütlendiği koşullarda panel, kitlesel öğrenci toplantıları, fiili eylemler ve benzerine zemin hazırlayabilir. Bilgilendirme sürecinin temel araçları yerellerin nabzını iyi tutabilmek durumundadır. Kimi okullarda kavranacak halka KPSS olabilirken, kimilerinde Almanca-Fransızca eğitim bölümleri mezunlarına yönelik ayrımcılık, atama problemleri, formasyon vb. sorunlar olabilir. Bu tamamen yerelin özgünlükleriyle ilgili bir sorundur. Saldırıya dair ayrıntılı bir çalışma ve tartışma süreci birçok olgusal malzeme de sunacaktır.

Çalışmaların ayrı ayrı düzeyleri gözönünde bulundurulmak şartıyla, özellikle imza kampanyaları gibi araçlardan başlanarak çalışmaların il düzeyinde merkezileştirilmesi hedeflenmelidir. Ancak merkezileştirme sorunu doğru kavranmalıdır. Dar grupsal kaygılarla hareket edilmemeli, geniş öğrenci kesimlerini kapsayan platformlar örgütlenmelidir.

Bu çalışmaların bir başka önemli boyutu, eğitim emekçileriyle mücadelenin ortaklaştırılması, emekçilerin ve özde Eğitim Sen'in sürece katkılarının azamileştirilmesidir. Saldırı emekçilerle öğrencileri ortak paydalarda kestiği ölçüde, gerek sendikal örgütlülük konusunda, gerek personel rejimi konusunda, gerekse de eğitim öğrencilerinin örgütlenmesi konusunda yaygın bir tartışma ve mücadele süreci örgütlenmeli, bu sürece emekçiler ve Eğitim Sen de dahil edilmelidir. Bunlar, bilgilendirme broşürüne bir yazı, broşürün teknik hazırlığına katkı, koridor sohbetlerine katılım veya ortak basın açıklamaları, imza kampanyalarına kadar uzanabilir.

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya mahkum edilmek istenen binlerce eğitim öğrencisinin bugün önünde duran temel sorun, örgütsüzlük ve birleşik bir muhalefet örgütlenme deneyiminden yoksunluktur. Eğitim Sen davası döneminde bir parça müdahale edilebilen bu soruna sözleşmeli öğretmenlik saldırısı üzerinden müdahale edebilmek, toplamda gençlik hareketinin sorunlarının çözümüne dair önemli ipuçları verecektir. Önümüzdeki dönem genç komünistler, eğitim öğrencileri içerisinde tuttıkları mevzilere bu gözle bakmalı, güçlü ve birleşik yerel çalışmalar örgütlenmesine ön ayak olmalı, süreci birleşik bir tarzda örnek konusunda özel bir ısrar göstermelidirler.

Bu noktada birleşik mücadele olgusu, mücadele ve çalışma içerisinde biçimlenen, geniş öğrenci kitleleri kapsayan, eğitim emekçilerini ve çeşitli siyasal çevreleri sürece katan bir genişlikte düşünülmelidir. Platformlar, öğrenci birlikleri ya da oluşturulacak diğer bazı çalışma araçları, hep bu temel politik perspektifi destekleyecek şekilde kullanılmalıdır. Unutulmamalıdır ki, birleşik bir gençlik mücadelesinde kısa vadede elde edeceğimiz başarılar, uzun vadede elde edilecekleri güçlendirecek, bu alanda önemli birikimlerin yaratılmasında kilit rol oynayacaktır.

Hazırlıklı öncüden yoksunluk devrimi yenilgiye götürür!

"Zafer kazanmış bir edayla, 'Berlin'de düzen hüküm sürüyor' diye bildiriyor burjuva basını; Ebert ve Noske "düzen sağlandı" diyor; sokaklarda küçük-burjuva serserilerin mendil sallayıp, hurra diye bağırarak alkışladığı muzaffer birliklerin subayları "düzen sağlandı" diyor... 'Varşova'da düzen hüküm sürüyor!', 'Paris'te düzen hüküm sürüyor!', 'Berlin'de düzen hüküm sürüyor!'. Her yarım yüzyılda bir, "düzen" in bekçileri, dünya çapında mücadelenin odaklarından birisinde, zafer bültenlerini böyle yayımlıyorlar. Ve etekleri zil çalan bu "galipler", düzenli aralıklarla kanlı kıyımlarla korunması gereken bir "düzen" in kaçınılmaz olarak kendi yıkımına gittiğini fark etmiyorlar..."

Rosa Luxemburg, "düzen" tarafından katledilmeden bir gün önce böyle haykırıyordu Alman Komünist Partisi yayın organı Die Rote Fahne (Kızıl Bayrak) gazetesinden. Ve yaşanan her karanlık dönemde, biz komünistlere meşale olacak şu sözleriyle bitiriyordu yazısını:

"... 'Berlin'de düzen hüküm sürüyor!' Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. Devrim daha yarın olmadan, 'zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!' Ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gür sesi ile şunu haykıracaktır: 'Vardım, Varım, Varolacağım!' "

20. yüzyılın başlarında, kapitalizmin bütün insanlığı korkunç bir yıkım ve yoksulluk içinde bıraktığı günlerde, insanlığın gelecek güzel günlerinin habercisi olan Ekim Devrimi, Rusya işçi sınıfının zaferini müjdeliyordu. Aynı özelemlerle ayaklanan Alman işçi sınıfı ise kendisine önderlik edecek devrimci bir partiden yoksun olmasının ve Sosyal Demokrasi'nin ihaneti nedeniyle zafere ulaşamadı.

Alman Devrimi

muzaffer

olamadı ama; 87. yılında, devrim ve sosyalizm mücadelesine kazandırdığı deneyimlerin ışığında bize yol göstermeye devam ediyor...

20. yüzyılın başlarında Almanya'da o gün için marksist olmak iddiasındaki SPD (Alman Sosyal Demokrat Partisi) kitlesel bir işçi partisi haline gelmişti. 1890'dan 1912'ye kadar olan dönemde oylarını bir hayli artırmış ve 110 milletvekili ile meclisin en büyük partisi olmuştu. Bu büyük oy artışı sosyalizmin reformist ve parlamenter yollardan kurulacağı üzerine olan inancı da beslemişti.

O tarihi dönemde tüm ülkelerdeki sosyalistlerin gözünde mücadelenin öncüsü olan Alman Sosyal Demokrat Partisi, İkinci Enternasyonal'in de temel direği idi. SPD yalnızca örgütlülük düzeyi ile değil, aynı zamanda teorik-programatik meselelerdeki ağırlığı nedeniyle de II. Enternasyonal'de merkezi bir konumda bulunuyordu.

SPD, parlamentarist yaklaşımı ve legal yapılanmasıyla sağladığı kitlesel gelişimi dayandığı sendikaların yanısıra parti içinde de bürokrasiyi beslemiş; etkin devrimci muhalefet ve devrimci kitle mücadelesi yerine sınıf uzlaşmasına ve pasifizme dayalı parlamenterizmi geçiren, böylece işçi sınıfını gerisin geri düzene bağlayan ideoloji ve taktiklerin temsilcisi durumuna gelmişti.

Yaklaşan emperyalist savaşın hemen öncesinde, diğer II. Enternasyonal partilerinde olduğu gibi SPD içinde de "ulusal savunma" söylemleri ile sosyal-şoven eğilimler güç kazandı. Nitekim, emperyalist savaş başlayınca, neredeyse bütün SPD milletvekilleri, "görevimiz ülkemizin uygarlık ve bağımsızlığını korumaktır, anayurdumuzu tehlike anında çukurda bırakamayız." diyerek parlamentoda savaş kredilerini onayladı.

Enternasyonalizme cepheden ihanet anlamına gelen bu tutumla işçiler kendilerine ait olmayan bir savaşta taraf olmaya itilmişlerdi. Emperyalist savaşın yol açtığı yıkımlardan kaynaklı tepkileri bastırma görevi ise yine SPD'ye aitti!

SPD'nin reformist ve şovenist politikaları yüzünden partiden ayrılan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in başını

çektığı Spartaküs Birliği, 1 Mayıs 1916'da Berlin'de bir miting düzenledi. "Kahrolsun savaş! Kahrolsun hükümet!" sloganlarının atıldığı miting sonrasında Liebknecht'in tutuklanmasının ardından 55 bin işçi greve çıktı.

Alman emperyalistlerinin birkaç ayda biteceğini umdukları savaşın uzaması sonucu SPD içinde de sıkıntılar yaşanmaya başladı. Başını Bernstein'ın çektiği bir grup, SPD'nin hükümeti itirazsız destekleme siyasetine karşı çıkarak Nisan 1917'de partiden ayrıldı ve Almanya Bağımsız Sosyal Demokrat Partisini (USPD) kurdu. Spartakistler de bağımsız siyasetlerini sürdürmeye devam ederek USPD'ye katıldılar. Aynı tarihlerde 200 bin metal işçisi, ekmek karnelerindeki kısıtlamaya karşı greve çıkıyordu. Bu grevin ardından, Nisan ortalarında Almanya'da ilk işçi konseyi kuruldu. Her türlü zorluğa rağmen işçi sınıfı yeniden hareketlenmeye başlamıştı.

1918 yılının Ocak ayından itibaren Berlin'de başlayan grevler diğer sanayi kentlerine yayılmıştı. Almanya'nın savaşı kaybedeceği anlaşıldıkça yükselen sınıf hareketini kontrol altında tutma çabası da kendini gösteriyordu. Bunun üzerine içinde SPD'nin de bulunduğu yeni bir hükümet kurulması kararı alındı. Reformizm kendini görmek istediği yerdeydi artık!

Alman Genelkurmayı'nın ve hükümetinin savaşı sürdürmeme kararına karşın, 27 Ekim 1918 günü Deniz Kuvvetleri donanmaya İngilizlere karşı yapılacak yeni bir saldırı emrini verdi. Ancak askerler bunu reddetti. Erlerin subaylara karşı ayaklanmasıyla saldırı gerçekleşemedi. Bunun üzerine isyancılar tutuklanıp Kiel'e getirildiler. Fakat Kielli işçiler duruma tepki gösterip donanma erleri ile dayanışma gösterileri düzenlediler. Gelişmelerin seyri karşısında inisiyatifleri kaybolan subaylar göstericilere ateş açtı. Olayların bu hızlı ilerleyişiyle birlikte askerler ve işçiler kendi konseylerini örgütleyip Kiel'de yönetimi ele geçirdiler.

Hükümet, olayların gelişimini kendi kontrolü altında tutmak için Sosyal Demokrat Noske'yi Kiel'e gönderdi. Ancak bu, şehirdeki ayaklanmanın diğer şehirlere yayılmasını önleyemedi. Kiel'de başlayan donanma erlerinin isyanı diğer büyük şehirlere de yayıldı ve 8 Kasım'da, Münih İşçi, Asker ve Çiftçi Konseyi, Bavyera Cumhuriyeti'nin kurulduğunu ilan etti.

Liebknecht ile görüşen (USPD'lilerin ağırlıklı olduğu) İşyeri Temsilcileri Konseyi bir devrim çağrısı için tarih belirleyemedi. Tartışmalardan sonuç alamayan kitleler 8

Kasım'da meydanlara doldular ve hemen arkasından Spartakistler ve USPD tarafından yapılan grev çağrısına uydular. Gelişmeler karşısında hükümetten çekilen SPD, "Yaşasın toplumsal cumhuriyet!" sloganını ortaya attı. Alman İmparator'u ikna eden SPD, Cumhuriyet'i ilan ederken USPD'yi de hükümete katarak tarafına çekmeyi başardı. Bu gelişmelerden iki saat sonra Karl Liebknecht, bir başka sarayın balkonundan devrimci kaynaşma içindeki işçilere "Sosyalist Cumhuriyet'in kurulduğunu açıkladı.

10 Kasım günü SPD ve USPD, aslında yerel konseylerin üzerinde yükselmediği için işçileri temsil etmeyen bir Halk Temsilcileri Konseyi kurdular. USPD, siyasal iktidarın işçi ve asker konseylerinin elinde olduğu ve bu konseylerin tüm Almanya'yı kapsayan bir kongreye çağrılması gerektiğini savunmasına rağmen, kurulan Halk Temsilcileri Konseyinde

yer almayı kabul etmişti. İktidar organı olarak, bir yanda işçilerin devrimci inisiyatifleri ve eylemliliğinin sonucu olarak ortaya çıkmış ve onları temsil eden Berlin İşçi ve Asker Konseyleri varken, diğer yanda tepeden inme ama kendilerine ait hissettikleri partileri tarafından kurulmuş Halk Temsilcileri Konseyi bulunuyordu. Böylece ikili bir iktidar durumu baş göstermişti. Böylesi bir ikili iktidar durumunun söz konusu olduğu Almanya'da, henüz bir parti haline gelememiş olmalarına rağmen proleter devrimci bir çizgi izleyenler ise Spartakistlerdi.

İşçi ve asker konseylerindeki toplanma sürüyordu. Hükümet ise aşırı gerici paramiliter örgüt Freiwilligenkorps'u (Gönüllüler Ordusu) kurmayı planlıyordu. Bu Gönüllüler Ordusu, lümpenlerden oluşan ve devrimi boğacak olan karşı-devrimin vurucu bir organizasyondur. 6 Aralık'ta Berlin İşçi ve Asker Konseyleri üyeleri hakkında tutuklama kararı çıkması hareketlenmelere sebep oldu. Spartakistlerin başını çektiği olaylara müdahale eden SPD'li Otto Wels kitlenin üstüne ateş emri vererek 14 kişinin ölümüne yol açtı.

Gelişen olaylar karşısında Spartakistler ayrı bir parti olarak örgütlenmenin gerekli olduğu kararına vardılar. Ve dışarıdan da bir takım katılımlarla Alman Komünist Partisi'ni (KPD) kurdular.

Alman Komünist Partisi'nin (KPD) kuruluş kongresinde 31 Aralık günü yaptığı konuşmada Rosa Luxemburg şu görüşleri ortaya koydu:

"Sosyalizm mücadelesinde kitleler savaşmalıdır, kapitalizme karşı göğüs göğüse yalnızca kitleler çarpışmalıdır, her fabrikada, her proleter kendi patronuna karşı mücadele vermelidir. Sosyalist bir devrim ancak bundan sonra gerçekleşebilir. Buna rağmen, düşüncesizler, olayların gidişiyle ilgili daha farklı görüntüler çizdiler. Gerekli olan şeyin yalnızca eski hükümeti yıkmaktan, sosyalist bir hükümeti başa geçirmekten, sonra da sosyalizmi yerleştirecek kararnameyi yayınlamaktan ibaret olduğu sanılıyor. Bunun bir hayalden başka bir şey olmadığı bir kez daha ortaya çıktı. Sosyalizm kararnamelerle yaratılamayacak ve yaratılamaz da; ve de sosyalizm, ne kadar sosyalist olursa olsun herhangi bir hükümet tarafından kurulamaz. Sosyalizm, kitleler tarafından, tek tek her prolelerin katılımıyla yaratılabilir. Kapitalizmin zinciri dövüldüğü yerden kırılmalıdır..."

Rosa Lüksemburg böylece işçi konseyleri iktidarını işaret ediyor, soruna işçilerin devrimci sınıf çıkarları ve hedefleri açısından yaklaşıyordu.

Ocak Ayaklanması

Devrim ilerleyemiyordu, ancak henüz karşı-devrim tarafından da boğulamamıştı. Her küçük kıvılcım ortalığı bir anda yangın yerine çevirme potansiyelini taşıyordu.

4 Ocak'ta SPD'nin, devrim günlerinde Berlin Polis Müdürü olan Emil Eichhorn'u görevden almasıyla ortam yeniden hareketlendi. Görevini devrimden aldığını ve yalnızca devrime teslim edeceğini açıklayan Eichhorn, yandaşları ile birlikte Emniyet Sarayına çekilmişti. Bunun üzerine USPD, Devrimci İşyeri Temsilcileri ve Alman Komünist Partisi, hükümetin tutumuna karşı gösteri çağrısında bulundular. İşçiler çağrıya uydular ve Emniyet Sarayının önüne geldiler. SPD'nin yayın organı Vorwärts (İleri) ve bir dizi başka yayın organının devrimciler tarafından işgal edildiği haberlerinin de etkisiyle devrimin ilerlediği izlenimine kapılan devrimci işçiler, ertesi gün sabah saatlerinde bir devrim komitesi kurulması kararı aldılar. Devrimci Komite gösterileri devam ettirme çağrısında bulundu. İşçiler ertesi gün yine toplandılar. Devrim Komitesi sürekli toplantılar yapıyor, fakat kitleleri nasıl yönlendireceğine karar veremiyordu. Sosyal Demokrat Noske'nin başıbozuklardan ve gerici-milliyetçi öğrencilerden örgütlediği Freikorps 10 Ocak günü saldırıya geçtiğinde, işçiler mücadele isteklerini çoktan yitirmişlerdi. Saldırı başladıktan sonra binadan görüşmeler için

çıkan işçi temsilcileri tutuklandı ve kurşuna dizildi. Hükümet yanlısı birlikler, işgal edilen binaları tek tek ele geçirip devrimcileri öldürdüler. 15 Ocak'ta Freikorps tarafından yakalanan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, katledildiler.

Ocak ayaklanmasının yenilgisi ile karşı-devrim hakimiyetini ilan etmiş oldu.

19 Ocak'ta yapılan seçimlerle SPD parlamentoda en güçlü parti haline geldi.

Almanya'da yenilen Kasım Devrimi sonrasında devrimci durum ise 1923'lere dek sürdü. Sonrasında ise Almanya'da işçi sınıfının mücadelesini boğmak için desteklenen faşizm yükselmeye başladı.

Yarım kalan Alman Devrimi bugün bizlere yol göstermeye devam ediyor. Kapitalizmin doğası gereği yol açtığı siyasal yükseliş ve düşüşlerde, toplumsal mücadeleye önderlik edecek devrimci bir partinin varlığı son derece önemlidir. İşte Alman Devrimi böylesi bir devrimci partinin olmaması ve inisiyatif reformist Sosyal Demokrat Parti liderlerinin ele geçirmesi sonucu boğulmuştur.

Komünistler ise tarihteki yenilgilerden öğrendikleriyle yola devam ediyor ve verilecek en sonuncu kavgaya hazırlanıyorlar.

E. Ekim

E
k
i
m

G
e
n
ç
l
i
ğ
i

Lise yıllarında bütün hayattan, yapmak istediklerimizden kopartılıp ÖSS'ye çalıştığımız yıllarda hayallerimizdir üniversite yıllarında alacağımız eğitim ve uzak kaldığımız kültürel-sanatsal faaliyetleri gerçekleştirmek. Üniversitelere geldiğimizde eksik olan sadece bilimsel eğitim verilmemesi değildir. Eksik olan aynı zamanda kampüslerimizdeki sosyal alanlardır.

Örneğin bulunduğumuz Avcılar Kampüsü, 4 fakültenin, 7 yurt binasının bulunduğu bir alan olmasına rağmen saat dörtten sonra bir hayalet şehir gibidir. Gün içinde öğrenciler derslere gelip ders bitince de direk okulu terk etmektedirler. Böyle olması gayet doğal. Çünkü insanların oturup konuşabileceği alanlar kısıtlanmış, kültür-sanat alanında kendini geliştirebileceği, birlikte bir şeyler üretebileceği olanaklar yok.

Çoğu kampüste bu yozlaşmış havayı görünce, insanların kendilerini ifade etmelerinin bir alanı olarak Avcılar yerelinde geçen sene, kültür-sanat çalışmalarına ilgili birkaç bağımsız arkadaşla birlikte şiir çalışması başlatmıştık.

Kurşun Kalem Şiir Grubu olarak çalışmalar yaptık. Her hafta Kurşun Kalem şiir fanzinini çıkardık, geçen sene 13 sayı basıldı. Fanzindeki yazılar gruptakilerin şiirleri, denemeleri ve araştırmalarından oluşmaktaydı. Şiirin çıkışı, tarih içinde ilerleyiş konularında teorik çalışmalar yaptık. Ahmed Arif'in şiirlerinden oluşan dinleti çalışması başlattık. Aydın Ilgaz'ın katıldığı "Rıfat Ilgaz'ın şiiri ve sanatı" konulu bir söyleşi düzenledik. 3 gün süren Kurşun Kalem Kültür Sanat Günleri düzenledik. Etkinlik programında müzik dinletileri, şiir sunumları ve film gösterimleri vardı.

Bu sene de Kurşun Kalem çalışmasına devam ediyoruz. Artık Kurşun Kalem kültür-edebiyat fanzini olarak çıkıyor. Okulun ilk haftaları geçen seneki sayılarımızın olduğu fanzin masası açtık. El ilanı ve afişle, bu seneki çalışmanın

Kurşun Kalem Avcılar'da hayatın resmini çiziyor!

da ortak örülmesi için açık çağrı yaptık. 18 kişilik toplantı gerçekleşti. Bu seneki çalışmanın ve fanzinin içeriğinin nasıl olacağını kararı bu toplantıdan çıktı. Bu hafta bu dönemin 2. fanzini (15. sayı) çıktı. Fanzin ilk çıktığı gün Kurşun Kalem panosu hazırlıyoruz. Yayınımızı masa açarak ve elden dağıtımlarla okumak isteyenlerle paylaşıyoruz. Ve bu sürede yeni insanlarla tanışıyoruz. Okuyucuların yanı sıra, yazı yazan ve göndermek isteyen insanlara da ulaşıyoruz.

Böyle bir çalışmanın parçası olmanın anlamını şuradan koyuyoruz. Sonuçta biz üniversitedeki apolitik havayı kırmaya çalışıyoruz. İnsanları sorunlarına karşı duyarlı, çözümün bir parçası yapmaya ve mücadeleyi yükseltmeye çalışıyoruz. Biz bu değişimin yalnızca siyasal alanla sınırlı olmadığını biliyoruz. Biz, "yeni bir dünya için yeni bir kültür" diyoruz. İstedığımız dünyanın kültürünü, insanını bugünden yaşam alanlarımızda oluşturmamız. Kültür-sanat faaliyetleri insanların kendilerini ifade edebilecekleri alanlardan biridir. Biz bu alanı yaratabilmeliyiz. İnsanlar yazı yazmaya, yani üretmeye çabalyorlar, ortak karar ile fanzinin konusu yazıları seçiliyor, hazırlanma-dağıtım kısmında destek olunuyor ve diğer insanlarla paylaşılıyor... Bu çalışmalar insanları düşündürmenin, tartışmanın, dönüştürmenin bir ayağıdır. Bulduğumuz yerlerde bu tarz çalışmalarla da alanda değişim yaratabilmeliyiz.

Yeni bir dünya için yeni bir kültür,
Yeni bir kültür için yeni bir insan !

Kurşun Kalem çalışmasından bir

Ekim Gençliği okuru

Ayaklar baş olacak!

Yıl 1917. Tarihin şimdiye kadar gördüğü en büyük eylem. Dünyayı sarsan ve yeniden yaratanların eylemi. Dünyayı örste dövenlerin, kalıba dökenlerin büyük devrimi.

Ve iki farklı fotoğraf. Bir yanda kaybedenler, öbür yanda biz.

Bir yanda Romanov hanedanının başı, Çar II. Nikola. Çarkova Parkı'nda kurları kürerken.

Öbür yanda bizimkiler, biz.

Bir yanda Nikola'nın hiç iş yapmamış, yumuşacık elleri, küreğin sapında.

Öbür yanda bizimkilerin her gün dünyayı yaratan, tüm değerleri üreten nasırlı elleri, tüfeğin kabzasında.

Nikola hüznü ve ezilmişliğin buruk tadıyla bakıyor ve utanarak biraz bir parya gibi çalışmaktan, kötü kaderine lanet ediyor soylu ağzı, soylu gözleri kızgınlık, küfür. Yenilgi bu kez gerçektir, yüzlerce yıldır kanını içtikleri ondan böyle hesap sormaktalar; kendileri gibi ter döken eski efendilerinden.

Ve belki bir zamanlar bir küçük kız çocuğu iken Nikola'nın gölgesinden bile korkan, Nikola'nın hiç adını duymadığı, ölümü ve yaşamı Nikola için yemek yemek kadar basit olan Anna Netşeçenkova. Mağrur, ince yüzüyle zaferi kovalamak için cepheye giden güzel Anna Netşeçenkova. Babası Çar'ın tarlasında, kocası Çar'ın savaşında ölen Anna Netşeçenkova. Tüfeği kadar ince, tüfeği kadar mağrur yüzüyle cepheye, beyazları kovalamaya giden Anna, zafer sensin!

Ayaklar baş olmuş, ayaklar yine baş olacak!

Toprağın derinlerinden geliyor bu sarsıntı, göğün en yüksek katlarından duyuluyor. İnsan yüreğinin baş eğmez sesi bu, tarihin durdurulmaz akışı, devrimin tarihsel gerçekliği.

İşte Ekim, işte devrim, işte geleceğimiz!..

**Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 89.,
yeni Ekimler'in partisi
8. yılında insanlığın
kurtuluş umudu
olmaya devam
ediyor!**

**Gençlik,
yeni Ekimler için
Parti'ye!**